adnana

FLORENTIN HAIDAMAC

EDITURA CYGNUS
SUCEAVA, 2013

Editor: George SAUCIUC

Colecţia Clubul de Iniţiativă Literară, © Editura Cygnus, Suceava

http://clublit.wordpress.com

Coordonator Colecţie: Mircea NANU-MUNTEAN
Redactori carte: Mircea NANU-MUNTEAN, George SAUCIUC

Ilustaţie coperta & DTP: Bogdan S. POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Haidamac, Florentin
Adnana / Florentin Haidamac. - Suceava : Cygnus, 2013
ISBN 978-973-1768-54-0

821.135.1-31

Tiparul executat la **Tipografia Manifest Suceava**

Avea mâini frumoase, îngrijite, cu unghiile tăiate rotund, lăcuite. Mă privea din spatele unor ochelari imenşi. Privirea lui obosită mi-a întâlnit privirea plictisită. Am scos o ţigară şi am aprins-o cu un gest neglijent.

— Domnul meu, turuia el, eu nu am fost de acord cu misiunea asta şi nici cu persoana ta, ca responsabil direct…

Apoi am pierdut şirul.

Sunt pilot principal în flota planetei şi am în portofoliu misiuni executate cu succes în cele mai dubioase colţuri ale Universului. Decid instantaneu să nu mai suport mult vrăjeala asta de funcţionar, de hârţogar, care niciodată nu a ieşit din birou. Ce să mai spun de o incursiune în spaţiuul rece şi neprietenos?

S-au schimbat multe pe planeta asta de când un tip extraordinar a revoluţionat propulsia cu motoarele lui, care pot străbate sute de ani lumină într-un timp relativ decent, raportabil la biologia umană. Abia acum a început adevărata evoluţie a lui homo sapiens sapiens către omul spaţial, exploratorul. Bineînţeles, anumiţi indivizi au încercat să impună o oarecare disciplină, mai bine zis control, asupra călătoriilor, din motive de securitate. A avut loc o schimbare fenomenală în conştiinţa colectivă. Savanţii au dezvoltat tehnologii complexe cu care au echipat navele, de la sistemele de sustinere a vieţii până la interfeţe inteligente ce făceau, teoretic, din pilotaj, o joacă de copii.

— Îmi veţi da raport zilnic, până la ieşirea din aria de transmisie. Orice veţi descoperi va fi catalogat şi sigilat, apoi predat în condiţii de securitate maximă… Bla bla bla…

Parcă nu cunoşteam protocolul?

— Domnul meu, nu mă şcoli ca pe ultimul recrut. Nu cred că mai pot suporta mult aberaţiile tale. Am venit aici doar la rugămintea superiorului meu. Reţine! Rugăminte! Da?

A luat foc. A încercat să mai spună ceva, dar corzile vocale nu-l mai ascultau. Nu m-am putut abţine şi am continuat.

— Îmi dau seama ce presupune aşa ceva. Este cea mai complexă şi mai echipată navă, care a consumat aproape un sfert din resursele lumii şi a stors de creativitate un milion de savanţi. Nu sunt inconştient. Ştiu ce apasă pe umerii mei în momentul în care mă voi urca la bord, dar, ia notă te rog, că putem merge la moarte sigură, ca de fiecare dată când plecăm aiurea prin spaţiu. Nu cred că e nevoie să îţi amintesc cât de lungă e lista de oameni dispăruţi, rămaşi doar în arhiva armatei. Aşa că, scuteşte-mă de fandoselile astea.

Am stins ţigara în unul din porţelanurile lui, mi-am aranjat costumul şi am ieşit din birou.

Aşa a început totul. Cu mine indolent, cu şoarecele de birou siderat şi o lume întreagă cu sufletul la gură.

Mai sunt două zile până la plecare. Sunt într-o formă fizică impecabilă, dar ştiu foarte bine că e doar un detaliu. În spaţiu sau pe cine ştie ce planetă îndepărtată, importante sunt tehnicile de supravieţuire, inteligenţa şi, mai ales, prudenţa. În călătoriile mele am întâlnit tot felul de situaţii din care am scăpat întreg datorită lor.

Sar în vechicol şi dau coordonatele hangarului unde se află nava. Ajung în câteva minute. Intru.

— Hei!! Ce faci căpitane? Ai venit să semnezi pentru reciclarea tablelor la hârbul ăsta?

Mă întâmpină sergentul Karl, fratele meu de drum. E un tip masiv, cu o burtă proeminentă şi nişte pumni cât două halbe. Fost boxer, actual beţiv şi etern depravat, dar credincios ca un câine. E un supertip. Pe bune, ascultaţi ce vă spun, nu se mai fac oameni ca el.

— Da, da! Am venit să reciclez nava, inclusiv cu un anumit segent guraliv.Tu ce faci pe aici ? Nu e ziua ta liberă?

— Parcă pot sta? Mai ales că pleci fără mine şi fără multe şanse de reuşită. Va fi nasol fără tine prin preajmă. Am venit să mă asigur că totul e OK cu maldărul ăsta de fiare, cunoscut ca fiind nava noastră. Ştii cum am adus-o înapoi ultima oară.

Râde, trage un şut în cutia de bere pe care tocmai a golit-o şi se uită la mine cu subînţeles.

— Serveşti ceva alcoale, aristocratule ?

— Nu prea mă atrag acum ciudăţeniile tale lichide. Am venit să îţi propun ceva. Hai cu mine în nebunia asta. Măcar să am pe cineva dispus să facă orice, dacă situaţiile se vor complica.

Aici l-am atins. Nu se aştepta la asta.

— Pe bune tipule? Nu faci mişto de un biet sergent?

— Nu, hodorogule. Sunt şeful misiunii, pilotul principal, căpitanul navei, exploratorul numărul unu şi tot ce mai vrei tu. Mi se rupe de titlurile astea. Nu pot pleca într-o asemenea aventură fără cineva cu care era să mor de infinite ori. Flota mi-a dat o listă, a impus anumite personaje, dar am mână liberă la încă un post.

De prisos să vă descriu efuziunile sentimentale de după fraza asta. Sau nesfârşitele rânduri de beri, amestecate cu ceva ce amintea de kerosenul de pe vremuri. În zori am decis că e timpul să plecăm la odihnă. Nu de alta, dar clipa cea mare se apropia şi nu puteam risca să mă vadă o lume întreagă mahmur. Vorba aia, degeaba bei dacă nu te faci şi de rahat.

Sper doar să nu mă fac în felul acesta, treaz fiind, în cazul în care misiunea pe care urma să o executăm se transforma într-o mare deziluzie.

Primele 24 de ore

Multe s-au spus şi multe s-au scris de când a început o situaţie destul de delicată pentru omenire. În principu, ceea ce

durea cel mai mult era lipsa resurselor, lipsa de hrană, lipsa de apă. Bătrâna noastră planetă nu mai putea susţine miliardele de guri înfometate, care consumau zilnic din ce în ce mai mult. S-a luat o hotărâre la nivel mondial. Una îndrazneaţă: de a găsi resurse pe alte planete.

Au fost misiuni numeroase, cu multe succese, dar şi multe eşecuri. Doar curajul şi determinarea unor indivizi deosebiţi au prelungit agonia.

Acum totul este jucat pe o singură carte. O idee care frizează nebunia, dar la timpuri disperate, măsuri disperate, cum spunea cineva. Marele anonim, care permanent spune câte ceva. Parcă dacă îl citezi pe ăsta situaţia devine mai roză.

Deci, minţile luminate de pe Pământ au avansat propunerea de a coloniza altă planetă. De când cu motoarele de ultimă generaţie, spaţiul a început să nu mai fie chiar de neabordat din punct de vedere al distanţelor, dar pericole sunt cu duiumul.

Geneza acţiunii e dureros de simplă. S-a descoperit o planetă asemănătoare cu Terra, cu o stea de două ori mai mare ca a noastră, în jurul căreia gravita la o distanţă ce permitea apei să fie în stare lichidă

Oamenii de ştiinţă au lucrat nonstop la cartografierea ei. Au determinat procentul de suprafaţă uscată, au analizat totul în detaliu. Misiunea era să mergem acolo, să construim o bază imensă, să studiem de aproape potenţialul planetei şi să încercăm tot felul de experimente pe solul ei. Toate astea în speranţa că ne vom putea da seama cum să producem hrană pentru o parte a rasei noastre, care ne va urma la scurt timp. Eram colonişti, pionierii propagării omenirii în Univers.

Au botezat-o Adnana, după numele fetiţei celui care a descoperit-o. Frumos nume.

Are foarte multă apă pe suprafaţa ei, însă rămâne de văzut dacă toate apele au culoarea înecului, aşa cum spunea un tip celebru, care a teoretizat sinuciderea, dar nu s-a sinucis.

Adnana se află la cinci sute ani lumină de Pământ. Cu

viteza pe care o putem atinge, ajungem acolo în câteva luni. Am aflat de la savanţi că primele 24 de ore sunt cruciale pentru navă. Este intervalul de timp în care fuzelajul nu ştiu cum se modifică, pentru a putea suporta accelerarea. Tot felul de polimeri complicaţi stau la baza acestui fenomen.

În dimineata zilei de 17 octombrie s-a terminat încărcarea navei şi s-au făcut ultimele teste. A început îmbarcarea echipajului. Trei sute de oameni, specialişti în multe chestii complicate, militari, medici, psihologi, piloţi, fiecare cu uniforma lui, după a cărei culoare puteai să îţi dai seama ce funcţie şi ce grad are. Lumea întreagă era în pragul unei salvări sau a unei catastrofe. De noi depindea asta.

M-am uitat la navă. De dimensiuni imense, această bucată de fier era strigătul unei rase întregi, era punctul ei culminant în ştiinţă, era încercarea de a depăşi limitele şi constrângerile unei planete muribunde. Oricât de tare ai fi, tot simţi o oarecare strângere de inimă în asemenea momente.

Eram îmbrăcat în uniforma mea albă, impecabilă. Priveam, cu un zâmbet cinic pe buze, la lumea adunată să urmărească lansarea. Atunci am văzut un copilaş mic, cu bucle blonde, cu un ten alb şi ochi negri, cu câţiva dinţi lipsă, care dădea frenetic din mânuţe. Asta m-a făcut să uit de tot. Sunt un tip dur, care a luat viaţa multor oameni în situaţii extreme, dar copilul ăla m-a făcut să vărs o lacrimă. Atâta inocenţă şi speranţă într-o făptură minunată. Viaţa, aşa cum o definim noi, ca oameni, e miraculoasă.

„Micuţule, voi face şi pe dracu-n patru să te salvez!”

Am ieşit pe culoarul care ducea în imensitatea navei. Mi-am luat moaca sobră şi am trecut nepăsător. S-au închis uşile ermetice în spatele meu şi am devenit lordul absolut al călătoriei. Am capacitate de decizie absolută asupra echipajului, aproape până la drept de viaţă şi de moarte.

În general, călătoream doar cu Karl, dar atunci simţeam nevoia mulţimii de oameni din jurul meu. Nu aveam mare lucru

de făcut, totul era ştiut pe dinafară. Erau automatisme, nu pilotaj clasic. Atingeam, teoretic, viteza maximă la părăsirea sistemului nostru solar. În dreptul lui Neptun urma să intrăm în ceea ce se numea ceaţa verde. Aşa arăta nava la viteza aia, învelită într-o ceaţă verde. Ciudaţi mai sunt savanţii ăştia. Se bazau pe mine doar pentru accelerare, decelerare şi asolizarea pe Adnana, lucruri la care eram cel mai bun din tot blestemul solar, cum ar spune Karl.

M-am aşezat în scaunul meu, pe puntea de comandă, am tras aer în piept şi am început rutina lansării. Nu am simţit nimic altceva decât o uşoară emoţie când am văzut, pe ecranul principal, Pământul cum se făcea din ce în ce mai mic.

— Tipule, acum nu mai avem cale de întoarcere. Sper că vei şti să ne conduci, şopti Karl în spatele meu.

— Tu ce crezi? Gata cu prostiile! Treci la treabă! Stai cu ochii pe chestiile astea şi anunţă-mă despre orice modificare. Mă duc să mă schimb în ceva mai lejer. Albul ăsta mă deprimă. Parcă aş fi medic, nu pilot.

Am părăsit puntea, îndreptându-mă spre cabina mea, când am auzit în difuzor vocea generalului Kornicke.

— Dragul meu, ai grijă. Să nu conduci sub influenţa alcoolului, nu de alta, dar sunt multe planete în drum.

Râse puternic şi apoi reluă.

— Aveţi grijă de voi. Ceva deosebit până acum ?

Răspund sobru.

— Să trăiţi. Parametrii sunt în limite normale, toată lumea este la posturi.

— Hei, hei, hei. Ce e cu tonul ăsta oficial? Suntem doar noi acum pe canalul ăsta. Am vrut să iţi spun că eu cred în tine mai mult ca oricine. Promite-mi că te vei întoarce. OK?

E sentimental tipul. Sincer să fiu, mi-a fost ca un tată de când am păşit în rândurile piloţilor. Îi port un mare respect şi o enormă afecţiune.

— Promit. Dacă e cineva suficient de nebun să conducă o asemenea expediţie, ştii bine că eu sunt acela.

— Pe asta ne bazăm toţii. Pe capacităţile tale. Succes, dragul meu.

Scurt şi la obiect.

Din nou linişte.

Ajung în cabină. Sar din uniformă, dau drumul la muzică, aprind o ţigară şi mă plimb cu paşi mari prin cameră. Am oarece emoţii legate în special de modul în care se va comporta nava la accelerare. Am zburat cu tot felul de nave la viteze mult inferioare celei pe care o vom dezvolta acum şi ştiu că este un punct critic. Un punct în care rişti să te dezintegrezi. Asta era singura problemă cu motoarele astea noi. Era hiba lor şi nici chiar cel care le-a inventat nu ştia cum să scape de ea. Chiar inainte de a atinge viteza maximă trebuie să opreşti acceleraţia, să ţii totul în frâu, şi să dai drumul uşor la reactoare în momentul potrivit. De dexteritatea ta depinde supravieţuirea. Aici însă totul era programat şi calculat în detaliu, dar a fost luată o măsură de precauţie, aducându-mă pe mine în postura de pilot principal.

— Căpitane, e timpul să vii la locul tău.

E Karl.

— Ceva deosebit? Întreb cu glas îngrijorat

— Nu. Doar că nu am cu cine vorbi pe aici.Toţi se uită la mine cu respect maxim şi abia îndrăznesc să deschidă gura în prezenţa mea.

— Dă-le şi tu un pic de timp. Îşi vor da seama pe parcurs cu ce canalie se află la bord.

Râd sec, apoi închid.

Mă întind pe patul spartan şi încerc să dorm. Am senzaţia că somnul va fi un lux peste câteva luni. Trec ore bune. Mă trezesc brusc, odihnit, plin de energie. Sar sub duş şi zăbovesc îndelung sub apa rece. Sunt un fan al duşurilor reci şi la propriu şi la figurat. Mă îmbrac în haine comode, servesc un suc de la dozatorul din colţul camerei, cică plin de nu ştiu ce mediatori biologici şi mă evapor din peisaj. Unul din zecile de lifturi mă duce către puntea principală.

— Şi apoi, tipul ăsta a reusit să intre în atmosferă cu jumate de navă.

Vocea lui Karl, care povestea înconjurat de cei şase piloţi, sideraţi.

— Iar prosteşti lumea?

— Le spuneam cum ai aterizat ultima oară, zise el.

— Minunată viziune. Ai uitat că tot eu trebuie să asolizez pe Adnana ? E frumos să afle toţi că ultima navă pe care am pilotat-o am adus-o pe sol înjumătăţită?

— Crezi că nu stiau? Eu doar le-am descris conjunctura.

Tace, parcă şi el copleşit de ce cuvânt a reuşit să pronunţe corect.

— Cum stăm?

— Totul e exact aşa cum am învătat la simulări, îmi spune unul din piloţi. Nimic de semnalat.

Mă uit la panoul care afişează funcţiile navei. O mulţime de culori se aprind şi se sting intermitent pe ecranul uriaş, dar mie toate îmi sunt familiare. Un joc pastelat de care depinde drumul nostru. Ating medalionul pe care l-am găsit în una din călătoriile mele şi pe care nu l-am catalogat, nici raportat. Am încălcat protocolul de multe ori, dar cred că nu sunt singurul care a făcut asta. Mă gândesc la locurile pe unde am pilotat, când observ că ceva nu este în regulă.

Sar de la locul meu şi încep un diagnostic rapid pe unul din computerele principale. Se citeşte încordarea pe feţele tuturor, mai puţin pe a lui Karl. Asta îmi place la el. În situaţii limită intră într-o stare de calm aproape neomenesc. Din priviri îmi confirmă ceea ce ochii mei experimentaţi au văzut mai devreme.

Nava accelerează prea repede. Inutil să vă spun că, în condiţiile astea, deviem de la traseu şi riscăm să ne pierdem în spaţiul întunecat. Doar nu scriu pentru oameni ce au beton în cutia craniană, nu?

— Ofiţerul principal pe punte, urlu eu în microfon. Adu-mi şi câţiva şoareci de bibliotecă. Executareaaaaaaa!!!

În câteva minute a apărut un grup de patru indivizi. Ofiţerul e îmbracat în roşu iar savanţii în galben. Sincer să fiu, mă dor ochii de la costumele astea. Cum naiba să-i iau în serios dacă sunt coloraţi ca nişte papagali?

— Domnilor, avem o problemă. Bucăţica asta de fier a luat-o razna printre planete. Accelerăm prea puternic. Sper să putem remedia problema înainte de a ne dezintegra pe undeva. Următoarea staţie e Neptun şi de acolo ar trebui să intrăm în viteza maximă. Aştept sugestii de la minţile luminate aici de

faţă. Până atunci, voi prelua comanda manuală. Soluţii?

Mă aşez în scaunul de pilot principal, aşteptând să se termine limbajul savanţilor din care nu înţeleg nimic. Privesc încruntat în gol. Mereu m-a fascinat Universul. De mic mi-am dorit să pot pilota printre stele. Ating medalionul. O stare de calm şi linişte pune stăpânire pe mine.

— Domnule căpitan, ştim ce s-a întâmplat.

Vocea unui gălbior. Voce nazonată, de sub nişte ochelari imenşi, cum îi stă bine unui savant. Mă uit la el cu interes. Slab, înalt, dar cu nişte ochi foarte vii şi expresivi.

— Am depistat pe senzori o uşoară anomalie chiar cu câteva fracţiuni de secundă înainte de a se modifica viteza. Toate reactoarele parcă au înebunit. Reacţiile au loc mult mai intens, energia este la nivele mult superioare faţă de cele calculate la construcţie. E ca şi cum nava ar fi primit o extraporţie de combustibil.

— Ok. Ştii cum să repari chestia asta?

— Va dura ceva timp.

— Mult?

— Nu pot preciza asta, dar vă pot spune, fără să mă înşel, că o vom readuce la normal.

— Fă ceea ce ştii că trebuie făcut. Eu mă voi asigura că păstrăm coordonatele.

Au plecat toţi. Cred că erau mândri de eficienţa şi de inteligenţa lor. Eu însă am intrat la idei. Dacă deja încep problemele, atunci la ce să ne aşteptăm mai încolo? În definitiv, mai este şi varianta întoarcerii pe Pământ, dar vă daţi seama ce ar fi însemnat asta. Nu sunt un tip căpos, însă nu doresc să respect ordinul pe care l-am primit: dacă erau probleme cu motoarele trebuia să facem cale întoarsă. Vreau să merg înainte cu toate riscurile. Am sentimentul că e un drum doar dus către Adnana. Nu ştiu de ce.

— Karl, să-i dăm drumul la treabă.

A venit lânga mine şi am început rutina preluării controlului. În câteva secunde am totul în mâini. Corectez viteza şi aştept cuminte punctul critic al acceleraţiei. Ştiu că va veni.

De ce naiba încep problemele aşa devreme? De parcă

Pământul ne trage înapoi. Poate ăsta e destinul nostru. Să murim acolo. Oricum, eu cred că suntem un accident în evoluţia Universului, iar la scară galactică existenţa noastră se măsoară în fracţiuni de secundă. De când am găsit medalionul pe o planetă rece şi extrem de periculoasă am început să cred că Universul vrea să scape de noi, că în ciuda tuturor progreselor noastre, nu am reuşit să ne ridicăm la înălţimea potenţialului care s-a investit în omenire. Dar asta e altceva. Ciudat e faptul că medalionul ăsta e extrem de frumos iar de fiecare dată când îl ating intru într-o stare de calm şi mă învăluie o linişte stranie. Cine l-a făcut şi l-a pierdut, nu ştiu. Sau poate a fost pus acolo intenţionat. E dovada palpabilă că există şi alte rase în Univers. Sincer să fiu, vreau să am doar eu această certitudine. Măcar pentru o perioadă.

Poate vă par un tip ciudat şi egoist, dar, credeţi-mă, am motivele mele să ascund anumite secrete de anumiţi ochi.

— Tipule, eşti bine? Eşti cu noi aici?

Vocea lui Karl mă aduce la realitate.

— Sunt concentrat. Nu deranja pilotul în timpul zborului. Acum e momentul pentru care toţi ne-au vrut pe noi doi la bord.

— Să le arătăm măscăricilor cum se face treaba şi cum doi oameni ca noi sunt mai tari decât calculatoarele lor de rahat, râse el.

Are dreptate. Senzorii indică supraîncărcarea motoarelor. Aştept. Pe vremuri, aşa se făcea la maşinile de curse. Turai motorul până urla de durere, apoi, în secunda potrivită, treceai în treapta superioară şi zburai pe pistă. E cam la fel şi aici. Mereu avem de învăţat din istorie. Cum era clişeul ăla? Cine nu înţelege istoria e predestinat să repete aceleaşi greşeli la nesfârşit. Tare, nu?

Curge apa de mine de încordare. Mă uit la senzori şi la degetele mele lungi, fine. Mereu mi s-a spus că am mâini de pianist. Mâini care au ucis. De multe ori.

Ating medalionul de la gât. Asta declanşează magia. Sunt calm şi detaşat. Las reactoarele să dea alarma, apoi pornesc răcirea lor. Nava pare că se opreşte.

Neptun. Cât de frumos şi în acelaşi timp cât de înfiorător e acest bulgăre de gaz albastru din faţa noastră. Imensă,

tăcută, periculoasă. Triton e lângă ea, ca un prieten adevărat ce o însoţeşte în periplul cosmic din jurul Soarelui. Acolo se află cel mai performant observator astronomic construit de omenire, în stare să sondeze mult în spaţiu. Văd toate astea într-o fracţiune de secundă. Opresc toate circuitele de inhibiţie şi nava se cabrează ca un pur sânge arab sub cravaşă.

Şi a pornit reacţia care a schimbat propulsia omenirii. Pe moment, nu am văzut sau auzit nimic, dar, când ecranul principal s-a facut verde, am înţeles că reuşisem.

— Cine e tatăl vostru, bandă de rataţi?

Ăsta e Karl, care a transmis către Pământ. E sonat rău tipul. Însă meritau înjuraţi savanţii ăia care ne-au asigurat la plecare că totul e sub control.

— Vă vorbeşte căpitanul, mă adresez eu în circuitul intern al navei. Am intrat în ceaţa verde. Doamnelor şi domnilor, e momentul să vă spuneţi rugăciunile pentru că, din acest moment, nu mai e cale de întoarcere. Mă bazez pe voi, aşa cum voi vă bazaţi pe mine. Vreau un raport de la fiecare şef de punte. Vă doresc o seară minunată.

— Mereu ştii să motivezi oamenii. Eşti dat naibii, tipule.

— De asta eu am un mare succes la femei, iar tu te alegi doar cu ciurucuri.

— Nu ştiu de ce am avut sentimentul că aşa se va întâmpla la accelerare.

— Au făcut savanţii multe calcule şi multe simulări, dar, în spaţiu, multe chestii nu se încadrează mereu în ecuaţiile lor.

— Eşti şi fizician acum?

— Ştii tu la ce mă refer. De câte ori nu ni s-a spus, când plecam într-o misiune, că totul e calculat în detaliu?

— Acum oare mai trebuie să ne aşteptăm la surprize?

— Şoarecele ăla galben mi-a promis că va remedia toate erorile.

— Şi de când îi crezi tu pe ăştia pe cuvânt?

Are dreptate Karl. Dar nu prea îmi pasă de asta. Am reuşit să îmi fac treaba artistic, aşa că sunt foarte mulţumit de mine. Las piloţilor de pe punte controlul navei. Ce a fost mai greu a trecut. Îl iau pe Karl şi părăsim puntea de comandă sub privirile admirative ale colegilor. Mai mult decât admiraţie am putut citi în privirea unei colege, care e pilot secund. Culmea e

că nu ne cunoaştem. Aşa a fost protocolul de securitate de pe Pământ. Fiecare pilot s-a antrenat şi a participat la simulări singur. Fac un semn discret frumoasei şi părăsesc incinta. Nu m-ar mira ca diseară să nu dorm singur.

— Încotro ne îndreptăm ?

Tac.

— Hei, tipule, nu crezi că merităm o gură de ceva mai întăritor decât porcăriile astea de la automate?

— Ai adus alcool pe navă!? urlu eu.

Ăsta e nebun. Nu ştiu cum naiba a făcut, dar şi-a cărat cu el toate viciile, chiar şi în cea mai crucială clipă.

— Nu eşti normal. În calitate de căpitan trebuie să confisc tot ceea ce contravine protocolului.

— Mai întâi găseşte ceva ilegal şi apoi confiscă, mă ironiză el.

O las mai moale. În definitiv ştiam cu ce paria am de a face.

— Ok. Ce kerosen îmi mai propui de data asta?

Ochii lui de buldog bătrân s-au aprins brusc.

— Nu ai încredere in mine? Ştii foarte bine că mereu am avut idei bune.

— Da, da. Ca atunci când ai facut o distilerie pe navă când am aterizat pe luna aia prăpădită sau ca atunci cand a luat foc adăpostul nostru când ai vrut tu să vezi dacă arde băutura ta dubioasă. În ambele situaţii numai conştient nu erai.

— Daaaaaaaaa. Dar şi cât am mai râs după aia. Tu, cel responsabil, vei şti să repari tot ce pot strica eu eventual, datorită lipsei mele de îndemânare.

Ajungem în faţa cabinei lui. Intrăm. Iau loc pe canapeaua tare din centrul camerei. Îl aştept. Normal, apare cu câteva cutii de bere şi cu o sticlă mată din care începe să toarne în două pahare înalte.

— Pentru Adnana, tipule!

— Pentru Adnana!

Casă, dulce casă

Afară ploua.Urât, mărunt, cu un vânt rece care împrăştia generos apa ce cădea din ceruri. Era o adevărată bucurie pentru oameni atunci când ploua. Repede, toate femeile au pus în faţa caselor multe găleţi, pentru a strânge preţiosul lichid. Trebuia fiert foarte bine şi apoi decantat ore în şir pentru a putea fi folosit. De multe ori, unii nu aveau răbdare. Se alegeau în câteva zile cu o stare foarte urâtă. Dereglările intestinale, bubele purulente pe tot corpul, căderea parului şi a dinţilor, completau tabloul unei vieţi mizere în periferiile oraşelor mari. Marea majoritate a bolnavilor murea în următoarele ore de la erupţia purulentă. Viaţa a ajuns un lux de o bună bucată de timp. O luptă continuă pentru hrană, pentru energie şi mai ales o luptă cu puţine şanse de a găsi o urmă de speranţă sau de motivaţie.

Erau vremuri grele pentru toată lumea. Din cauza suprapopulării, multe femei au fost chirurgical făcute incapabile să poarte viaţa în ele, iar cele care au scăpat au fost urmărite şi expulzate din oraşe, trăind în condiţii inumane pe munţii de gunoaie care creşteau continuu pretutindeni. Oraşele mari erau înconjurate de ziduri enorme, cu câteva puncte de trecere foarte bine supravegheate. Nimeni şi nimic nu intra sau ieşea fără un control riguros.

S-a spus că era o metodă de a împiedica transmiterea unor boli, în special temuta viroză care a afectat luni de zile aproape fiecare om. Nu era o boală gravă decât pentru cei taraţi, pentru cei cu imunodeficienţe, care mureau pe capete.

Se mai spunea că, în periferii, intenţionat a fost răspândit

virusul ăsta. Şi tot intenţionat s-a rămas fără vaccin şi fără tratament. Era un genocid, dar pentru conducerea oraşelor constituia un lucru absolut necesar.

Nici în metropole situaţia nu era roză, dar măcar cei care locuiau acolo aveau parte de o baie caldă, de apă potabilă la discreţie datorită unor filtre speciale, de raţii de mâncare şi, mai ales, puteau spera la un copil dacă materialul genetic al cuplului era fără probleme.

Unde erau vremurile cand toată lumea avea drept la viaţă, când fiecare copil se năştea fără teama de a nu avea ce mânca?

— Joe, nu sta cu faţa la geam, e periculos.
— Da, draga mea. Mă uitam la ploaie doar. E singurul fenomen ce a rămas normal pe planeta asta, spuse bărbatul îngândurat.

Era un tip înalt, slab, îmbrăcat într-o salopetă care cândva era verde. Acum, din cauza numeroaselor escapade, după mâncare prin gropile de gunoi, a căpătat o tentă maro şi un miros înţepător. Faţa lui era acoperită de o barbă rară, care încerca să acopere numeroasele cicatrici, semne ale luptelor pentru mâncare, ce aveau loc în fiecare zi.

Oamenii deveniseră fiare. Şi chiar omul e cel mai periculos animal în condiţii de disperare pentru că are de partea sa ceea ce vietăţile sălbatice de pe timpuri nu aveau: inteligenţa. Calitatea asta i-a permis animalului om să câştige supremaţia asupra tuturor speciilor şi chiar asupra planetei. S-a întins însă prea mult, a forţat totul la maxim. Acum venea nota de plată, care era extrem de ridicată.

— Hai să mănânci, spuse femeia
Bărbatul o privi visător. Era o soţie minunată. Chiar şi acum îi putea ghici trăsăturile delicate şi farmecul gesturilor. Îmbătrânise şi ea prematur, alături de el. Ochii îi deveniseră trişti, secaţi de lacrimi. Acestea au dispărut atunci când a scăpat din cabinetul doctorului Kosta, cel responsabil cu

operaţiile de castrare, de mutilare a feminităţii. Se juca de-a Dumnezeu acest doctor împreună cu guvernul planetar. Dar asta era politica, astea cică erau măsuri de protecţie.

În clipa aceea a jurat Joe să se răzbune. Doar pentru asta trăia. Era motivaţia lui zi de zi.Ucidea cu sânge rece tot ce mişca pe străzi noaptea şi venea acasă cu bucăţi de carne sângerândă păcălind-o pe Melinda că a prins ba un şobolan, ba un câine. Dacă ar fi ştiut săraca femeie că ceea ce gătea ea erau muşchi sau organe umane…

Erau seri şi nopţi în care abia scăpa el de cuţitele ascuţite ale vecinilor lui. Noroc cu adăpostul lor. A fost construit pe ruinele unui buncăr antiatomic şi era practic impenetrabil. Mulţi îl invidiau pentru locul ăsta şi chiar au încercat să-l ucidă, dar a scăpat de fiecare dată. Avea arme mai performante, era mai în formă decât stafiile descărnate şi nemâncate care se numeau vecinii lui.

— Am auzit că au trimis o supernavă pe o planetă care seamănă cu Pamantul, spuse ea încercând să facă un pic de conversaţie.

— De parcă noi am putea visa vreodată că vom merge acolo

— Da, e trist, şopti ea resemnată.

— E o salvare pentru toţi îmbuibaţii ăştia care conduc oraşele. Acum au închis totul. Au zidit şi intrările. Aruncă gunoaiele direct de pe ziduri, iar aprovizionarea o fac cu nave. Pe noi ne-au lăsat să murim aici.

— Nimic nu ne mai poate salva. De ce mai trăim, Joe? De ce ne mai rabdă pământul ăsta sufocat de toate mizeriile şi gunoaiele noastre ?

Bărbatul lăsă lingura în farfurie, se ridică de la masă şi o cuprinse uşor în braţe. Era slabă Melinda. I se topiseră toate formele, dar el o iubea mult. Nu ştia ce să-i mai spună. Fiecare zi era la fel, o luptă continuă fără speranţă. Cât îşi dorea să-i ofere altceva, să o ducă în oraş, să-i găsească o locuinţă decentă şi să o vadă zâmbind. Nu a văzut-o de mult timp nici plângand dar nici bucurându-se de ceva. Chipul ei era o mască

impenetrabilă. Chiar în rarele seri când i se dăruia nu putea vedea pe faţa ei nici o relaxare.

— La noapte plec. Încerc să ajung în oraş, spuse el. Am câteva legături acolo. Cineva mi-a promis că îmi va face rost de apă şi poate de câteva cutii cu medicamente.

Ea nu spuse nimic. Îl privi doar uşor îngrijorată şi îi făcu semn să treacă la masă din nou. Nu avea rost să se răcească mâncarea.

Terminară cina în linişte. El se duse să se odihnească, iar ea curăţă vasele cu mişcări uşoare.

Din nou o străbătu un junghi în inimă la gândul că Joe avea să plece. Dacă nu s-ar întoarce, era decisă să termine cu viaţa asta. Privi cuţitul ascuţit cu care tăia carnea, atunci când aveau. Era soluţia ei. Nu voia să trăiască singură.

Joe o sărută sfios.

— Am plecat, draga mea. Mă întorc cât pot de repede şi mă întorc întreg. Închide uşa şi nu deschide sub nici un motiv.

Ştia pe de rost ceea ce trebuia să facă.

Joe ieşi în noaptea care începea să acopere toată mizeria umană. În seara asta va face o încercare periculoasă. Avea cu el un rucsac mare cu diferite unelte pentru căţărat. Cunoştea modul în care patrulau soldaţii pe ziduri din nenumăratele ore de observaţie. Cu puţin noroc putea ajunge în oraş şi acolo avea să dezlănţuie iadul. Devenise alt om din momentul în care a ieşit din casă. Se transformase într-o fiară la vânătoare, cu toate simţurile ascuţite, gata oricând să ucidă fără nici o milă.

În faţă apărură zidurile înalte. Era atât de concentrat la ceea ce trebuia să facă încât nu văzu cele trei umbre care-l înconjuraseră. Încordat la maxim încercă să străpungă zidul cu primul piron. Atunci simţi lama rece între coaste. Dădu din mâini doar, dar alte două lame îi străpunseră corpul.

Melinda…

— Încă unul care a încercat să intre în oraş.
— Lasă-l aici, să le fie învăţatură de minte la toţi. Mai dăm un tur?
— Pentru o primă ieşire cred că am facut deja prea multe. Haideţi să o ştergem. Avem un raport de completat, să justificăm cheltuiala care se face cu noi.
— Ne vor băga întâi la sterilizare după contactul cu o asemenea epavă umană.

Cei trei soldaţi, mândri de faptul că şi-au făcut datoria, au pornit spre nava micuţă cu care au ieşit din oraş. Era un ordin de ultimă oră al conducerii: în echipe de câte trei să verifice metru cu metru zonele inferioare ale zidurilor. Asta de când un nebun a reuşit să treacă peste, cu două seri în urmă, şi a incendiat câteva locuinţe.

Melinda stătea pe un scăunel, privind în gol. Nu se gândea decât la chinurile prin care trecuse în ultimii ani. Operaţia, apoi infecţia, apoi viaţa ei de nimic în această colivie.
Măcar de s-ar întoarce Joe întreg.
Auzi câteva zgomote la uşa din oţel masiv.
Poate e el, poate e rănit şi nu are forţă să deschidă.

Un fum înecăcios începu să se împrăstie prin toată casa. Intră în panică. Nu voia decât să iează de acolo, înainte de a se sufoca. Alergă spre uşă, o deschise şi voi să fugă .
O mulţime de mâini descărnate o prinseră.
Era pierdută. Lovi cât putu, dar, în momentul în care simţi că cineva o strânge de gât, leşină.
Joe…

Comandantul suprem al oraşului era generalul Klauss, un tip de 50 de ani, masiv, disciplinat, cu capul chel şi cu o mândreţe de nas ce intra înaintea lui în orice încapere. Era plin de el şi foarte mândru de funcţia pe care o deţinea.

„Oraşul meu e exemplar, spunea el.Totul este pus la punct, peste tot este disciplină şi linişte.”
Ceea ce ignora cu desăvârşire era faptul că oraşul lui era

unul foarte mic, fără prea mare importantă, nici din punct de vedere strategic, nici din punct de vedere al resurselor.

Asculta plictisit raportul soldaţilor, care lăudau ordinul lui. Au prins numai într—o singură seară zece oameni care încercau să escaladeze zidurile.

— Porcii aştia infectaţi nu mai au limite, răbufni el. Nu ştiu ce mă opreşte să comand câteva raiduri să terminăm cu ei.

— Sunt totuşi folositori, zise colonelul Pascal. Mai reciclează din gunoaie. Încep sa fie foarte inventivi

— Şi foarte îndrăzneţi, izbucni generalul. Unde naiba e supa mea ?

— Nu mai avem supă, domnule comandant

— Atunci ce avem ?

— Câteva provizii care trebuie să ne ajungă până la urmatorul transport. Adică peste şapte zile.

— Rahat!!!

— Priviţi partea bună, domnule. Am reuşit să facem economie. Data trecută am stat o lună pe sponci, făcând foame. Am auzit că, în periferii, oamenii au ajuns să se mănânce între ei.

Comandantul făcu ochii mari

— E real ceea ce spui?

— Aşa am auzit.

— Nu mă interesează. Anuţă-mă, te rog, când se vor întoarce şi celelalte patrule.

Ieşi din încăpere şi tot personalul salută regulamentar.

Adnana

— Sus jos, tipule, apoi loveşti lateral. Nu uita de cotul drept. Protejează ficatul.

Vorbea Karl în timpul antrenamentelor de box pe care le făceam zilnic împreună. E mare, are experienţă şi nu se supără dacă îl lovesc mai tare.

— Acum, jumate de oră la sacul greu, pe urmă un sfert de oră de sărit coarda, supralicită el.

— Tu vrei să mă omori complet?

— E mai plăcut modul în care te omoară diferitele dame care te vizitează noaptea, nu?

Aici am rămas fără replică, nu pentru că nu aş fi avut, ci pentru că nu voiam să port o discuţie depravată cu el. Din ce-l cunoşteam, avea unele apucături dubioase în relaţiile astea, aşa că m-am scutit de o nouă oripilare.

— Încă o rundă, zic, aplicându-i directa de stânga între ochi.

— Căpitanul pe punte, se auzi în difuzor o voce hotărâtă.

— Trebuie să mergem.

— În halul ăsta? Tu vezi ce mutră desfigurată de efort ai?

— Lasă estetica şi urmează-mă. Sunt sigur că voi avea nevoie de tine.Trebuie să fie ceva important de îmi întrerup ăştia activitatea sportivă. Doar îmi cunosc programul.

Fără comentarii în plus alergăm spre puntea de comandă. Normal că ajung primul datorită faptului că sunt cu trezeci de kile mai uşor decât Karl şi nici nu îmi omor ficatul zilnic, aşa cum face el.

Renunţ să vă descriu feţele celor care se aflau acolo când am intrat noi. Mai întâi eu, bine făcut, suplu ca o trestie, la bustul gol, transpirat, emanând energie şi optimism. Apoi Karl, care parcă era un taur înfuriat, roşu de efort, cu plămânii explodând şi cu un maieu albastru pe el. Partea cea mai tare a imaginii sale era chiloţii în care se antrena. Un fel de gogoşari galbeni cu inscripţia „long vehicle” desenată în faţă. Aşa ceva, la câteva sute de ani lumină de Pământ, la bordul unei nave care avea ca misiune principală să salveze lumea, chiar că te lăsa fără cuvinte.

— Ăştia doi ar trebui internaţi la izolare, sub pază strictă.

Fără să vrea, unul din piloţi a gândit cu voce tare.

L-am fulgerat cu o privire de gheaţă şi i-am spus:

— Într-o oră ne vedem în ring. Prefer să îţi eliberezi antipatia şi dezaprobarea faţă de mine lovindu-mă direct, nu pe la spate. S-a înţeles ?

Tipul nu era un decerebrat. A priceput că nu îşi poate permite mai mult.

—Va fi plăcerea mea, domnule căpitan.

În timpul călătoriei multe chestii s-au schimbat. Au început inerentele alianţe secrete, inerentele bârfe, au răbufnit antipatii, s-au creat legături strânse.Timpul trece aşa greu pe o navă...

Asta o ştiu din proprie experienţă.

Odata am călătorit un an cu Karl, iar în ultimele luni ne băteam în fiecare zi.

Sunt un tip deschis şi am metodele mele de a rezolva situaţiile tensionate.

—Acum, dacă mai are cineva cuvinte admirative legate de aspectul meu miraculos, îl invit să vorbească. Dacă nu, să mi se explice imediat de ce mi-a fost întrerupt antrenamentul.

— Domnule căpitan, priviţi vă rog coordonatele actuale, glăsui unul din piloţi

Privesc şi tresar.

În câteva ore trebuia să începem decelerarea. Mai uşor sau mai greu, pentru unii sau alţii, timpul călătoriei noastre a expirat. Abia acum începe adevărata misiune a noastră.

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte capitanul, rostesc eu solemn pe circuitul intern. Senzorii noştri indică faptul că ne apropiem de sfârşitul călătoriei. În câteva ore vom începe decelerarea, astfel încât să ne înscriem pe orbita Adnanei, unde vom zăbovi câteva zile. Anunţ oficial că, atunci când vom orbita planeta, va avea loc un dineu la care sunteţi toţi invitaţi. Nu vă relaxaţi încă pentru că avem nevoie de toată lumea în stare de alertă maximă. Am primit toate mesajele voastre către cei dragi şi vă asigur că vor fi trimise în condiţii bune spre Pământ, odată cu rapoartele zilnice. De câteva săptămâni am ieşit din aria de transmisie, dar vom reintra în contact cu ei după ce vom instala echipamentele noastre pe Adnana. Preluăm din nou controlul manual, aşa că vă recomand tuturor să fiţi la posturi. Mult succes.

— Se pare că amânăm meciul, domnule căpitan.

— Aşa cred. Dar nu te întrista, vom avea timp atunci cand vom fi pe orbită. Ma duc să mă schimb şi revin să iniţiem împreună decelerarea.

Îi fac semn lui Karl şi plecăm spre cabine. Sar sub duş,

unde zăbovesc îndelung. Ies proaspăt, complet refăcut, bărbierit, uns cu tot felul de creme. Mă dau cu parfumul meu preferat, Daspaţiuoff, din care mi-am adus o cantitate apreciabilă, pun medalionul la gât şi încep să mă îmbrac. În momentul în care îmi iau tricoul observ ceva ciudat. Medalionul meu, din verde deschis cum era, s-a făcut albastru şi a devenit sensibil mai cald. Nu dau importanţă prea mare aspectului pentru că încep să intru în concentrarea necesară pentru a opri nava la timp. Aprind o ţigară, umplu paharul cu un praf proteic peste care torn apă şi aştept endorfinele să îmi biciuiască organismul. Mă simt capabil de orice. Cunoşteam foarte bine euforia asta din călătoriile mele anterioare. Era momentul în care deveneam precis ca un robot, în care eram în stare, dacă voiam, să-mi controlez şi bătăile inimii. Îmi place adrenalina care se eliberează din suprarenale la contactul cu necunoscutul. Acum e clipa în care aflăm dacă vom câştiga marele pariu pus cu Universul, cu viaţa, cu noi înşine. În ciuda faptului că mereu i-am luat la mişto pe savanţi, trebuie să recunosc că au făcut treabă bună. Nava a mers precis, nu am avut nimic de reparat, nimic de corectat, dar tot vreau să fac decelerarea cu mâinile mele. În nici un caz nu mai doresc să am surprize ca la plecare. Aici nu mai există varianta întoarcerii, pentru că trebuie ceva timp să sintetizăm combustibilul pentru reactoare şi să remediem eventualele stricăciuni ale fuzelajului.

Toate astea nu le putem face decât construind o bază destul de mare în care să-i punem la treabă pe savanţii aduşi cu noi.

Speram ca Adnana să aibă atmosferă, aşa cum ni s-a spus, să aibă uscat suficient, să aibă oarece îngăduinţă cu noi. Asta până se va lămuri şi ea aşa cum s-a lamurit şi Pământul.

Din nou o iau pe arătură.

Aranjat ca o vedetă de cinema pornesc agale către puntea de comandă. Trag un şut în uşa cabinei lui Karl şi intru.

Caşalotul se chinuia să tragă peste burta lui imensă un combinezon.

— Iar ţi-au intrat hainele la apă sau eşti un pic balonat, biliarule? îi spun în loc de salut.

— Tipule, vreau să fiu şi eu frumos în cinstea sosirii pe

Adnana.
— Natura nu poate fi schimbată, grasule. Tot ce a avut ea mai de preţ de dăruit a pus pe mine cu lopata, aşa că, pentru voi restul nu a mai rămas mare lucru. Trebuie să vă multumiţi cu statutul de imitaţii patetice, râd eu arogant.
— Ce-i drept, eşti frumuşel, zise el gânditor. Mă rog, pentru cineva care apreciază genul efeminat, se corectă imediat.
— Lasă tâmpeniile şi hai pe punte. Ştii foarte bine că doar noi doi putem face bucata asta de fier să se învârtă în jurul Adnanei.
— Pe şobolanul ăla de pilot trebuie să-l înveţi bunele maniere. Am să îţi arăt eu câteva porcării cu care îi vei aduce multe lipsuri în formula dentară.
Râd ca un apucat.
— Tu nu eşti normal. Doar nu îţi imaginezi că am să-l desfigurez pe săracul om. Îl voi îngenunchia în a doua rundă, ca să-i arat că pot fi mărinimos. Şi acum, plecarea.
— Nu servim oarece stimulente ?
— Eşti de neoprit. Lăsăm alcoalele pentru aterizare. Şi crede-mă că ăsta e un ordin. Priceput ?

Ştia el când eram eu serios, aşa că înghiţi în sec şi o luă pe urmele mele.
Intrăm pe puntea de comandă, de data asta puşi la punct, impecabili. Priviri admirative vin din nou spre mine, dar le ignor,conştient fiind de valoarea mea. Sunt singurul capabil să piloteze nava manual şi asta imi dă un sentiment de superioritate faţă de oricine.
— Domnule sergent Karl, te rog să mă asişti, spun eu autoritar.
Aceeaşi rutină a apăsării pe butoane şi acelaşi calm puse stăpânire pe mine. Numai că de data asta totul mi se pare mult mai simplu. Chiar îmi era dor să ţin în mâini nava. În cele câteva luni care au trecut, nu am făcut nimic altceva decât sport şi lectură, plus câteva nopţi fierbinţi în compania lui Beatrice, aşa o chema pe tipa carismatică şi delicată, care face parte din echipa piloţilor secunzi, dar fără mari implicaţii emoţionale. Am fost un debuşeu pentru ea aşa cum şi ea a fost pentru mine. Nu sunt genul de obsedat sexual, dar fiziologia

are regulile ei.

Iniţiez circuitele de inhibiţie şi, încet încet, ecranul principal devine din nou negru .Am ieşit din ceaţa verde. Calibrez fin senzorii şi mă uit spre ecran. O feerie de lumini, de planete mai apropiate sau mai depărtate şi un fel de praf cosmic roşiatic. Prin el navigam noi. Ceea ce m-a frapat era luminozitatea, cam nefirească pentru un spaţiu atât de neprietenos.

Apoi am văzut cauza: enormul soare în jurul căruia gravitau toate planetele din sistemul ăsta. Nimeni nu era capabil de vorbe. Au urmat minute bune de tăcere, de contemplaţie.Era exact la fel ca atunci când am ieşit prima oară în spaţiu, dincolo de sistemul nostru solar. Câte întrebari îţi vin în minte, cât de neînsemnat realizezi că eşti, cât de fragil şi, mai ales, cât de mic. Ne-am obişnuit ca pe Pământ să ne punem în centrul Universului. Ah, specie arogantă! Abia în momentele astea înţelegi că nu eşti decât un grăunte, un atom pierdut în imensitate, o strălucire efemeră care, la scară planetară, dispare imediat. Şi noi care considerăm existenţa noastră mai importantă chiar decât forţele Cosmosului...

— Şi să mai spună cineva că mărimea nu contează. Vocea lui Karl, bineînţeles.

A avut efectul unui duş rece. Redevenim profesionişti.

— Domnule căpitan, în câteva ore vom avea contact vizual cu Adnana. Totul funcţionează normal, nu avem erori în nici un compartiment. Felicitări, domnule, sunteţi cel mai bun pilot din galaxie.

— Mulţumesc, draga mea. Trecem pe pilot automat şi stăm cu ochii pe radare, rostesc eu, flatat de tonul pe care mi-a vorbit Beatrice.

Apoi în circuitul intern:

— Domnilor savanţi, e momentul vostru de glorie şi de asemenea semnalul de începere a activităţii ştiinţifice. Am ieşit din ceaţa verde. Se acordă permisiunea de a fi activate ecranele exterioare. Bucuraţi-vă de ceea ce vedeţi, e magnific.Vă voi anunţa momentul în care Adnana ne va face onoarea de a veni la întâlnire. Noi am sosit. Punctuali.

Tai microfonul şi privesc din nou spre ecran. Mult, mult praf roşu. Exact ca pe Marte, exact ca atunci cand am fost prinşi de furtună pe planeta aia de nimic pe care o urăsc din tot sufletul. Ceea ce vedem noi acum e mirific. Mai întâi soarele, gigant, care cred că are o forţă de gravitaţie teribilă. Apoi, prima planetă. De un verde smarald, strălucind extraordinar. Culoarea e aceeaşi cu a medalionului meu.

Abia aştept să trimitem pe Pământ toate datele. Când vor ajunge nu voi şti, deşi mi s-a spus că se foloseşte un transfer cu o viteza mult superioară vitezei luminii. Mă rog, treburi de savant. Eu sunt de acţiune nu de birou sau microscop.

Planeta asta e imensă. Gravitează în jurul ei trei sateliţi care, se pare, sunt doar nişte bolovani spaţiali fără nimic ieşit din comun. Sunt convins că, în principiu, avem în faţă un gigant gazos, aşa ca Jupiter. Sunt al naibii de curios să aflu ce compoziţie are gazul ăsta verde care îi dă culoarea miraculoasă.

— Uitati-vă pe suprafaţa planetei. Au apărut câteva lumini, probabil vreo furtună ceva.

— Se poate, zic eu. Sau e comitetul de întâmpinare, vreun fenomen gelos că am venit să vizităm Adnana.

— Vă este frică, domnule?

— Sunt doar prudent. Cine e absolut convins că regulile pe care le-am demonstrat noi pe Pământ, cu fizica noastră avansată, se aplică şi aici? Crede cineva că, la scară galactică, totul merge ca în teorie?

— De asta nu prea ne apreciaţi, nu?

E unul din savanţi.

— Nu am vrut să spun asta. Fără voi nimic din ceea ce am făcut până acum nu ar fi fost posibil. Nu-mi amintesc să vă fi chemat. Ce faceţi pe puntea de control?

— Am venit să vă informez personal că, odată cu aterizarea pe Adnana, vom prelua controlul misiunii. Dumneavoastra sunteţi doar pilotul, cel care ne-a adus până aici. De acum încolo noi decidem ce facem.

Am orbit de nervi.

— Debilitatea asta ţi-a venit acum sau te apasă mai demult? Sper că nu e o rebeliune toată povestea cu preluarea controlului. Îţi dau câteva secunde să dispari în vastele tale

laboratoare, normal, dacă ţii la regulile dubioase ale esteticii după care este desenată faţa ta.

— Vom vedea, domnule pilot, vom vedea.

Dialogul a avut loc cu voce joasă doar între noi doi. Ceilalţi erau prea ocupaţi cu privitul pentru a băga de seamă ceea ce se petrecea în jurul lor.

Spuneţi şi voi ce debil am cărat cu mine. Nu ştiu ce m-a reţinut să-l umilesc. Cred că tot prudenţa de care fac atâta caz. Decid să amân rezolvarea situaţiei. În definitiv, toate codurile de la depozitele de armament le cunosc doar eu şi cine deţine arsenalul are controlul.

Mari tâmpiţi suntem noi, oamenii. Gata să riscăm tot pentru cine ştie ce orgolii, pentru cine ştie ce ordine, pentru cine ştie ce politici aiuristice.

Medalionul arde la pieptul meu. Preiau din nou controlul manual şi mă izolez de toţi şi de toate.

Nu ştiu cât timp a trecut când, deodată, tot ecranul principal a prins o tentă albastră.

Am ajuns.

Era acolo, ne aştepta. Imensă, tăcută, magnifică.Văzută de aproape, semăna izbitor cu Neptun.

Mă înscriu pe orbită, aşa cum am facut de multe ori pe tot felul de planete pe unde m-au purtat misiunile mele. Vor urma câteva zile de observare şi analiză.

Jumătate din ea era acum luminată de razele stelei. Nu avea sateliţi. Era singură, aşteptând parcă pe cineva să-i ţină de urât.

Nori. Nori frumoşi, albi,care înconjoară Adnana. Mult albastru, multă apă, dacă erau corecte datele pe care le-am primit la începutul călătoriei noastre. Am văzut câteva pete răzleţe de dimensiuni mici, care păreau a fi continente.

Am rămas cu toţii fără cuvinte.

— Şefii de departamente sunt convocaţi în sala de conferinţe, spun eu glacial în microfon.

Vreau să tai orice încercare de rebeliune. Trebuie să demonstrăm că merităm această şansă, noi ca specie, nu să umplem şi Adnana cu rahaturile noastre de conflicte. Pentru principiul ăsta sunt dispus să fac orice, ascultaţi ce vă spun.

— Karl, rămâi aici.

— OK.

Scurt şi la obiect. Ştie el de ce sunt capabil în momentele în care situaţiile devin delicate.

Intru în sală.

Se uitau toţi la mine cu mult respect. Citeam în ei multe frustrări, abia ţinute în frâu.

— Domnilor, v-am chemat aici din mai multe motive, încep politicos. Cel mai important este acela că am încheiat prima parte a misiunii, am ajuns cu bine. Alt motiv ar fi pretenţiile unora dintre voi, ca odată ajunşi pe suprafaţa planetei să preia controlul. Vreau să ştiu cum stăm, dar ţin să vă reamintesc că la plecare eu eram liderul vostru. Aştept opinii.

— V-aţi făcut datoria exemplar, domnule pilot, spune unul din savanţi, dar toţi aici de faţă consideră că de acum încolo noi ne vom pricepe mai bine. Şi când spun noi, mă refer la cercetători, medici şi o mare parte a militarilor. Nu putem fi conduşi de un pilot. Am decis că ierarhiile şi regulile de pe Pământ nu mai sunt valabile.

Aprobară toţi în tăcere. La urma urmei înclinam să le dau dreptate, dar ceva imi spunea că lucrurile vor degenera.

— Nu uitaţi faptul că veţi avea nevoie de mine să vă întoarceţi.

— Tocmai asta e ideea. Mulţi dintre noi nu vor să se întoarcă pe mizeria aia de Terra. De ce să cărăm o întreagă omenire după noi? Să distrugă şi locul ăsta ?

Clar, e un complot la scară mare. Nu prea am ce face momentan, aşa că mă adaptez din mers situaţiei.

— OK. Nu ţin neapărat să fiu marele căpitan şi să dau numele unui continent. Spălaţi-vă pe cap.Voi duce nava pe planetă în câteva zile şi acolo ne vom organiza, dar până atunci eu comand. S-a înţeles ?

Tăcerea lor de gheaţă am luat-o ca pe o aprobare, aşa că am părăsit demn încăperea.

—Karl, ce spui de asta? întreb eu pe circuitul privat.

Bineînţeles că am lăsat deschis microfonul în timpul întrunirii, aşa că minunatul meu coleg a putut auzi totul.

— O bandă de idioţi, tipule. Eu zic să-i lăsăm în plata Domnului şi să găsim un loc liniştit pe Adnana, eventual o plajă

ceva, unde să stăm toată ziua cu câteva fete din echipaj. Sunt convins că tu ai multe fane.

Râd.

— Tu chiar crezi că e bine să-i lăsăm pe ăştia să preia controlul?

— Şi ce mare brânză o să facă ?

— Păi… Noi cum vom transmite către Pământ? Nu uita că ăsta e scopul venirii noastre aici.

— Crezi că ăia de acasă sunt boi? La ce disperare e acolo, o să facă ceva să dea de urma noastră. Ce combinaţie de rahat e şi personalul. Ăştia nu ar fi trebuit testaţi? Ce dacă sunt savanţi? Fiecare e un deviat în felul lui.

Mă abţin să-i spun că el e exemplul perfect.

— Lăsăm lucrurile să curgă de la sine. Eu unul abia aştept să simt iar pământ sub tălpi.

— Ce ziceai de dineul ăla? se interesă, mieros.

— Va avea loc, promit.

Pământ sub tălpi

Dineul organizat de mine a fost ceva colosal, în toate sensurile. De la muzică până la mâncare, trecând prin valurile de băutură. Normal, fiecare a strecurat pe navă alcool. Unii în cantităţi mai mici, alţii mai mari, şi cred că ştiţi la cine mă refer ca făcând parte din ultima categorie.

A început în a treia zi pe orbita Adnanei, atunci când s-au

coroborat toate datele recepţionate de pe planetă şi ni s-a confirmat existenţa apei, a oxigenului şi a gravitaţiei rezonabile. Adnana e mai mare ca Pământul, dar la fel de uşoară.

Pentru toţi cei de pe navă, dineul a fost o descătuşare.Nimeni nu a mai ţinut cont de nimic. Totul a degenerat într-o beţie a simţurilor, a plăcerilor şi a viciilor. După noaptea aia s-a instalat o linişte şi un calm la bordul navei de parcă eram toţi în raiul primordial de unde am fost daţi afară de tâmpiţi ce ne-am dovedit.

La asta meditam, întins în pat, încercând să depăşesc mahmureala groaznică. Decid că e momentul să trec la acţiune şi, cu oarece dificultăţi, mă extrag din pleduri, împleticindu-mă către baie. Execut operaţiunile de bază şi, pe jumătate refăcut, sparg liniştea cu o voce dogită în microfonul privat.

— Cum stai cu sănătatea, umflatule?

Nici un răspuns. Cred că doarme dus grasul sau are alte activităţi pe care nu le întrerupe pentru a vorbi cu mine. Sunt sigur însă că îmi va povesti tot felul de obscenităţi în loc de explicaţii.

Mă echipez şi mă duc să mă pun de acord cu lumea când şi unde asolizăm. Pe puntea principală erau doar Beatrice şi unul din piloţi. Priveau spre Adnana. Un mic sărut. Ah, femeile astea!

— Bună dimineaţa, domnule căpitan.

— Bună dimineaţa, dragii mei.Vă rog nu vă lăsaţi intimidaţi de prezenţa mea. Au cam dispărut gradele de când am ajuns aici sau sunt pe cale sa dispară.

Fac amândoi ochii mari. E clar că nu ştiu nimic.

— Echipa de şoc a savantilor nu a ajuns? mă interesez eu.

— Nu, domnule. Cred că nu sunt în stare sa facă nimic astăzi.

—Au comis-o tare ieri, nu ? Ce plan mişelesc de a anihila pe toată lumea. Ăsta cred că e efectul substanţelor inventate de Karl. Eu măcar sunt obişnuit, dar săracii laboranţi au ficatul sensibil. Cine ştie câţi neuroni mai au după aşa excese?

— Mulţi, domnule pilot, mulţi.

Era acolo toată trupa. Îmbrăcată în galben, cu ochelarii

pe ochi şi o droaie de hârtii în mâini. Unul dintre ei mă privea insistent.

— Domnule, spuse el, avem harta planetei. Am reuşit să stabilim un loc pentru asolizare. Recomand să începem cât mai repede deoarece combustibilul e aproape epuizat... Ca şi noi, adăugă el oftând.

— Arătaţi-mi ce aveţi în cap.Unde credeţi voi că e locul ideal?

— Uiţati aici, continentul ăsta. E comparabil ca dimensiuni cu Europa. Restul de uscat reprezintă insule care în nici un caz nu ar putea oferi spaţiul necesar pentru planurile noastre.

— Voi ştiţi mai bine. Să-i dăm drumul.

Unde naiba o fi Karl? Nu îmi prea place faptul că nu e cu mine în momentele astea importante.

— Sergentul pe punte! Urgent! rag în microfonul privat. Grasule, pe unde naiba te-ai fofilat?

— Încet, tipule, încet. Prefă-te că nu mă auzi. Am făcut câteva cercetări aseară în timp ce-i anesteziam pe toţi cu anumite substanţe despre care e mai bine să nu ştii. Preventiv, aşa, să nu mă arestezi, râse el sinistru. Ai avut dreptate. E un complot la o scară foarte mare. Bine ai făcut că nu ai forţat nota în şedinţa aia de nimic. Îţi voi povesti tot. Acum, du-ne întregi la sol. Eu voi şterge orice urmă de nas pe care mi l-am băgat în cloaca asta. Succes, amirale.

Tăcere. Începem asolizarea. Verific tot ce e de verificat şi preiau din nou nava în control manual. Ca de obicei, a fost o manevră executată impecabil.

În momentul în care am depus nava pe sol am simţit o arsură pe piept şi am văzut medalionul luminând feeric. Noroc că ceilalţi erau prea ocupaţi ca să observe ceva în legatură cu mine.

— Doamnelor şi domnilor, am onoarea şi emoţia de a vă anunţa că am asolizat. Avem pământ sau ce o fi, sub tălpi, dragii mei. Felicitări tuturor.

Şi aşa a început cucerirea Adnanei. Au fost zile întregi de planuri, de discuţii, de certuri şi, bineînţeles, de schimbări. Nici bine nu am ajuns, că s-au format deja tabere gata să se bată

între ele pentru supremaţie. Într-un final, s-a stabilit un oarecare echilibru şi a început munca.

Primul pas pe Adnana fără costum de protecţie. Aerul e curat, respirabil, cerul de un albastru extraordinar, soarele destul de blând. Un vânt adie uşor, scuturând coroanele mari ale unor copaci ciudaţi. Sunt atât de firavi la vedere, dar când am încercat să tăiem câţiva, nu am reuşit nici cu cele mai performante utilaje.

Punctul nostru de asolizare a fost aproape de ţărmul continentului. Erau doar cinci kilometri până la apă. Când am ajuns prima oară acolo am avut una din cele mai plăcute surprize. Nu era apă sărată, era apă potabilă, chestie stabilită şi certificată de laboranţii noştri aroganţi. Tot ei au descoperit că era complet pură. Nici măcar un microorganism, nici măcar o bacterie, nimic, nimic. Şi au început durerile de cap.

În tot iureşul ăsta nu am avut timp să ascult confesiunile umflatului referitoare la complotul planetar. Sincer să fiu, mi se cam rupe. Şi eu, şi cred că şi ceilalti aveam sentimentul că ne-am născut a doua oară, că am primit un dar minunat, că suntem departe de orice pericol, că aici e într-adevăr a doua noastră casă.

Rolul meu a devenit unul complet şters. Nu m-am implicat în nimic pentru că nu aveam loc în nici o echipă. Fiecare ştia ce avea de făcut. Avea dreptate savantul aşchilopat când a spus că odată cu asolizarea misiunea mea era încheiată.

Se anunţa o seară ca oricare alta, când uşa cabinei s-a deschis brusc şi au apărut Karl, Beatrice, unul din piloţii secunzi, care cred că se numeşte Bob, doi ofiţeri responsabili cu muniţia şi unul din savanţii care mi-a arătat unde să asolizez. Numele lui e Isaac, la fel ca celebrul Newton. Mă uit la toată gaşca asta, un pic surprins.

— Bună seara, domnule căpitan.

Vorbi unul din ofiţeri.

— Doamnă, domnilor, cărui fapt se datorează această vizită?

— Avem multe de discutat, tipule. Trebuie să luăm o hotărâre. Să vedem ce mai putem salva din scopul iniţial al misiunii, glăsui Karl.

Mă uit la el şi disting unele schimbări majore. Mai intâi de toate, indispaţiuul era bărbierit regulamentar, tuns, spălat, îmbrăcat decent. Dar ceea ce m-a frapat cu adevărat a fost privirea lui. O privire hotărâtă, dârză, obosită. Ăsta nu e Karl pe care-l ştiu eu. Plus că era treaz iar aşa ceva chiar că îmi punea mari semne de întrebare.

— Vă ascult domnilor, dar daţi-mi voie să am câteva secunde o vorbă cu sergentul Karl.

Îl trag deoparte şi-i şoptesc.

— Te-ai dilit? Ce e cu tine?

— Tipule, se întâmplă chestii ciudate aici. Crede-mă că nu făceam eu şedinţa asta dacă nu eram absolut constrâns de împrejurări.

— Ok. Ai venit cu mâna goală?

Râde mişeleşte şi se strecoară în dulapul meu. Normal că scoate de acolo nişte sticle mate despre care, vă dau cuvântul meu, nu ştiam nimic.

— Luaţi loc, vă rog, spuse el făcând oficiile de gazdă. Tipule, pe unde ai nişte pahare?

Nu răspund, dar mă conformez. Odată turnată în pahare dubioşenia de băutură, invit grasul la povestit. Nu se lasă rugat.

— Ştiţi cu toţii că a avut loc un conflict între minunatul nostru căpitan, aici de faţă, şi unul din savanţii noştri rahitici, nu? S-a întâmplat când am ajuns pe orbita Adnanei. A fost o şedinţă în care multe hiene de la bord s-au coalizat şi au declarat că vor prelua controlul când vom fi la sol. Ceea ce au şi făcut, adăugă el gânditor, sorbind din reflex o gură din kerosenul aflat la îndemână. Noi doi, adică eu şi tipul ăsta extraordinar, am decis că e mai bine să nu facem uz de forţă militară la bordul navei. I-am lăsat să creadă că au câştigat. Repet, noi la ora aia neavând nici un plan pentru a-i contracara. Eu aveam o presimţire destul de funestă…

Auziţi şi voi ce cuvinte ştie să folosească umflatul? Aşa ceva trebuie înregistrat. După modul în care începea grasul să turuie, eram sigur că alcoolul, prietenul lui de o viaţă, îl impulsiona la greu.

— Aşa că nu am stat să văd cum evoluează treaba. Am decis că e timpul să fac ceva săpături. În seara banchetului am botezat băuturile cu o reţetă pe care am căpătat-o în timpul petrecut la periferiile oraşului, unde am fost repartizat într-o garnizoană acum câţiva ani.

Tuşeşte cu subînţeles şi adaugă sfios.

— Îmi cer iertare pentru eventualele colici biliare sau migrene pe care le-aţi suportat din cauza mea, dar a fost ceva indispensabil, pentru că mă hăituia demult o idee.Tipule, abţine-te. Nu singura idee. De ce naiba căpitanul nostru nu avea acces în două din cele cincizeci de cale ale navei? Ce dracu putea fi acolo? El nu a băgat de seamă asta, pentru că i s-a spus că înăuntru sunt materialele savanţilor. I-au luat ochii la plecare, spunându-i că doar el are acces la armament, lucru iarăşi fals, deoarece cei doi ofiţeri de aici pot deschide departamentul nuclear fără a avea nevoie de aprobarea sau codul lui. Deci, cu chestia asta în cap am anesteziat tot ce mi-a stat în cale până la locaţia interzisă. A trebuit să aplic teroarea fizică şi psihică asupra celor patru gardieni de la primul nivel de securitate. Sincer să fiu, am făcut lucruri de care nu sunt mândru, dar am reuşit să intru acolo unde întrebările mele şi-au gasit un răspuns mai mult decât înfiorător. Domnilor, două cale imense pline cu instalaţii de criogenie. Înăuntru sunt oameni. Oameni aduşi de pe Pământ fără ca noi să ştim. Şi cred cu tărie că sunt toţi conducătorii noştri, toţi şefii de oraşe, plus armatele lor de bandiţi. Asta este o invazie a Adnanei. Vă dati seama ce porcării se pot isca pe aici când toţi vor fi treziţi si se vor bate pentru supremaţie ?

— Rahat, am izbucnit eu. Eram sigur că ne coc ceva. Ştiu că nimeni nu se va mai întoarce pe Pământ să spună ce am găsit aici. I-au condamnat pe toţi la moarte. A fost o chestie elaborată. De asta protocoalele de pe Pământ au fost aşa stricte. Să ne antrenam toţi singuri, să nu ne cunoaştem. Rahat şi de un million de ori rahat. Să mă scuze doamna, spun eu privind absent în gol. Grasule, ai fost de milioane. Presupun că toţi cei de faţă sunt de încredere. Să punem la cale un plan de a informa Pământul, nu?

— Domnule căpitan, am venit sa formăm o echipă, spuse Bob. Noi avem alte planuri. Împreună cu cei doi ofiţeri şi cu domnul Isaac am reusit să subtilizăm unul din vehiculele de

teren pe care l-am încărcat cu tot ce trebuie. De la muniţie, armament uşor şi greu, până la alimente, medicamente şi haine. Ne gândim să plecăm în inima continentului, să explorăm planeta o perioadă şi să-i lăsăm pe ăştia să se macine între ei. Bineînţeles că vom sabota nava împreună cu cei doi sateliţi care urmează să fie amplasaţi pe orbită şi-i vom ţine constant sub ochi pe toţi printr-o metodă sau alta. Nu are sens să intrăm în jocurile lor. Mai devreme sau mai târziu neutralitatea va fi considerată o ofensă, aşa că nu vom putea supravieţui decât alegând una din găşti.

Deloc prost, băiatul. Beatrice îl sorbea din priviri. Se potrivesc foarte bine porumbeii ăştia doi. Zâmbesc spre el şi îl iau la întrebări pe savant.

— La ce porcării ne putem aştepta? Tu ai avut până acum acces la datele planetei. Ce ţi se pare dubios?

— Domnule căpitan, e totul prea perfect. Nici o vietate, nici măcar un virus amărât pe planeta asta. Până şi copacii mi se par făcuţi din metal. Totul e pus la punct, de parcă Adnana ar fi pregătită pentru cineva sau ceva. Şi tare cred eu că nu pentru noi.

Mă uit spre Karl, care a intrat în starea lui naturală. Ma uit spre cei doi ofiţeri. Demni, vânjoşi, disciplinaţi, fără gesturi sau cuvinte în plus. Din privirile lor mi-am dat seama că vor merge cu noi până la moarte. Beatrice era calmă şi se servea cu succes din ţigările mele. Ca tablou, făceam o echipă pe cinste, dar dacă tot ceea ce spunea savantul era adevărat atunci am dat de dracu. Mi se părea mai mult decât atrăgătoare perspectiva propusă de ei. Numai că trebuia să facem cumva să avem acces la navă în cazul în care situaţia s-ar fi deteriorat. Să putem fugi de pe planetă. Dau glas gândurilor mele. Unul din ofiţeri îmi răspunde.

— Domnule căpitan, vehiculul de teren are autonomie de zbor. Ce-i drept, la altitudini mici şi pe distanţe de cel mult 200 de kilometri. E foarte bun să ne scoată dintr-un eventual pericol apărut la sol, dar nu ne poate duce în spaţiu şi nici nu putem ajunge cu el la navă în timp util dacă ceva merge prost. Dumneavoastră sunteţi cel care cunoaşte nava cel mai bine, sunteţi singurul capabil să o piloteze manual. Este posibil să instalăm la bord un sistem mascat de control de la distanţă?

Meditez la asta o secundă şi îmi îndrept privirea spre

Isaac. Tresare. Se uită la mine şi se luminează. În creierul lui deja a apărut ideea care cred că ne va salva viaţa într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat. Stăm de vorbă până târziu în noapte, împărţim sarcinile şi ne promitem că de a doua zi vom face tot posibilul ca planul nostru sa meargă uns. Dacă era bine lubrefiat acest plan se încheia în patru zile, iar plecarea noastră urma să fie în a cincea zi.

Nu staţi degeaba, vă rog, dragi cititori, puneţi mâna pe ulei.

Exodul

Mai întâi de toate vreau să lămuresc titlul capitolului. Nu vreau să pară o blasfemie şi nici nu îmi doresc conflicte cu tot felul de puritani sau de îndoctrinaţi, care vor ţipa văzând cuvântul acesta. Nu intenţionez să mă erijez în vreun Moise sau să pretind vreo rezonanţă teologică. Pur şi simplu asta e ceea ce am facut noi şi aici nu mă refer doar la echipa mea ci la toţi cei care au venit pe Adnana. E un adevărat exod. Clar?

Încep oare să mă lase nervii? Să fiu oare afectat de vreun fel de neurastenie extraterestră? Sau soarele Adnanei emite tot

felul de radiaţii despre efectele cărora pe termen lung sau scurt, noi nu ştim mai nimic. Deviaţiile astea ar putea fi primele simptome ale unei boli nervoase induse de ele?

Adevărul e că, de când ne-am hotărât să părăsim echipajul, ceva a pus stăpânire pe mine. Un fel de imbold interior, care, parcă, îmi dictează toate acţiunile. Dacă aş fi un tip mai profund, introspect, aş spune că sunt o marionetă în mâinile unui păpuşar, care încă nu doreşte să se arate. Nefăcând parte din categoria asta de patetici, am conchis că e doar obosit sau chiar mai rău, încordat.

Am lucrat mult în decursul celor patru zile. În final am reuşit tot ce ne-am propus. Cu o seară înainte de plecare ne-am adunat la mine în cameră, am baricadat uşile şi am dormit împreună. Nopţile sunt lungi pe Adnana. Lungi şi reci. După câteva ore de somn ne-am strecurat din navă şi am pornit spre locul în care era camuflat vehicolul. Eram hotărâţi ca prima parte a călătoriei să o facem în aer, fără zgomote inutile. Totuşi, nu cred că ar fi vrut cineva să consume resurse şi timp pentru a ne căuta. Erau alte priorităţi.

Am ajuns la vehicol şi ne-am îmbarcat rapid. Bob a trecut la butoane. Decolăm fără nici un zgomot şi fără nici o lumină exterioară. Aveam să deschidem radarul mai tarziu şi, cu ajutorul unei busole setate pentru Adnana, să ne orientăm. Dispuneam de controlul navei aşa că o puteam chema la noi oricând, ca pe un caţeluş ascultător. Frumuseţea faptei era că toţi cei care au rămas trăgeau tare pentru a umple reactoarele. Erau precauţi şi ei. Dacă ar şti că de fapt munceau pentru noi…

Am zâmbit ironic. Însă zâmbetul mi-a fost smuls de o arsură pe piept. De la medalion. Devine din ce în ce mai fierbinte. Se comportă ciudat micul meu talisman. Parcă încearcă să-mi spună ceva.

Navigăm lin în noaptea rece. Totul pare îngheţat în timp. Am început, uşor, uşor, să distingem siluete de arbori la sol. Erau peste tot. Un râu străbătea pădurea asta ciudată.

— Bob, la ce distanţă suntem de bază? întreb eu.

— O sută douăzeci de kilometri.
— Se luminează. Hai să mergem pe uscat. Ne vom ridica doar dacă va fi absolută nevoie.

A calibrat pilotul automat şi s-a întors spre mine.
— Domnule, eu am o senzaţie ciudată. Vreau să-mi confirmaţi sau infirmaţi o teorie. De când am venit aici, nu prea simt senzaţia de foame. Adică, pot mânca foarte puţin şi totul să fie OK. Am o energie care mă ţine în cea mai bună formă, atât mental cât şi fizic.
— Bob, cred că de vină e surescitarea şi starea de luptă permanentă pe care ne-o inducem toţi în locuri necunoscute. Până acum, Adnana nu a dat semne că ar fi periculoasă, dar la nivelul subconştientului fiecăruia e o alarmă constantă.
Interveni Isaac.
— Domnilor, bucuraţi-vă de starea asta. La ce bănuieli aveam noi în bază…. Dacă nu reuşim să identificăm o sursă naturală de hrană ne-am ars. Până să ne dăm seama cum evoluează culturile noastre în soarele ăsta sau când e timpul optim pentru a însămânţa solul planetei vom fi morţi de foame. Pe bune.
Karl clătină gânditor din cap.
— Trebuie să facem cumva. Dacă nu iese nimic bun din expediţia asta, să le spunem celor de acasă să îşi aducă pacheţele cu mâncare când vor veni.
Ăsta e Karl. Mereu pus pe glume. Adevărul e că, în situaţii limită, era un maestru al supravieţuirii. Eu eram destul de calm. Undeva, ştiam că Adnana va fi blândă cu noi.

Râul era minunat, vehiculul înainta încet, despicând apa limpede de sub noi . Nici un peşte. Nimic. Cum dracu să nu fie viaţă deloc pe planeta asta? În zare vedeam munţii înalţi pe care-i cartografiasem de pe orbită. Opt mii de metri în medie aveau acele vârfuri. Sunt convins că erau acoperiţi cu zăpadă. Poate vom face un schi, mă încurajez eu.
Îl rog pe Bob să oprească pentru a ne bucura de ziua asta minunată. Vreau să înot. Facem tabăra pe malul râului şi sărim în apă. În momentul în care am plonjat, întunericul a pus stăpânire pe mine. Era ca un clei, ca o pastă care mă absorbea, îmi intra în creier. Încerc să respir, dar spre surprinderea mea

nu simt nimic. Plămânii nu se expansionează. Nu intru eu în panică aşa uşor, dar acum chiar îmi e frică.

Din beznă, se îndreaptă spre mine un mic glob de lumină albastră. Se face din ce în ce mai mare. Încerc să ţip, dar nici un zgomot nu-mi iese din gâtlej. Decid să mă las în voia destinului. La urma urmei, dacă e să dau colţul aici, ce mare scofală?

Probabil Universul are alte planuri cu persoana mea. Lumina mă înconjoară. O stare de calm pune stăpânire pe mine. Valuri de energie albastră mă biciuiesc frenetic. E caldă, catifelată chiar.

Nu ştiu cât a ţinut treaba asta, dar, la un moment dat, lumina s-a concentrat în jurul medalionului şi a intrat în el. Imediat au dispărut şi bezna şi senzaţia cleioasă din jurul meu. Ies din apă, împleticindu-mă. Îi caut din priviri pe tovarăşii mei de drum. Sunt toţi inconştienţi, aşezaţi frumos în cabina vehicolului.

Urâtă chestie. Spuneţi şi voi. Sunt convins că medalionul ăsta mi-a salvat viaţa. Ce dracu este energia asta? De unde naiba a apărut?

Privesc bijuteria şi constat că tenta ei albastră s-a accentuat. A luat din nou temperatura corpului meu. Caut ţigările în geanta cu echipament. Aprind una. Fumez cu ochii la cer şi cu o ciudată senzaţie de bine, de echilibru şi de detaşare. Încep să iubesc planeta asta.

V-am spus la început. Trec de la o stare psihică la alta, exact ca ciclotimicii ăia, care au nevoie de mult tratament să nu decompenseze.

— Ce paştele mă-sii s-a întamplat? rage Karl. Aşa KO nu am luat în viaţa mea. Încep problemele tipule, dar să vezi tu ce pregătit am să fiu eu data viitoare.

— Nu mai urla aşa, grasule. Mai bine, hai să-i reanimăm pe ceilalţi. Ce naiba a fost asta?

— Nu ştiu. Am sărit în apă şi parcă aş fi dat cu capul de un bolovan. Întuneric total. Nici nu ştiu cât timp am stat aşa.

Colegii noştri de suferinţă încep să-şi revină. Nimeni nu are nici un semn, nici o lovitură. Beatrice, în schimb, era un pic mai lentă în reacţii decât noi.

— Te simţi bine, draga mea? Îţi aminteşti ceva? Întreb îngrijorat.

— Doar întuneric... Întuneric total şi, parcă un fel de clei care mă înconjura.

Hopa! Un fel de clei. Interesant.

Isaac se trezi ultimul. La fel ca şi restul, nu-şi aminteşte nimic. A intrat în apă şi apoi s-a rupt filmul.

— Domnule căpitan, măcar se întâmplă ceva. Ajunsesem să cred că planeta asta e mai sterilă decât o sală de operaţii. Măcar acum încep să apară tot felul de fenomene. Eu zic că suntem pe drumul cel bun.

Mereu fascinat de mister, ca toţi savanţii.

Meditez la ceea ce mi-a spus Beatrice. Partea cu cleiul. Oare să fie efectul faptului că am fost împreună un timp? I-am transmis ceva din energia medalionului? Cine ştie?

— Domnilor, să încercăm ceva.

Vocea lui Karl, care, fără nici o reţinere, se aruncă direct în apă. Am îngheţat. Abia când i-am văzut capul la suprafaţă, zâmbetul debil şi mişcările de caşalot am izbucnit în urlete. Ne-am aruncat cu toţii în zeamă. De data asta nu s-a întâmplat nimic.

Am desfăcut câteva raţii. În ritmul impus de noi, mâncarea ne putea ajunge timp de două luni. În intervalul ăsta trebuie să găsim o soluţie, dar momentan totul e mult prea frumos. Soarele arde, apa e minunată, aerul are o aromă aparte, de nedefinit. Nu e zgomot, nu e poluare, nu sunt oameni puşi pe rele. Chiar că e raiul pe Adnana.

Am mers fără probleme până pe înserat. Peste tot în jurul nostru sunt copaci ciudaţi, cu coroane mari şi frunze de diferite culori. Un vânt uşor ne însoţeşte.

Isaac îşi nota tot felul de chestii, făcea tot felul de calcule. Beatrice se bronza, grasul trăgea beri, dar cu măsură. Bob dormea, iar cei doi ofiţeri făceau cu schimbul la pilotat.

Râul avea multe meandre. Curenţii erau uneori mai rapizi, alteori mai calmi.

Când s-a lăsat întunericul am acostat la unul din maluri. Nu aveam de gând să ne deplasăm noaptea. Am decis să facem de gardă cu schimbul. Primul am fost eu. Ceilalţi s-au culcat. Am coborât să mă dezmorţesc un pic. Nici un zgomot, nici o lumină şi, curios, nici o adiere de vânt.Totul e imobil. Aşa trebuie să fi fost şi pe Terra în nopţile în care natura sau altcineva încerca să creeze viaţa.

Merg încet printre copaci. Fac mişcări să mă încălzesc. Chiar e rece noaptea şi mă enervează că ziua e aşa scurtă. Aproximativ, jumătate dintr-o zi pământeană. Oricum, mă bucur de faptul că sunt viu, că sunt sănătos şi că particip la aventura asta. Decid să mă întorc.

Deodată, medalionul prinde viaţă. Se desprinde de la pieptul meu prin nu ştiu ce forţă ciudată, cade pe sol şi din el iese din nou acea lumină albastră. Mă învăluie încet. Simt că plutesc. În jurul meu se învârt tot felul de forme, tot felul de particule cu viteze diferite. Apoi, simt o atingere uşoară pe obraz. Ca o bătaie de aripi de fluture. Nu ştiu cum, dar parcă în mintea mea se potrivesc nişte frecvenţe. Mă simt ca un receptor.

Sărutul Adnanei. Ăsta a fost singurul meu gând. Nu ştiu cât a durat magia. A intrat din nou în medalion. O forţă mai presus de voinţa mea m-a făcut să-l iau şi să mi-l pun la gât.

Ciudăţeniile se ţineau în lanţ. Cineva sau ceva încerca să comunice cu mine, încerca să mă studieze, să mă simtă. Nu aveam nimic împotrivă. Poate aşa aflu mai multe despre locul ăsta.

Ajung la vehicol. Beatrice era trează, pentru că urma să preia garda dupa mine. Câteva ore tot au trecut. Păstram noţiunea timpului de pe Pământ. Aşa am convenit între noi.

— Ce a fost asta? întrebă ea uimită. Am văzut cum ai dispărut într-un fel de ceaţă albastră. Unde ai fost?

— Sărutul Adnanei, draga mea. Sărutul Adnanei.

— Eşti întreg?

E o tipă destul de dură, care niciodată nu vorbeşte mai

mult decât e necesar.

— Poţi să te convingi, râd eu, aplicând o ventuză pe buzele ei.

Nu făcu pe mironosiţa. Mă sărută îndelung şi din toată inima.

— Du-te la somn, veghez eu.

Am adormit instantaneu. Un somn fără vise, dar extrem de odihnitor. Mă trezesc într-o multitudine de arome. Fac ochii mari şi constant că soarele e deja destul de ridicat, dar noi nu am plecat. Grasul îşi făcea de lucru pe lângă mine.

— Hai tipule, că aşteptăm toţi să faci ochi.

Nu spun nimic.

— Când doreşte domnul lord să se dea jos din baldachinul său aurit, să anunţe, făcu el pe un ton solemn.

Sar din patul tare direct în apă. Din câteva mişcări puternice ies la mal cu o stare psihică extraordinară. Sorb din cafea, aprind o ţigară şi încep discuţia pe care o aşteptau toţi.

— Ce v-a spus Beatrice?

— Nu prea multe.

Povestesc tot ce s-a întâmplat de când am gasit medalionul pe o planetă extrem de rece şi pustie. Echipa ramâne fără cuvinte. În special Isaac, a cărui minte raţională nu putea concepe fenomene de genul ăsta. Dacă nu avea ceva logic sau cât de cât cuantificabil, era fript. Termin de vorbit şi mă uit la ei, aşteptând reacţii.

— Tipule, cum schimbă chestia asta situaţia noastră? Ce ar trebui să facem?

— Nu ştiu, răspund încurcat. Cred că ar trebui să ne vedem de treabă, de drumul şi misiunea noastră până găseşte entitatea asta o cale de comunicare cu noi.

— Nu vă e frică, domnule?

— Nu Bob. Sunt conştient că nu am ce face. Am simţit o mare relaxare în momentul în care am acceptat sărutul Adnanei. Parcă mi s-au descătuşat multe resorturi interioare. Mă invadează treaba asta într-un mod atât de delicat încât îmi vine să cred că-i sunt tare drag, râd eu. Şi mai cred că, dacă ar vrea să ne ţină pe loc, ar face-o fără mare efort. Dragii mei, tocmai am făcut cunoştinţă cu unul din locuitorii de aici. Să

vedem ce gânduri are cu noi. Nu uitaţi că suntem musafiri, nu proprietari, aşa că haideţi să ne comportăm frumos.

Au aprobat toţi în tăcere şi am pornit la drum. Râul curgea din ce în ce mai repede. Copacii s-au mai rărit. Pe măsură ce înaintam, percepeam un zgomot din ce în ce mai puternic. Am sărit la comandă şi am ridicat vehiculul în aer. Râul se termina cu o cascadă ce se prăbuşea în hău. Ţinem sfat.

— Intrăm sau ne vedem de drum? întreb eu.

— Domnule căpitan, nu are rost să riscăm, vorbi unul din ofiţeri. Mai bine mergem pe uscat decât să ne trezim blocaţi în cine ştie ce peşteră. Măcar aici poate mai avem o şansă să descoperim ceva folositor.

— Asta gândeam şi eu. Alte păreri sunt? mă interesez, privind la restul echipei.

Nu erau. Am pornit mai departe prin soarele arzător. Solul era nisipos, copacii au dispărut. Cred că, într-un fel sau altul, erau cumva legaţi de râul care curgea printre ei. Am ajuns la poalele unui munte.

Ne pregăteam de campat când întunericul s-a lăsat brusc. Au apărut multe lumini, albastre, care descriau cercuri pe cer. Cu o viteză uluitoare se ridicau şi coborau. Spectacolul a durat câteva minute. S-au oprit ca la comandă şi au venit spre noi. Ne-au înconjurat. Semnalul era clar. Trebuia să stăm acolo.

— Uite şi restul companiei, şopti Karl. Ce facem, tipule?

— Aşteptăm, spun eu calm.

— Ce anume?

— Contactul.

Înainte de a începe grasul tirul de întrebări, medalionul meu a căzut. A ieşit din el acea energie, care m-a învăluit anterior. Adnana, aşa am numit-o eu. De data asta afişa un chip asemănător cu Beatrice. Nu scotea nici un zgomot, doar, cumva, îmi implanta în minte cuvinte. Ciudată senzaţie.

Le-am făcut celorlalţi semn să stea liniştiţi şi am intrat în transă.

— Salutări, domnule căpitan.

— Salutări, Adnana, gândesc eu.

— Vă studiez de când aţi venit aici şi am văzut la tine receptorul. Medalionul, cum îi spui tu. Prin intermediul lui putem comunica. Sper că nu te deranjează chipul sub care am apărut.

Asta a fost o glumă, cred. Glume extraterestre. Zâmbesc.

— Sunteţi o rasă interesantă, dar plină de defecte şi extrem de fragilă. Mă mir că aţi putut ajunge aici.

— Voi cine sunteţi?

— Noi suntem Lucrătorii. E greu să descriu în cuvintele voastre cine suntem şi ce anume facem noi. Aveţi o minte atât de redusă.

— E preţul pentru faptul că avem şi trup, fac eu iritat. Nu ne aşteptam să găsim ceva pe planeta asta. E o salvare pentru noi.

— Pământul e la un pas de moarte. Asta e soarta voastră. Acum aţi venit aici, dar prin acţiunea asta tulburaţi tot echilibrul. Nu e casa voastră. Este pregătită pentru o cu totul altă misiune.

— Şi noi acum ce trebuie să facem?

— Să vă acceptati locul în Univers, să încercaţi să depăşiţi situaţia de pe planeta voastră. Nimeni nu primeşte o a doua şansă.

Începe să mă irite ectoplasma asta. Pe bune. Nu prea suport să mi se vorbească aşa. Dar ce să fac? Să o iau la palme?

— Te gândesti acum, căpitane, să te împotriveşti. Aşa eşti tu. Rebel. O minte destul de puternică într-n trup atât de fragil. Aţi rămas totuşi la stadiul în care nu puteţi depăşi, ca rasă, barierele voastre fizice. Câteva secunde în spaţiu, fără protecţia atmosferei, ar fi fatale pentru toţi.

Iar filozofii. Se pare că aveam de a face cu ceva mult peste puterile noastre de înţelegere sau de împotrivire. Mi s-a indus ideea că nu putem face decât ce ni se cere. Orice act de frondă era inutil. Dar oare e adevărat? Sau e doar o tactică de manipulare?

— Ai dubii, căpitane. Sunt în mintea ta. Pot controla orice sinapsă din creierul tău. Vrei să întrerup un circuit din centrul respirator ca să mă crezi?

Ţin la integritatea mea fizică şi perspectiva de a fi sufocat în momentul ăsta nu mi se pare deloc atrăgătoare.

— Ne trimiteţi pe toţi la moarte sigură.

— Moartea e doar un proces. Doar o etapă. Aveţi inoculat instinctul de supravieţuire.

— Ce se va întâmpla cu ceilalţi? De ce nu intraţi şi în

mintea lor?

— Momentan nu am reuşit sa acordăm frecvenţele noastre cu cele ale minţilor lor. Fiecare e atât de diferit, unic, încât trebuie să ne adaptăm şi noi, iar asta cere timp. Suntem făcuţi doar pentru a lucra aici, dar când vor veni ceilalţi, atunci va fi prăpăd pentru voi.

Hopa! S-a schimbat situaţia. Ăsta e un avertisment, iar faptul că puteam comunica se datora medalionului meu. E doar o chestiune de timp până vor veni cei de care cu adevărat trebuia să ne temem. Am impresia că sunt destul de asemănători cu noi pentru că au nevoie de apă, de soare, de oxigen. Oricum, sunt mult mai avansaţi, iar entităţile astea create de ei sunt doar o mica mostră a tehnologiei de care dispun.

Nu ştiu ce decizie să iau. Să-i avertizez şi pe ceilalţi sau să chem nava şi să plecam cât mai repede de pe planeta asta?

— Adnana, ce să fac? Tu ştii tot despre mine. Ai toate amintirile mele, toată gândirea mea îţi stă la dispoziţie.

— Căpitane, plecaţi cât mai puteţi. Vor sosi creatorii noştri. E planeta lor. Voi sunteţi intruşii, paraziţii. Nu e locul vostru aici. S-a lucrat mult pentru a pregăti planeta asta. Iar voi ştiţi doar să distrugeţi.

— Dar de ce vin? Şi planeta lor e pe moarte?

— Nu au o singură planetă. Sunt o rasă care a început colonizarea Universului de foarte mult timp. Asta fac ei. Modifică planete pentru a putea locui pe ele o mică parte a rasei lor. Şi sunt mulţi, foarte mulţi. Nu poate concepe mintea voastră aşa un număr.

— Dar cum de nu i-am găsit până acum? Noi sondăm Universul în căutare de viaţă inteligentă de ceva vreme.

— Dacă voiau să ia contact cu rasa voastră, luau, dar v-au considerat prea înapoiaţi. Oricum, e un puct marcat pentru voi, faptul că aţi ajuns aici. Căpitane, ăsta este un avertisment. Nu trebuie să vă găsească Creatorii. Crede-mă. Va fi o catastrofă de mari proporţii. Apoi ţinta va fi Pământul. Şi vor ajunge acolo. O planetă muribundă este mai uşor de modificat după necesităţile lor decât una stearpă, cum a fost asta la începuturi. Atât timp cât nu am fost deranjaţi de voi, v-am tolerat. În momentul în care ne încurcaţi planurile, totul se schimbă.

— Ei au lăsat medalionul acolo unde l-am găsit eu?
— Nu intenţionat. E posibil să-l fi pierdut atunci când au făcut o escală pentru a studia planeta aia. Sau poate nu. Acum, te rog, întoarce-te la baza ta şi transmite tot ceea ce ţi-am spus. E singura cale de a vă salva.Voi fi mereu în preajma ta.

Atât a vorbit Adnana. În timpul conversaţiei am simţit o tandreţe şi o duioşie care m-au atins în cele mai sensibile colţuri ale sufletului. O fi efectul contactului sau era ceva mai mult? Ciudat e că am început să vibrez la toate astea. Mă îndrăgosteam de o energie, de o fantomă. Chiar o iau razna. Ciudată misiune mi-au mai încredinţat semenii mei.

Mă trezesc din transă şi mă uit în jur. Echipa mea nu e pe nicăieri.
— Kaaaarrrllll !!! urlu eu din toţi plămânii. Unde dracu sunteţi?
Nici un răspuns. Privesc în jur şi constat că sunt într-un fel de peşteră cu pereţi care emană o lumină albastră. Arme nu am. Minunată situaţie.
Magnific războinic mai sunt, mare căpitan, mare explorator, izolat acum într-o grotă, fără echipa mea de şoc, fără mâncare, fără nimic. La piept, bineînţeles, aveam medalionul, la fel de cald şi la fel de frumos. Am intrat în starea de calm, care mi-a salvat viaţa de atâtea ori. Nu am altă soluţie dacă vreau să ies de aici. Trebuie să ascult sfatul Adnanei. Sunt hotărât să mă întorc la bază şi să prezint situaţia camarazilor mei. Trebui să-i conving să plecăm. Nu ştiu de ce, dar am încredere oarbă în Adnana. Sper doar să nu înceapă ăştia să se creadă mari razboinici şi să refuze şansa de a supravieţui.

Oare unde naiba e restul echipei mele? La asta nu mă aşteptam. Să fiu singur acum. Cu moralul la pământ, am pornit aiurea. Merg fără nici o ţintă, dar sper din toată inima să fiu ghidat de cea care m-a adus aici. Curios e faptul că nu-mi e foame deloc, că mă simt mai uşor, plin de energie. O energie pe care pot să o percep cum îmi aleargă prin vene. E posibil ca invadarea de către ectoplasma prietenoasă să îmi fi modificat, într-un fel, metabolismul?

Nu ştiu cât am mers. Nu mai aveam ceasul, nu mai aveam niciun echipament. Într-un final, soarele a răsărit pe strada mea. Am găsit un râu asemănător cu cel pe care am navigat. Sunt sigur că duce la suprafaţă. Am sărit în el şi m-am lăsat purtat de curent. Am închis ochii şi am recapitulat tot ceea ce mi s-a întamplat de la plecarea în această misiune.

Sincer să fiu, cred că am şi adormit o perioadă. M-am lăsat în voia apei pentru că eram sigur că Adnana va avea grijă de mine. Doar o purtam în medalion.

Într-un final zăresc o pată de lumină. Înot către ea şi ies din peştera asta dubioasă.

Acum să te văd, şmechere, cum vei străbate tu cine ştie câţi kilometri prin soarele arzător şi cum îţi vei petrece tu nopţile reci până vei ajunge la bază. Şi, mai ales, pe unde naiba o fi baza? Mă concentrez asupra medalionului după ce mi l-am scos de la gât. Undeva în minte, percep o şoaptă.

— Nu ai mult de mers, dragul meu. După dealul din faţă e baza voastră.

Dragul meu? Spuneţi şi voi ce apelativ. I-am căzut cu tronc fantomei. Râd ca un apucat. Dacă m-ar vedea acum tovarăşii mei... Ud, slab, bărbos, dezorientat, vorbind şi râzând singur.

Urc creasta dealului şi zăresc baza. E imensă, cu multe hangare, cu un zid enorm de jur împrejur şi cu multă lume mişcându-se în interior. Fac din mâini ca un debil şi alerg către ea.

— Stai pe loc, că altfel trag!

O voce groasă si hotărâtă. Dar cât iubeam vocea asta necunoscută.

Rămân stană de piatră. Se apropie de mine un tip masiv îmbrăcat într-o uniformă gri. Trupele speciale, spuma cadrelor militare. Clar. Asta e culoarea lor.

— Domnule căpitan, face el cu ochii ieşind din orbite de uimire.Vă credeam mort. De două luni vă căutăm. Unde aţi fost? Grasul, pardon, sergentul Karl în persoană supraveghează operaţiunea de recuperare a dumneavoastră.

Karl, bătrân câine credincios.

— Domnilor, s-a întors căpitanul, spuse el în microfon.

Chiar dacă era calibrat foarte fin, tot am auzit un muget

— Daaaa!!! Drăcia dracului de treabă. Paştele mă-sii de planetă ratată. Nimic nu-l răpune pe căpitanul meu.

Inutil să vă spun cine s-a exprimat aşa. Aproape am simţit aburii de alcool ieşind din microfonul soldatului.

— Să mergem, face el. Comandantul suprem abia aşteaptă să vă vadă.

Ce titulatură. Nu-mi amintesc să fi avut aşa ceva cu noi la plecare.

Conflictul

Am intrat în bază şi am fost copleşit de imensitatea ei. Pe ziduri erau montate armele noastre performante şi mulţi soldaţi, prea mulţi, făceau de gardă cu privirile aţintite în zare. Nici bine nu am făcut doi paşi în interior că am şi fost luat pe sus şi strâns de o pereche de braţe puternice.

— Tipule, unde ai fost? Cum ai dispărut pur şi simplu? Cum ai supravieţuit atâta timp fără nimic la tine? Cum ne-ai găsit?

— Grasule, îţi voi spune tot. Am veşti destul de dubioase. Unde sunt ceilalţi?

— Sunt bine toţi. Ne-am întors. Te-am căutat zile în şir, dar, chiar şi aşa, ăştia ne-au spus că am lipsit o lună.

— Ce se întâmplă aici? Ce e cu toată baza asta? Unde e nava?

— Mai ţii minte ce am găsit eu la bordul ei când am ajuns? Mai ţii minte bănuiala mea?

— Nu m-am sonat încă, crede-mă.

— Era corect ceea ce am bănuit eu. Suntem mulţi acum. Generali de care nici nu am auzit şi militari care parcă sunt roboţi. Tipule, o asemenea concentrare de forţe nu am văzut niciodată. Şi toţi fac parte din trupele de elită. Cei mai daţi dracului. Soldaţii de oţel.

— Cine naiba e comandantul suprem? Când am plecat de pe Pământ eram eu.

— Da, da ţi-am spus că te-au minţit. Acum ne-am adaptat. E bine aici. Mâncare este, băutură la fel.

Se opreşte, pentru a nu fi auzit de soldatul care ne conducea. Nu m-ar mira să-şi fi făcut viciosul ăsta vreo distilerie în camera lui. Era perfect mulţumit de viaţă, roşu şi umflat ca un dovleac.

Îi fac semn lui Karl să înceteze vorbăria şi intrăm sobri într-o clădire mare. Când naiba au avut timp să o ridice? Mă rog, eu vreo câteva luni nu am fost prin peisaj. Ne înghesuim într-un lift şi, spre surprinderea mea, în loc să urcăm, am coborât spre interiorul planetei. După câteva minute ieşim şi, în faţa mea, s-a deschis o imensitate de coridoare cu o mulţime de uşi de o parte şi de alta. Dau din umeri, hotărât că nu prea voi fi curios de modul în care s-au organizat lucrurile în absenţa mea. Abia aştept să-l cunosc pe cel care era şeful tuturor. Să-i transmit mesajul care va schimba modul în care privim noi Adnana.

Mai mergem o bucată de vreme şi soldatul mi-a făcut semn să aştept. Deschise o uşă şi intră.

— Aici e sala în care se strâng în fiecare zi minţile luminate ale bazei, de la militari la savanţi. Nu ştiu ce tot pun la cale, dar au planuri mari se pare, spuse Karl încet.

— Tu nu prea eşti invitat, nu?

— Parcă mă interesează? Eu am fost prea ocupat cu căutarea ta. Au vrut să renunţe la un moment dat, dar tu ştii ce hotărât sunt. Le-am explicat fandosiţilor că, dacă te abandonează, le arunc în aer toată producţia de combustibil. M-am pricopsit cu câteva zile de carceră pentru insultă la adresa unui ofiţer superior, dar m-au ascultat.

— Ce le-aţi povestit? Bănuiesc că v-au interogat pe toţi la întoarcere.

— Îţi dai seama. În mare, ce am văzut noi a fost o lumină albastră care te-a înconjurat, apoi s-a ridicat la cer şi a dispărut. Am plecat imediat după tine şi te-am căutat zile în şir, dar nu am găsit nimic. În cele din urmă am hotărât să ne întoarcem la bază. Nu prea ne mai ardea de explorat, mai ales că ştiam că nu suntem singuri. Cam asta e. Dar acum, că te-ai întors, viaţa are o altă culoare.

— Domnule căpitan, comandantul vă primeşte.

— Grasule, rămâi prin preajmă. Vom avea sfatul nostru după ce voi vorbi cu cel care conduce acum operaţiunea.

Tăcut, se sprijini de zid.

Intru la şeful suprem. Era o cameră mare atât pe orizontală cât şi pe verticală. În centru era o masă de conferinţe la care luaseră loc mai mulţi indivizi, printre care am recunoscut imediat pe şobolanul de savant cu care avusesem ceva disensiuni în timpul călătoriei. Restul erau doar niste feţe şterse.

— Încântat să vă cunosc şi să vă revăd, domnule căpitan, dacă se poate spune aşa.

Îmi vorbea un tip mare, tuns chel, cu o privire de gheaţă.

— Generalul Asibian. Eu sunt acum comandantul suprem al bazei. Avem o problemă în acest sens?

— Nu domnule general. Am tranşat încă de la sosire că misiunea mea a fost doar să aduc nava aici. Subordonaţii dumneavoastră mi-au spus asta foarte clar, iar eu am fost de acord.

— Mă bucur, domnule. Vă rog, luaţi loc. Vă pot servi cu ceva? Sunt convins că sunteţi extenuat după atâta timp petrecut în afara bazei, fără nici o resursă.

— O ţigară ar fi ceva pentru care v-aş rămâne profund îndatorat, domnule.

Stupoare pe faţa lui. Se aştepta ca eu să fiu hămesit ca un naufragiat. Se uită la mine şi făcu un semn. Imediat au apărut în faţa mea cele necesare. Aprind tacticos otrava şi trag în piept cu voluptate. Chiar mi-a lipsit nicotina.

Ceilalţi se uitau la mine, surprinşi de aroganţa mea, de forma mea fizică şi de calmul imperturbabil pe care-l afişam.

După ce am stins fumigena am început să vorbesc. Am relatat tot ceea ce s-a întamplat, începând cu găsirea medalionului până la trezirea mea în peştera aia dubioasă. M-au ascultat în tăcere.

— Cam asta a fost tot, domnilor. Ştiu protocolul. Sunt decizii pe care le luaţi între voi, aşa că, dacă îmi acordaţi permisiunea, doresc să mă retrag într-o cameră în care sper că mă veţi găzdui. Sunt la dispoziţia dumneavoastră, dar acum tânjesc după un duş şi după ceva haine curate.

Tot fără cuvinte, generalul făcu un semn. Unul din soldaţi ieşi şi se întoarse împreună cu Karl.

— Domnule sergent, o perioadă veţi fi gazda căpitanului.

Sunt convins că toate lucrurile sale sunt în posesia dumneavoastră.

Apoi către mine.

— Domnule căpitan, e nevoie să mă asigur că nu veţi părăsi baza?

— Domnule general, nu văd cum m-aţi putea împiedica, dacă aş vrea să fac asta, dar momentan nu e cazul să luaţi măsuri de siguranţă în ceea ce mă priveşte. Cuvântul meu de militar este de ajuns, spun eu pompos. Nu uitaţi că acum sunt un simplu mesager. Dacă părerea mea ar conta, aş spune că ar fi bine să părăsim locul ăsta înainte de a veni Creatorii.

— Imposibil domnule. Alte cinci nave de pe Pământ sunt în drum spre noi. Când am preluat controlul bazei am trimis semnalul de plecare.

Hopa! Deci până la urmă misiunea şi-a atins scopul.

— Domnule căpitan, face savantul impertinent, ne veţi preda medalionul de bunăvoie pentru a-l studia, nu?

— Mi-e teamă că nu pot să fac asta, dar vă asigur că tot ce v-am spus e real.

Spunând acestea îmi scot bijuteria de la gât, o privesc intens şi magia se declanşează. Şoptesc:

— Adnana, te rog întăreşte ceea ce am spus eu. Rasa noastră, până nu pune mâna, nu crede. Mă rog, o mare parte parte din ea, completez zâmbind.

Apare ea. Albastră, imensă, învăluindu-mă cu particulele ei. Efectul a fost năucitor. Savanţii au început să tremure, militarii au dus mâna la arme.

— Domnilor, v-o prezint pe Adnana, spun eu glacial.Vă rog să luaţi în considerare spusele ei. De fapt spusele mele, care vin de la ea.

Pun medalionul la piept şi ies din cameră după ce şutesc pachetul de ţigări de pe masă.

— Tipule, eşti dat naibii. Şi să ştii că eşti mai slab, dar mai fibrat ca oricând. Ce naiba ai mâncat în tot timpul ăsta?

— Energie pură, grasule, fac eu misterios.

— Şi e bună? Ce gust are?

Râd frenetic. Asta înseamnă un tip fără prea multe rotiţe în cap. Cât de aproape e fericirea de genul ăsta de oameni.

— Mai bine, hai să mergem undeva unde pot să mă

aranjez şi eu un pic.

— Da da, ştiu cât eşti de pedant.

Ieşim din clădirea somităţilor şi intrăm în cea în care era camera caşalotului. O cameră standard, militară, care mi-a dat sentimentul că sunt din nou la academie. Într-un dulap era echipamentul meu, păstrat de gras cu sfinţenie. Totul era acolo, rânduit frumos şi în perfectă stare.

Sar sub duş. Îmi rad părul de pe faţă, mă spăl pe dinţii mei deosebiţi şi constat cu surprindere că nu mai am nici o lipsă în dentiţie. Nu că aş fi avut multe găuri în şiragul de perle, dar de la sporturile sângeroase pe care le-am practicat ani de zile m-am ales cu ceva urmări. De asemenea, pe corpul meu de atlet nu mai aveam nici o cicatrice. Ce dracu au făcut energiile astea cu mine două luni nu ştiu, dar trebuie să mulţumesc pentru această reparaţie generală. Trimit un gând suav către Adnana şi constat că îmi răspunde cu o stare de toropeală şi de plutire.

Spuneţi şi voi în ce hal am ajuns. Din tipul pragmatic care eram, am devenit un fel de medium.

— Ţi-am adus prosoape curate, nefolosite.Te rog să nu te ştergi cu cele care sunt acolo pentru că nu răspund de eventualele eczeme care îţi vor apărea în cele mai gingaşe locuri.

— Tot scârbos ai rămas, grasule. Pe tine nimic nu te va schimba vreodată, dragul meu viţeluş.

Intră în baie şi îmi aduce două prosoape albe, alături de halatul meu de mătase.

— Băi frate, eşti ca biscuitele de slab. Complet devitaminizat. Lasă că mă ocup eu de asta.

Nu îl bag în seamă şi încep să înlătur picăturile de apă. Mă dau cu parfumul căruia i-am cam dus dorul, îmi îmbrac halatul şi intru în cameră. Normal că pe masă se aflau deja nelipsitele beri, alături de sticlele mate. Într-o zi am să-l întreb pe umflat ce dracu e trotilul pe care mi-l tot serveşte.

— I-am anunţat şi pe ceilalţi că eşti întreg. Au spus că, atunci când te vei mai înzdrăveni, vom ţine sfat. Acum, te rog să mănânci ceva. Nu mă pot uita la tine. Sigur nu eşti bolnav? Te simţi bine?

— Grasule, sunt într-o formă fizică în care nu am mai fost niciodată. Cred că energia asta pe care o port cu mine mă menţine aşa. Dar să vedem ce părere are despre licorile tale celebre în toată galaxia, râd eu desfăcând una din sticle.

Torn în pahare.

— Pentru Adnana, drag tovarăş.

— Pentru Adnana, yoghinule. Ultima oară când am ţinut toastul ăsta eram mai relaxaţi.

— Aşa este. Doar că acum suntem un pic mai luminaţi în legătură cu planeta asta.

Sorbim în tăcere, apoi devorez cu poftă tot ceea ce avea grasul de mâncare. Bucuros că mă vede în starea asta mă răsfaţă cu tot felul de bunătăţi. La finalul cinei scot din geanta cu echipament, ţigările, iau microfonul şi încep un discurs.

— Dragi colaboratori care vă aflaţi pe frecvenţa asta, vă invit la reşedinţa sergentului sonat pentru o oră de lectură în stele. Absenţa va fi aspru pedepsită. Executarea.

Aud doar câteva chicoteli, apoi vocea lui Bob.

— Domnule, e o bucurie enormă să vă avem din nou printre noi.Vom ajunge toţi în cel mai scurt timp.

Decid că nu e frumos să-i primesc în halatul ăsta de proxenet şi mă schimb în hainele mele comode. La final, grasul îmi întinde ceasul pe care-l credeam pierdut. Mergea brici. Am simţit că revin printre oameni după ce l-am prins de mână. Pulsul meu e însă foarte mic. Nu-mi amintesc ca vreodată să fi fost aşa, dar atâta vreme cât mă simt ca un nou născut nu mă interesează altceva.

Se aud zgomote la uşă. Sar şi deschid. Erau toţi acolo. Bob, Beatrice, Isaac şi cei doi ofiţeri ale căror nume nu le-am ştiut niciodată. Trec din braţe în braţe, din pupături în pupături. Ce bine mă simt cu ei. E echipa mea, oamenii pe care mă bazez şi pe care îi iubesc enorm.

În sfârşit se aşează fiecare pe unde a găsit loc. Fără vorbe inutile se umplu paharele şi se ciocnesc cu un zgomot cristalin.

— Sunt sigur că aşteptaţi toţi explicaţii. Le veţi primi, dragii mei, dar mai întâi vreau să aud cum e viaţa pe aici.

— Domnule, e militărie curată.

— Te ascult, draga mea, zic eu aprinzând a nu ştiu câta ţigară.

Îmi face bine fumul.

— Când am ajuns noi, baza era aproape gata. Se pare că au muncit la ea în draci. După ce au sintetizat combustibilul pentru navă, au băgat-o într-un hangar, sub pază foarte strictă. Apoi au început să apară militarii. Cred că ăsta a fost ordinul. Să fie treziţi când totul era cât de cât organizat din punct de vedere al resurselor. Ei au întărit siguranţa, au preluat controlul şi au instalat pe orbită cinci sateliţi, care în permanenţă monitorizează tot. Sateliţi echipaţi cu armament, bineînţeles. Nu ştiu cum au creat în jurul Adnanei o pătură de protecţie care dezintegrează tot ce trece. Apoi au trimis către Pământ toate datele culese şi cred că ăsta a fost semnalul pentru plecarea celorlalte nave. Cred că tot militari se află la bord.

Aici interveni Isaac.

— Scuzaţi-mă vă rog, doamnă, de întrerupere. Ceea ce am aflat de la colegii mei este faptul că au descoperit în interiorul planetei un fel de substanţă, de compus, care, pe înţelesul vostru, a contribuit la crearea acelei pături de protecţie. E şi o sursă de energie aproape nelimitată. Aşa am reuşit să activăm şi sintetizatoarele de hrană. Deja se fac experimente promiţătoare pe solul Adnanei. Putem cultiva multe chestii, aşa încât risc să afirm că, în cel mult câteva luni, problema hranei va fi rezolvată. Şi mă refer la hrană în cantităţi planetare.

— Domnule căpitan, spuse unul din ofiţeri, se pregăteşte o ieşire în spaţiu pentru a vedea ce planete vecine avem şi ce resurse se pot găsi acolo. Să ştiţi că se lucrează intens, aşa că, atunci când vor veni ai noştri, progresele vor fi mult mai mari.

Meditez prelung la cele auzite şi încep povestea aventurilor mele. La final scot medalionul şi o invoc din nou pe Adnana. De data asta, apare în formă umanoidă. Albastră, cu un chip frumos, cu forme perfect proporţionate şi chiar cu o tentativă de zâmbet pe bune. S-a adaptat, luând din mintea mea viziunea despre tipul femeii ideale.

— Bună seara, dragul meu, spuse ea cu un glas suav.

Toată lumea rămâne mută, în afară de Karl.

— Omagiile mele, doamnă, încercă el să fie simandicos.

Adnana nu îl privi. Aceeaşi stare de plutire puse stăpânire pe mine.

— Să sperăm că tot ceea ce ai transmis tu rasei tale va fi tratat cu maximă seriozitate. Nimic nu îi poate împiedica pe Creatori să vină aici. Ceea ce aţi descoperit voi până acum e un mic atom în imensitatea spaţiului. Planeta asta are un potenţial pe care nu-l puteţi înţelege. Armele voastre sunt primitive, iar ceea ce aţi construit în jurul planetei e nefuncţional. Te rog să vii cu mine.

Şi, fără să aştepte încuviinţarea mea, mă luă în braţe. M-am pomenit din nou înconjurat de particulele albastre, care se mişcau frenetic în jurul meu. De data asta însă vedeam tot ceea ce se întamplă. Am urcat, înlănţuit de Adnana, în înaltul cerului şi am văzut planeta în toată frumuseţea ei. Cum naiba poate să mă care aşa prin spaţiu, nu ştiu. Am trecut pe lângă sateliţii instalaţi de noi şi doar printr-o simplă atingere unul din ei a explodat. Apoi am coborât cu o viteză ireală şi m-am pomenit din nou în camera lui Karl. M-a lăsat din îmbrăţisare şi mi-a spus:

— Te rog să fii convingător, dragul meu. Foarte convingător. Dacă eu am putut să fac asta, închipuie-ţi ce pot face cei care m-au creat.

Intră din nou în medalion. Simt pe piept o vibraţie ciudată.

„Calm, draga mea, calm. Dacă ei nu pleacă, noi doi sigur vom fugi de aici”.

Nu ştiu ce m-a făcut să spun asta. Imediat, medalionul a luat din nou temperatura corpului meu, nu a mai vibrat şi eu am intrat în starea de armonie cu tot ce era în jur.

— Domnule, toate astea sunt suficiente pentru a trimite la balamuc un om normal, spuse Bob cu o voce obosită.

— Ai dreptate, dar să îţi mai spun ceva. Tocmai a fost distrus un satelit, iar eu cu Adnana am trecut de pătura aia de protecţie aşa cum trece minunatul nostru Karl printr-o fereastră, care stă între el şi kerosenul lui. Suntem terminaţi dacă nu reuşim să-i convingem pe căpoşii ăştia că trebuie să plecăm de aici.

— Grea misiune. Deja opinia generală este că planeta se află la picioarele noastre şi deja încep porcăriile clasice. Control militar, secrete, experimente şi alte chestii de genul

ăsta, spuse unul din ofiţeri. Mă tem că atunci când ne vom confrunta cu cei care sunt adevăraţii proprietari vom fi zdrobiţi fără prea mare efort din partea lor. Şi apoi va veni rândul Pământului să fie invadat aşa cum noi am invadat Adnana.

— Mâine sigur mă vor chema la alte discuţii, zic eu calm. Şi atunci am să le pun în vedere că pot face mari stricăciuni. Acum, să lăsăm astea şi să savurăm dinamita creată de Karl. E mult timp de când nu am stat împreună la poveşti.V-am cam dus dorul.

Am petrecut până la o oră destul de târzie, apoi am decis să mergem în pleduri.

Dorm tun, fără vise, fără întreruperi. Mă trezesc cu un cap greu şi cu o amorţeală în toate părţile corpului. Ce naiba e astenia asta? Nu am mai avut o aşa stare de sfârşeală niciodată. Mă ridic din pat şi constat cu surprindere că medalionul e rece, fără nici o strălucire.

Karl doarme ca un epileptic.

“Adnana, eşti cu mine?”

Nici un răspuns, nici o vibraţie. De asta mă simt aşa nasol. Nu e cu mine fantoma mea dragă. Cine ştie pe unde umblă? Sunt speriat de faptul că mă simt organic rău în absenţa ei. Decid să trezesc pahidermul. Deschide nişte ochi injectaţi, încercând să-şi dea seama unde e.

— Neaţa, tipule. Ce te scoli cu noaptea-n cap?

— E amiază, prietene. Tu nu ai un program zilnic prin baza asta? Sau stai degeaba toată ziua aşteptând ciroza? Hai să ne activăm cumva. Nu mă simt foarte bine. A plecat Adnana din medalion şi mă afectează tare treaba asta.

— Eşti dependent, gagiule. E ceva fizic sau doar o criză de îndrăgostit?

— Fizic, grasule. Parcă mi-au plecat toate forţele.

— Păi, hai să te întremez eu, anemicule, râse el.

Ne mai facem de lucru prin cameră, cu micul dejun şi cu toaleta zilnică, apoi ieşim afară. Un soare blând ne călăuzeşte paşii, o adiere uşoară parcă ne ghidează de colo colo. Aşa cum am presupus, sunt căutat de generalul suprem pe circuitul privat.

— Bună ziua, domnule căpitan, spuse el sobru.

— Să trăiţi, domnule general, latru eu, încercând să par

regulamentar.

— Dacă aţi reuşit să vă refaceţi cât de cât, vă rog să veniţi la şedinţa noastră. Avem nevoie de prezenţa dumneavoastră astăzi. Au avut loc schimbări majore, care ne dau, oarecum, de gândit.

— Satelitul, nu? fac eu superior.

A urmat o pauză destul de mare după care, pe un ton sec, mi-a răspuns.

— Veniţi, vă rog.

Am vrut să-i cer permisiunea de a lua cu mine sergentul, dar m-am răzgândit. Sunt cu Karl la bine şi la greu, aşa că îl voi impune.

— Hai grasule, că ne aşteaptă liderii, spun eu încet.

— Eşti cam galben, tipule. Cred că te-a schimbat foarte mult energia asta. Sigur faci faţă la discuţii?

— Voi fi bine.

Simt prezenţa ei. Valuri de energie mă învăluie, o căldură catifelată mi se plimbă prin toate celulele. Privirea mi-a devenit mai ageră, iar în minte mi s-a instalat certitudinea că pot face orice.

„Adnana, unde ai fost?”

„Nu ai înţelege, dragul meu, dacă ţi-aş explica.”

„Te rog să nu mă mai părăseşti, ma simt oribil fără tine.”

„Mi-am permis să intervin în metabolismul tău, de asta te simţi aşa în momentul în care eu sunt nevoită să mă alătur celor din lumea mea. Dar te voi învăţa ce trebuie să faci pentru a controla mental tot ceea ce se întâmplă înăuntrul fiinţei tale. E o întreagă chimie, dar atât de simplă. Nu conteneşti să mă uimeşti. Să supravieţuiţi, ca rasă, atâta timp, cu mecanismele astea deja depăşite pe scara evoluţiei, e ceva extraordinar.”

„E momentul ca eu să mă alătur celor asemenea mie. Sper doar ca mica noastră plimbare de aseară să-i fi lămurit oarecum.”

În tot timpul în care eu am avut acest monolog-dialog, am ajuns în sala deşteptţilor planetei.

Nu-i bag prea mult în seamă, mă aşez la masă şi aştept întrebări.

— Domnule căpitan, nu ştiu ce s-a întâmplat aseară, dar sunt convins că aveţi de a face cu explozia satelitului. Sunt mai

mult decât nerăbdător să aflu cum anume aţi ajuns la el, cum anume aţi trecut de pătura protectoare şi, mai ales, cum dracu l-aţi distrus. Toate astea fără ca noi să vă putem detecta.

— Domnule general, stimaţi colaboratori, ceea ce am făcut eu aseară a fost doar o mică mostră a puterilor Adnanei. Vă rog din toată inima să anulăm tot şi să strângem şandramaua. Vom găsi altă planetă. Haideţi, mai degrabă, să învăţăm de la Lucrători unele chestii şi apoi să o ştergem de aici, cât mai avem timp. Sunt convins că orice rezistenţă este inutilă, riscăm o mare catastrofă.

Parcă vorbeam în pungă. Se uitau toţi la mine cu o mare uimire şi neînţelegere.

— Nu plecăm nicăieri, domnule căpitan, izbucni generalul. De bine, de rău, am ajuns aici, aşa că vom negocia cu ei şi, dacă nu vom ajunge la o înţelegere paşnică, ne vom bate pentru fiecare palmă de planetă. Din ceea ce îmi spun savanţii, prietenii dumitale, Creatorii ăştia, accentuă el cu subînţeles, e posibil să fie fiinţe marine. Altfel, de ce au nevoie de o planetă cu aşa puţin uscat? Poate ajungem la un consens. Ei cu apa lor, noi cu uscatul. E dreptul nostru să trăim în Univers. Şi, dacă nu vor, vom muri cu ei de gât, ca nişte militari adevăraţi, făcu el arogant.

Am rămas mut de uimire. Nu mai era nimic de făcut. Starea de război era ca şi declarată. Ăştia nu erau normali. Dar nu era numai atât.

— Dacă nu doriţi să participaţi la treaba asta, sunteţi liber să părăsiţi incinta bazei. Vi se va pune la dispoziţie orice formă de echipament militar doriţi, precum şi un mijloc de transport. Dar vă asigur că, odată ieşit, nu va mai fi cale de întoarcere. Vă vom tolera însă prezenţa dacă decideţi să mai rămâneţi prin preajmă. Acum, vă rog să-mi predaţi medalionul pentru a scoate ceva informaţii de la creatura asta ciudată care a pus stăpânire pe mintea şi corpul dumneavoastră!

Hai, nu zău! Mă laşi? Asta e prea de tot. Şuvoaie de sânge fierbinte mi s-au urcat la cap. Am izbucnit.

— Domnule general, cu tot respectul, vreau să vă informez că faceţi cea mai mare greşeală din viaţa dumneavoastră şi, din păcate, sunt sigur, că ultima. Puneţi în pericol, nu doar vieţile celor de aici, ci şi pe a celor de acasă, de pe Pământ. Aroganţa şi inconştienţa sunt cele care ne-au

făcut să distrugem Terra, să fim la un pas de extincţie, ca rasă. Îmi pare rău, dar în condiţiile astea sunt hotărât să preiau controlul misiunii din nou. Şi credeţi-mă că pot face asta fără a putea cineva să mă împiedice.

— Şi cine vă va urma, domnule căpitan? Banda dumneavoastră? face el destul de calm

— Pot instaura teroarea aici, dacă este nevoie. Nu trebuie ca lumea să mă iubească acum pentru a mă urma. Îşi vor da seama într-un final că i-am salvat.

Nervii mi-au afectat atenţia, aşa că nu i-am văzut pe cei doi militari de elită, care s-au strecurat în spatele meu şi mi-au vârât între coaste ţevile reci ale armelor din dotare. Dau să mă întorc, dar o lovitură perversă în ceafă mă face să îngenunchez. Simt şi gustul unui bocanc greu între buzele mele senzuale. Asta aşa ca bonus.

În secundele următoare nu am mai ştiut ce e ăla control. Am simţit doar o forţă extraordinară în muşchi şi, în câteva clipe, toţi erau inconştienţi. Un tip cu pregătirea mea sportivă şi biciuit de energia ciudată cu care m-am întovărăşit, a demonstrat că poate anihila zece militari de elită, un general şi cinci savanţi.

Karl făcu ochii mari.

— Hai să-i legăm cu ceva, propuse el.

— Lasă-i naibii cum sunt. Voi încuia uşa şi voi prelua controlul.

Ciudat era că începeam să simt multe chestii. Percepeam rotaţia planetei, auzeam valurile oceanului, deşi mă aflam la distanţă de el, auzeam zumzetul conversaţiilor din bază. E clar, mă transform într-un simbiot, încep să evoluez. Poate de asta aveam nevoie noi, oamenii. De o asemenea evoluţie. Să nu mai fim sclavii orgoliului nostru, sclavii trupului nostru imperfect.

Drace, gândesc ca Adnana. Sunt însă dispus să fac orice sacrificiu pentru a salva Pământul de invazie. Asta e o rebeliune în toată puterea cuvântului. Nu ştiu cum vor reactiona toţi cei din bază, dar în mod sigur voi reuşi să-i conving să mă urmeze, aplicând forţa. Nu am de ales.

Mai întâi, ajutat de Adnana, trebuie să distrug sateliţii, apoi să îmbarc pe toată lumea în navă şi să-i trimit aiurea prin

spaţiu. Dupa toate astea, trebuie să găsesc o modalitate de a opri din drum celelalte nave. Şi, într-un final, să conving Creatorii că intenţiile noastre nu vizau amestecul în treburile lor.

Mi se induceau toate astea sau le gândeam chiar eu? Vorba lui Bob, balamuc în toată regula. Pentru toate obiectivele pe care le-am enumerat, nu am nici un plan. Improvizaţia ţine atât timp cât am elementul surpriză de partea mea. Momentan deţin controlul.

— Karl, unde e centrul de comandă? Unde sunt ochii şi urechile bazei?

— Pe aici, tipule.

Mă conduce printr-un labirint de holuri şi ajungem, într-un final, în faţa unor uşi blindate.

Deschide, supermanule, dacă poţi.

„Adnana, trebuie să intrăm aici."

Ca prin minune, apare, în formă umanoidă. Cât e de frumoasă.

Îmi face semn să trec. Uşile se deschid automat şi intru în centrul de control. O forfotă extraordinară domină peisajul. Fiecare face câte ceva. Într-un final ne observă şi îngheaţă.

— Domnilor, îmi permit să vă informez că eu sunt comandantul acum. Doamna deosebită care mă însoţeşte se numeşte Adnana şi este ceva peste puterile voastre de înţelegere. Îmi voi permite să întrerup alimentarea cu energie, aşa că, vă rog insistent să vă retrageţi în camerele voastre până la noi ordine.

Spuneţi şi voi ce sunt în stare să fac. Iau la palme întreaga mea rasă pentru o fantomă, pentru o iluzie, pentru ceva ce m-a invadat complet. Dar, dacă nu aş fi convins că fac ceea ce trebuie, aş strivi medalionul imediat.

„Din nou ai dubii, dragul meu."

„E normal, aşa sunt eu, dualist, dar, undeva în interior, am o mare încredere în tine."

Scot toţi savanţii, pe rând. Asta e partea uşoară. Printre ăştia nu există tipi care să facă crize de nervi cu consecinţe contondente. Adnana a închis uşile blindate în urma lor. Am început să decuplez generatoarele. Am făcut antrenamente

multiple, care au cuprins şi astfel de situaţii. Cum să iei în stăpânire o anumită locaţie. În primul rând, tai energia şi comunicaţiile. Apoi urmezi planul. Eu însă, ţin să vă reamintesc, nu am nici unul. Am scos din funcţiune şi sateliţii.

Nu mai am cale de întoarcere. Sunt pasibil de execuţie imediată. Asta abia e o rebeliune. Sunt convins că militarii deja au primit ordin să folosească forţa maximă pentru a mă anihila, dar nu-mi pasă.

— Acum, să mergem la navă, spun eu încet.

— Tipule, cum dracu vom trece de iadul pe care mai mult ca sigur ni l-au pregătit semenii noştri iritaţi?

— Cu încredere, grasule.

— Te urmez. Crezi că se vor chinui să ne prindă vii?

Mă abţin să răspund pentru că ştiam amândoi ce va urma. Doar erau prin preajmă trupele de elită, oamenii de fier. Eu tocmai pe asta mă bazez. Că sunt doar nişte oameni, rigizi în convingerile lor. Ia-le certitudinea că mărul este atras de pământ după ce e aruncat în aer, aşa cum a demonstrat mister Newton şi ai să vezi ce docili devin. Marile credinţe s-au construit pe miracole, nu pe vorbe.

Fără nici o jenă ies printre uşile masive. Adnana e lângă mine. Normal, pe hol, erau deja organizaţi colegii noştri. Şi totuşi am trecut printre ei. M-au privit coplesiţi. Să ieşi cu o aşa creatură la braţ într-o mare de armament şi ură, trebuie să fii cel puţin sonat. E cazul meu şi al sergentului obez.

Erau fascinaţi de Adnana. Era momentul pentru care se pregătea omenirea de mii de ani. Acela în care va întâlni o altă rasă, o altă inteligenţă în Univers. Cred că minunata mea prietenă a făcut ceva cu ei. Prea erau toţi ca nişte fete mari.

Ieşim din clădire. În faţa ei aştepta echipa mea de şoc.

— Bob, du-mă la navă, te rog.

Fără intrebari inutile, a luat-o înainte.

— Tipule, ce plan ai?

— Nici unul, grasule. Merg pe ghicite, fac eu serios.

Ajungem la hangar şi intrăm nestingheriţi. E aici. Imensă, frumoasă, copleşitoare. Simt un fior de bucurie când o văd.

— Domnilor, îmbarcarea, vă rog. Duceţi nava pe orbită şi aşteptaţi un semn de la mine.

— Un semn în ce sens?

— Veţi vedea la momentul oportun. Acum plecaţi. Vreau

să vă ştiu în siguranţă. Bob, mă bazez pe tine. Ştiu că la simulări totul pare uşor, dar, crede-mă că în realitate e o povară greu de dus. Doar setează coordonatele, Karl te va asista. Pe curând, domnilor. Eu mai am de reglat multe pe aici.

— Să ai grijă de tine, tipule.

Karl a fost scurt. Ceilalţi m-au privit uşor încordaţi. Beatrice a venit lângă mine, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat. În momentul ăla am simţit o uşoară ameţeala şi am văzut că Adnana şi-a modificat culoarea. M-a buşit râsul. E geloasă fantoma. Repede mai învaţă defectele noastre.

Dus de val

Soarele Adnanei mă biciuia cu razele lui fierbinţi. Era o zi frumoasă, ca oricare alta. Nu ştiu de ce simţeam o mare încordare, care mă apăsa groaznic. Nu aveam senzaţia că greşesc, ci doar aceea că e o clipă crucială pentru două rase. Sau poate trei dacă puneam la socoteală şi Creatorii.

Cum era dictonul ăla? „Ai căutat povara cea mai grea şi te-ai găsit pe tine însuţi.”

Câtă profunzime şi frustrare în fraza asta. Nenea ăla care a emis-o cred că a fost un tip extraordinar de nemulţumit. Avea mari conflicte interioare.

Iertare, dragă cititorule, pentru chestiile astea, dar cred că deja eşti obişnuit cu deviaţiile mele.

Adnana mergea lângă mine şi, în momentul ăla, reprezenta singurul meu punct de sprijin.

Deschid microfonul pe toate canalele şi încep teoria chibitrului.

— Doamnelor şi domnilor. Vă vorbeşte căpitanul vostru la plecarea în această aventură, care, pe zi ce trece, devine o misiune cu o evoluţie fatală pentru toată lumea. Vă anunţ că

sunt în posesia navei. În momentul de faţă se află în spaţiu. De asemenea, dispun de colaborarea şi afecţiunea unei forme de viaţă inteligente, care mi-a transmis un avertisment. Cu tot riscul, trebuie să părăsim această planetă în cel mai scurt timp. Inutil să menţionez că orice rezistenţă este sinucigaşă. Am demonstrat că pot face tot ce doresc, inclusiv îmbarcarea voastră cu forţa. Vă propun o călătorie spre alte meleaguri. Nu e pierdută misiunea noastră. Se schimbă doar locaţia din motive de securitate. În consecinţă, vă rog să vă pregătiţi astfel încât, în douăzeci şi patru de ore, să fiţi la bordul navei care ne-a adus aici.

Mă opresc pentru o pauză de efect, aşteptând eventuale comentarii. Nu mi-a răspuns însă nimeni. Ori carisma mea, ori Adnana, i-a vrăjit pe toţi.

Decid că nu are sens să ard gazul la rece prin bază. „Draga mea, te rog să plecăm de aici.” Din nou mă ia în braţe şi mă urcă în înaltul cerului. Mă simt extraordinar. Nu există în interiorul meu nici teamă, nici uimire. Trecem pe lângă navă cu o viteză ameţitoare. Ne contopim cu imensitatea spaţiului.

Nu ştiu cât am hălăduit pentru că, aşa cum probabil vă amintiţi de la orele de fizică sau de filosofie, timpul e ceva relativ.

„Rămâi cu mine, te rog. Nu pleca.” Gânduri şi senzaţii duioase mă copleşesc. Chiar că e ceva deosebit în toată povestea asta.

„Să-i văd întâi plecaţi pe toţi, apoi voi hotărî ce cale aleg. Mă vei prezenta Creatorilor?”

„Pentru ce?”

„Pentru a lămuri situaţia, pentru a salva Pământul de invazie, draga mea.”

„Nu se va întâmpla aşa ceva. Urmele sosirii voastre aici vor fi şterse, nimic nu va tulbura echilibrul, aşa că nu are rost să-ţi faci griji.”

„Ce se va întâmpla oare cu cei de pe navă? Unde vor putea ei să meargă pentru a fi în siguranţă?”

„Înapoi, pe planeta voastră. Aşteptaţi evoluţia rasei, nu grăbiţi procesul.”

Iar filosofii. Oare suntem forţaţi să ne acceptăm limitele şi să încercăm să ne găsim locul în Univers fără a perturba nimic? Oare ce dracu se va întâmpla cu mine? Cum voi putea trăi, cum voi putea sta pe Pământ după ce am văzut toate astea? După ce am sfidat spaţiul şi timpul, după ce am început să descopăr unele forţe?

Un tip ca mine să stea încorsetat pe o planetă muribundă alături de semenii lui condamnaţi la moarte…? Grea viaţă!

Fără vreun avertisment m-am pomenit din nou în bază. În mijlocul ei era tot personalul, inclusiv militarii, care aşteptau docili. Sute de energii albastre lucrau la încărcarea tonelor de echipament în navă. Cum dracu s-au întâmplat toate astea? Cred că e încă una din scamatoriile Adnanei.

— Tipule, cum naiba?

— Balamuc, grasule, balamuc, răspund eu la fel de uimit ca şi el.

— Văd că planurile tale au mers beton.

— Nimeni nu ne vrea aici, crede-mă.

— Şi unde dracu' plecăm?

— Acasă. Ne vom întoarce cuminţi şi vom încerca să convingem lumea că soarta noastră este să stăm acolo unde ne-am născut. Nu suntem încă pregătiţi pentru Univers.

— Ce porcărie! Vom muri cu toţii.

— Nu neapărat. Mai am un plan de rezervă.

În mintea mea a încolţit o idee genială. O idee care, poate, va schimba viaţa tuturor. Voi rămâne cu Adnana în constelaţia asta ciudată şi voi vedea ce se va întâmpla.

— Tipule, hai să mergem. Toată lumea s-a îmbarcat.

Mă uit la el cu mare drag. Îmi va lipsi grasul ăsta. Îmi vor lipsi glumele, alcoalele dubioase, loialitatea lui. Chiar îmi pare rău, dar e o cale pe care trebuie să merg singur.

— Voi fi prin preajmă, stai fără grijă. Bob pe unde e?

— La post. Să ştii că e foarte meticulos şi responsabil.
— Un bun căpitan.
Deschid microfonul.
— Bob, eşti de acum căpitanul navei. Eu mai am câteva chestii de rezolvat pe aici.
— Unde să duc nava?
— Înapoi de unde am venit.
— Imposibil, domnule. Nu voi condamna Pământul la moarte.Voi intra în ceaţa verde şi voi merge prin Univers în speranţa că voi găsi un loc prielnic. Iertaţi-mi nesupunerea, dar sunt foarte hotărât.
Zâmbesc, plăcut impresionat de spiritul lui rebel. Cred că a învăţat de la mine unele atitudini şi asta era exact ce avea nevoie pentru a fi un lider necontestat.

Ideea mea ascunsă era să o rog pe Adnana să ne ajute, să ne înveţe ce trebuie să facem pentru a recupera ceva din vitalitatea Pământului. Poate energiile astea, Lucrătorii, vor şti să ne pună pe drumul cel drept.
Mai aveam însă ceva de rezolvat. Cum anume voi opri navele care erau în drum spre planeta asta?
Stăteam pe geanta cu echipament şi fumam gânditor. Adnana era lângă mine, privindu-mă cu ochii ei albaştri, ciudaţi. M-a învăluit un mare sentiment de înstrăinare. Nava s-a ridicat şi m-am pomenit singur în toată baza părăsită.

„Mulţumesc pentru că ai rămas.”
„Vei putea avea grijă de mine? Cu toată fiziologia mea simplă, să ştii că am nevoie totuşi de unele chestii ca să pot funcţiona.”
„Ştiu despre tine tot ce trebuie, dragul meu. Eşti pe mâini bune.”
Am văzut o tentativă de zâmbet. Am zâmbit şi eu ca viţelul. Ce altceva să fac?

Dezastrul

Din spatele unui geam murdar, de la înălţimea clădirii impunătoare, colonelul Nielson privea la specatacolul deprimant de afară. Pe străzile oraşului s-a strâns o mulţime de oameni nemultumiţi de faptul că au trecut deja câteva săptămâni de când nu au mai ajuns proviziile.

Primise de dimineaţă raportul Comisiei de Astonomie, raport bazat pe datele culese de la observatorul plasat pe Triton. Primise şi rapoartele misiunii de pe Adnana.

Ce naiba făcuseră ăia între timp? Ultima transmisie a ajuns în urmă cu două luni şi totul părea să fie în regulă. Generalul Asibian era un tip de oţel, genul fanatic, şi dacă el raportase ca încheiată prima fază a misiunii, atunci îndoielile erau de prisos.

De atunci s-a instalat o linişte de cavou în toate receptoarele. La început, echipa de savanţi a presupus că s-au dat peste cap frecvenţele. După calculele lor timpul trecea mai repede pe Adnana şi era posibil ca numeroase interferenţe să afecteze recepţia transmisiilor.

S-a avansat ipoteza că ar fi avut oarece dificultăţi. Dar dacă au reuşit să sintetizeze combustibil, dacă au desoperit materialul ăla pluripotent care ar fi putut reanima Pământul, ce naiba i-ar fi putut împiedica să transmită? Sau să se întoarcă o parte din ei, aşa cum a fost programat.

Afară continua iureşul. Mulţimea flămândă devasta orice. În afară de câteva cutii goale nu puteau găsi mare lucru.

Nici el nu mâncase de două zile. Mai avea în schimb o sută de batoane proteice, bine ascunse, şi doi litri de apă. Astea erau ultimele lui resurse. Nu că ar mai fi contat.

Îşi aminti ziua în care a intrat în armată. Multe birouri, multe hârtii. Linişte totală, puţini prieteni. Se jucau cu cifrele. Puţini erau conştienţi de faptul că acele cifre reprezentau vieţile unor oameni. Ce mândrie deosebită îi apuca pe toţi când datele se potriveau perfect şi când reieşea din statistici complicate o perioadă mai mare de subzistenţă.

Fiecare zi era la fel. Trezit dimineaţa, în zori, antrenamentul în sala de forţă, micul dejun milităresc, apoi biroul imens în care se simţea ca un atom. Cand se încheia

programul urmau cei patru pereţi ai camerei sale.

Era un lux orice abatere, până şi întâlnirile cu colegele sale erau parcă planificate de sus. Ajunsese un mic robot în marea armată planetară.

De mic visa să ajungă în spaţiu. Apoi s-a specializat în radioactivitate.

Fiind cadru militar, avea unele avantaje legate de hrană, de locuinţă, de siguranţă. Nu ştiuse, până acum, ce era foamea. Se bucura însă, într-un fel, că totul era pe cale să se sfârşească.

— Domnule colonel, navele vor părăsi oraşul. Avem un loc pentru dumneavoastră.

Vocea din difuzor îl trezi la realitate. Făcea parte din gaşca de şobolani care părăsea corabia.

— Sosesc imediat, domnule general.

— Hangarul doi, în zece minute. Plecăm cu sau fără dumneavoastră.

Un pocnet sec semnifică sfârşitul conversaţiei. Luă cu el geanta de echipament, care aştepta cuminte pe birou şi se grăbi spre hangar.

Soare. Soare fierbinte şi enervant, care îşi arunca razele peste o atmosferă terestră infestată. În arşiţa amiezii, câteva nave părăseau cele mai mari oraşe ale Pământului, având un punct de întâlnire ştiut doar de cei câţiva generali de la bord.

Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. Atmosfera din navă era atât de încărcată încât nimeni nu îndrăznea să facă nici un gest în plus.

Colonelul Nielson privea absent pe geam. A avut noroc. Era unul dintre cei mai buni specialişti ai armatei în radioactivitate. De asta a fost convocat.

Situaţia era complicată. De parcă foametea generală nu era de ajuns. S-a verificat totul de zeci de ori. Nu era loc de îndoială. Ceva venea către Pamant. Ceva de dimensiuni foarte mari şi cu o viteză prea mare pentru a fi un corp inert din Univers, deşi s-au mai văzut anomalii. Înfiorător era că, în câteva săptămâni, intra pe o traiectorie care intersecta planeta. Normal că au început alertele în toată lumea. S-au strâns cei mai importanţi oameni pentru a găsi o soluţie.

Într-un final au aterizat. S-au grăbit să coboare. S-au încolonat disciplinat şi au plecat spre una din multiplele platforme care avea rolul unui lift subteran. Au coborât câteva sute de metri în adâncul Pământului. Au intrat într-o încăpere mare, plină de ecrane. Fiecare a luat loc pe unde a apucat. Erau o sută de oameni. Spuma spumelor. Elita oraşelor mari, cei care decideau soarta omenirii.

Pe ecrane erau imaginile primite de pe Triton. Se vedea un corp enorm, roşu.

A început consfătuirea. Colonelul Nielson aştepta îngândurat să ia cuvântul. Până la el erau însă mulţi care trebuiau să prezinte câte ceva. O bună bucată de vreme nu a fost atent la ceea ce se discuta. În momentul în care au început câteva contre între interlocutori ridică şi el privirea. Normal, unii mai sperau sau nu voiau să creadă că, în ciuda tuturor speranţelor, obiectul ăla venea direct către Pământ.

— Domnilor, nu avem ce face. Va trebui să mergem pe Marte, în adăpostul pe care l-am proiectat special pentru asemenea situaţii.

— Şi acolo cât credeţi că vom rezista?

— Haideţi să facem cumva să oprim ameninţarea asta.

— Cum anume? Nu mai sunt rezerve decât pentru câteva zboruri. Nu avem cum să oprim obiectul acesta sau să-i schimbăm măcar traiectoria.

— Pe Marte rezistăm maxim un an.

— Domnilor, vă rog să faceţi o clipă linişte, ţipă colonelul.

S-au oprit toti uimiţi. Fără să le dea timp de replică, Nielson continuă.

— Vă rog să luaţi loc şi să ascultaţi varianta mea.

Toată lumea îl asculta parcă hipnotizată.

— Toţi cei care ne aflăm aici avem acces la datele cele mai secrete. Şi fiecare avem o interpretare proprie a acestora. Ceea ce vă rog eu acum este să aveţi un pic de judecată obiectivă. Să transcedeţi în gândire specializarea voastră şi să observaţi un fapt crucial. Obiectul acesta tocmai şi-a dublat viteza într-un timp extrem de scurt. E clar că nu e un fenomen natural. Cunoaştem partea aia de spaţiu şi ştiţi foarte bine că nimic nu ar explica asta. Deci, orice vine spre noi este construit de cineva. Dimensiunile sunt enorme, e aproape cât Luna

noastră. Trebuie să recunoaşteţi că a sosit clipa în care o altă rasă stabileşte un contact cu noi. Oricum ar fi, orice intenţii ar avea, noi nu putem face nimic. Suntem lipsiţi de resurse. Haideţi să aşteptăm. Pe Pământ vom muri de foame în câteva săptămâni, pe Marte într-un an. Ce diferenţă e? Dacă am dreptate, poate mai avem o şansă, dacă nu, tot se va sfârşi viaţa în colţul ăsta de Univers. De pe Adnana nu mai avem nici un semn demult. Nu mai există nici o speranţă. Aproape toate reactoarele din lume sunt goale, iar de sintetizat combustibil ştiţi foarte bine că nu putem pentru că nu mai avem materie primă. Tot ce ne-a mai rămas de făcut este să studiem obiectul ăsta până vine la noi. Am eşuat ca rasă, am dat-o-n bară. Mai devreme sau mai târziu trebuie să ne împăcăm cu ideea.

Se lăsă în scaunul moale, parcă epuizat de toată tirada asta.

Urmă un moment de linişte.

— Şi aţi avut curajul de a ţipa la noi doar pentru a ne expune fatalismul care vă bântuie, domnule colonel?

— Domnule general, nu e fatalism. Din păcate e o realitate.

— Nu-mi amintesc să vă fi chemat aici pentru capacitatea dumneavoastră de decizie. Sunteţi cel mai bun expert în radioactivitate pe care-l avem, aşa că, vă rog, data viitoare când veţi lua cuvantul, în mod civilizat, respectând ierarhia, să prezentaţi punctul de vedere al unui profesionist. S-a înţeles?

Nielson lăsă garda jos.

— Am înţeles, domnule general.

— Perfect. Acum, vă rog să vă îndreptaţi către laboratorul principal. Cunoştinţele dumneavoastră vor fi de folos în stabilirea scenariilor la care lucrează deja cei mai buni savanţi. În câteva ore trebuie să auzim un raport, pe baza căruia vom lua deciziile finale.

Scenariul cel mai probabil, în concepţia lor, era că impactul va devasta Pământul. Nimic nu va rezista. Era iminentă plecarea pe Marte, apoi, într-un timp scurt găsirea unei soluţii pentru adaptarea la condiţiile de acolo. Trebuia avut în vedere şi modul în care se va modifica interacţiunea planetelor în sistemul solar. Aşa o coliziune putea devia Pământul de pe orbită. S-ar schimba mecanica cerească. Acum

le era forţată mâna. Trebuia gasită o soluţie.

Maxim trei sute de oameni încăpeau în baza de pe Marte. Cum vor asigura ăştia supravieţuirea rasei umane nu interesa pe nimeni. Scopul era salvarea temporară a vieţilor lor.

După câteva ore de calcule şi argumente, savanţii au prezentat generalilor ceea ce voiau să audă. În câteva minute s-au organizat, au transmis notificările celor aleşi pentru plecare, au dat ordine speciale unor echipe pregătite cu grijă demult şi apoi au aşteptat cuminţi, privind unii la alţii, ora stabilită. Nu avea sens să rămână pe Pământ. Puteau studia desfăşurarea evenimentelor din noul lor laborator.

Colonelul Nielson a încercat în zadar să se împotrivească, a avut chiar ideea de a refuza îmbarcarea, dar fără succes. Aveau prea mare nevoie de el.

Praf stelar

Am rămas cu Adnana până ce baza a fost complet dizolvată. Lucrătorii aveau o eficienţă extremă. În câteva minute, tot ceea ce am construit noi în luni întregi a dispărut pur şi simplu.

După ce au terminat treaba, au plecat şi m-am pomenit în plin câmp deschis. Din toată călătoria noastră pe planeta asta am ramas doar eu şi geanta cu echipament. Însă sunt gata de aventura vieţii mele.

O privesc pe Adnana, care parcă a intrat într-un fel de transă. E imobilă, ochii ei ciudaţi sunt închişi şi nu simt nici un gând din partea ei. Mintea mea se dilată, simt tot ce este în jur. Percep zgomotul celulelor mele. Înţeleg reacţiile din corpul meu. E o metamorfoză.

O linişte stranie m-a învăluit. Parcă nici soarele nu mai arde aşa tare. Începe dedublarea mea. Mă ridic spre cer. Planeta rămâne în urmă.

Totul a devenit o continuă linie neagră ce se mişcă pe lângă mine. Nu simt nimic. Nici frig, nici întuneric. Sunt contopit cu spaţiul, cu timpul, cu infinitul.

„Adnana.”

Cuvântul magic, de fapt, gândul magic. A dispărut totul şi m-am pomenit din nou pe planetă. De data asta sunt într-o încăpere subterană, luminată feeric în culori verzi, alături de o echipă de Lucrători. Mă uit la degetele mele, care parcă au devenit transparente. Au aceeaşi formă, dar nu aceeaşi consistenţă.

„Drace, s-a dus naibii fizicul meu superb. Şi câţi ani am lucrat la el.”

Am o stare de euforie, amestecată cu uimire. Sunt total diferit. Am conştiinţă umană, dar nu şi corp uman. Am devenit primul reprezentant al unei noi rase în Univers.Un dualism energie-materie.

Mă uit în jur în speranţa că o voi descoperi pe cea care m-a făcut sa devin aşa. E o chestie ciudată. Să poţi vibra cu ceea ce e în jurul tău, să simţi electronii şi să auzi zgomotul atomilor.

Nu ştiu sigur dacă pot afirma cu certitudine că văd.

Gândurile mele modifică materia. Asta m-a fulgerat.

Comunic fără să vorbesc, percep fără să văd, ma mişc fără să calc. Nu ştiu de ce trec prin această metamorfoză. Îmi sondez mintea în căutarea unor răspunsuri. De ce oare am fost transformat aşa?

Suntem fiinţe net inferioare faţă de cei de aici, dar oare avem ceva ce ei nu înţeleg? Avem noi oare, ca rasă, ceva ce ei nu pot învăţa, ceva cu care noi ne naştem? Am un million de întrebări pentru Adnana, dar un glas interior îmi spune că e un drum pe care voi merge singur în căutarea răspunsurilor.

Încerc să mă analizez din punct de vedere fizic. Îmi privesc corpul şi văd doar o infinitate de particule. Mi-am imaginat cum arătam înainte şi instantaneu am luat formă umanoidă. Temperamentul meu a rămas acelaşi. Ca să fiu sigur de asta ard un pumn sănătos în unul din ziduri şi fac o frumuseţe de gaură. Exact cum mă aşteptam!

Simt vibraţiile care m-au răsfăţat de când purtam medalionul şi eram o mare pungă de apă. E ea. E Adnana în

mintea mea sau eu în mintea ei.

„Acum suntem unul. E finalul muncii noastre. Împreună vom începe adevărata misiune.”

„Te rog să mă lămureşti. Sunt atâtea necunoscute pentru mine.”

„Ai o eternitate să le descoperi singur. Nu e asta cea mai importantă calitate a voastră? Curiozitatea. Cea care vă împinge să faceţi lucruri nesăbuite. Să vă luaţi de piept cu Universul. Să vă depăşiţi condiţia de experiment primordial. Uite că experimentul nostru a dat roade, iar testul la care aţi fost supuşi a dezvăluit o evoluţie la care noi nu ne aşteptam.”

Mă lansez în imensitatea şi nemărginirea minţii mele. Fiecare particulă din care eram construit poseda o cantitate de informaţii infinită.

De ce avea nevoie de mine? Nu eram nici cel mai deştept, nici cel mai frumos băiat de pe planetă. Sau poate da? Dacă într-adevăr eram experimentul lor de ce nu au transferat o conştiinţă direct de pe Pământ? Ne-au făcut să venim până aici. Puteam accepta că e un test pe care l-am trecut. Dar de ce oare i-au făcut pe ceilalţi să plece?

Simt în interior un zâmbet care mă pune în inferioritate.

„Poţi face tot ce îţi doreşti acum. Ai răspunsul la orice intrebare. Vei avea acces la toate astea în momentul în care nu vei mai gândi ca şi cum încă ai fi încorsetat într-un corp fragil.”

„Nu-mi pot depăşi condiţia umană, cel puţin pentru moment. Ce ai făcut cu corpul meu?”

„Şi asta ştii.”

Sunt acum doar energie. O acumulare de gânduri, dar duc dorul senzaţiilor fizice. În secunda următoare revin la forma mea iniţială. Sunt întins pe o stâncă dreptunghiulară, acoperită cu ceva moale şi pufos. Sunt îmbrăcat în haine militare, am geanta cu echipament alături. Pereţii camerei sunt de un verde smarald. Gândurile mele pot transforma materia.

Mă ridic încet şi încep o rapidă inspecţie a fizicului meu mult încercat. Constat că totul e pus acolo unde trebuie să fie.

„Adnana, hai să plecăm de aici.”

Nici un răspuns. Oare ce gânduri dubioase mai are cu mine minunata mea fantomă?

„Priveşte, te rog.”
Când naiba a reapărut? Trebuie să-i spun să nu se mai furişeze aşa, nu de alta, dar nervii mei au şi ei limite. Nu pot suporta şoc după şoc fără să intre în grevă la un moment dat.
E în faţa mea. Nu mă pot abţine să constat cât e de frumoasă. Ochii ei, în schimb, sunt stranii. Fără pupile. Doar două puncte mari, albastre. Nu pot citi nimic în ei.
„Ce să citeşti? Ai acces la mintea mea, rezonezi cu mine acum, suntem în simbioză perfectă. Tu îmi dăruieşti emoţii, eu îţi dăruiesc cunoaşterea şi te adaptez oricărui mediu.”
Mă ia în braţe şi mă pomenesc la suprafaţa planetei. Stupoare, dragii mei. Adio soare, adio loc plăcut, adio copaci. Planeta care semăna atât de mult cu Pământul a dispărut. În jurul meu e o peliculă de energie albastră care mă protejează. Acum am înţeles. E Adnana, mulată pe forma mea umană, ca un costum spaţial.
Sunt în mintea ei. Cum poate purta singură o aşa povară? Să ştii totul, să fii una cu Universul, să modifici planete, să nu-ţi pese de timp.
Am simţit infinita singurătate şi răceală a unei asemenea fiinţe. Asta voia de la mine. O motivaţie, o emoţie, ceva care să modeleze o conştiinţă în interiorul ei. Voia să-şi definească propria ei percepţie despre sine. Cum ar spune un prieten de al meu, psihiatru, afectul. Aşa parcă se cheamă toate chestiile astea.
Oricum, Adnana, planeta, a dispărut.
„Am adus totul la forma iniţială pentru a nu mai ispiti şi pe alţii să pornească într-o călătorie sinucigaşă.”
„Am avut norocul de a ajunge primii, nu-i aşa?”
„Ai fost ajutat, dragul meu.”
Şi eu care mă credeam cel mai bun pilot din galaxie. Am fost dus de mânuţă până aici. Am eşuat. S-a dus dracului salvarea rasei umane. Am încetat de ceva timp să mai fiu uimit sau şocat de chestiile care se întâmplă în jurul meu, dar faza asta cu planeta adusă la stadiul de bolovan, chiar m-a dărâmat. Cum spunea Adnana? Să încetez să mai gândesc încorsetat. Pe dracu! Cine se poate detaşa de specia lui? Cine se poate detaşa de casa lui? Doar o fiinţă fără sentimente, fără inimă. Doar o fiinţă singură. De milioane de ani în singurătate.
Prefer să fiu din nou un atom în praful stelar din care ne-

am născut toţi, decât să renunţ la ideea mea iniţială. Sunt un tip care crede în steaua lui, chiar dacă această stea e la dispoziţia cuiva care o manevrează cum vrea. S-au schimbat situaţiile în toate felurile de la începutul aventurii noastre. Acum măcar am o certitudine. Nu mai vin Creatorii. Chiar am mari îndoieli că există. Totul a fost pus la cale de Adnana şi numai ea ştie motivul.

„Nu ştii încă tot. Nu lua decizii pripite. Gândurile tale modifică materia, nu uita asta. Eşti un diamant neşlefuit care abia în mâinile bijutierului capătă adevărata strălucire şi frumuseţe. Eu sunt bijutierul tău, dragul meu.”

Ce cuvinte foloseşte! S-a mulat pe mintea mea.

„Când evoluţia ta va fi completă, mă vei putea ajuta. Vom putea, împreună, să terminăm ceea ce rasa mea a început cu mult timp în urmă. Sunt ultima din specia mea. Am învăţat să folosesc tot ceea ce are Universul de dăruit pentru a ajunge la stadiul ăsta, dar evoluţia mea nu e completă. E greu să înţelegi acum ce sunt eu. Avem nevoie unul de altul. Am o soluţie pentru planeta ta. Eu am creat-o, în speranţa că o combinaţie între infinitate şi fragilitate va deveni cheia impasului în care mă aflu acum. A trebuit să fac multe experimente acolo, culminând cu cel care te-a adus aici.”

Decid că nu are sens să înţeleg mai mult. Deja am aflat lucruri care ar putea zdruncina zdravăn toată organizarea socială de pe Pământ. Poate că totuşi avem nevoie de o resetare. Poate că e nevoie de un nou ciclu de evoluţie. Poate, în genele noastre, este scris un nivel maxim de dezvoltare, după care urmează prăbuşirea şi apoi renaşterea.

Asta e soluţia ei? Cine stie?

Punct final

— Chiar îmi pare rău că nu a venit cu noi căpitanul. Bob, pe unde crezi că o fi? Cum naiba va supravieţui pe planeta aia sterilă? întrebă Karl, în timp ce manevra un acumulator de mari dimensiuni.

— Nu ştiu, Karl. Fiinţa aia care e cu el mi s-a părut capabilă de multe. Ţine cont că aproape două luni l-a ţinut în compania ei şi l-a adus înapoi într-o formă fizică impecabilă. Sunt sigur că nu-i va face rău, ba mai mult, îl va învăţa o droaie de chestii, care pentru noi ar fi paranormale.

— Dragii mei, avem în final o schiţă a traseului pe care am mers până acum. Au venit şi datele de la senzorii de distanţă. Arată o zonă de Univers destul de pustie. În schimb, sunt foarte mulţi asteroizi. Momentan fuzelajul rezistă, dar tare mă tem că avem nevoie de un diagnostic complex. Asta o putem face doar asolizând pe undeva.

Vocea lui Isaac, care a devenit indispensabil pe puntea de comandă.

Nimeni nu i-a contestat noul rol. Nici lui, nici lui Bob. S-a înţeles că el este căpitanul navei şi că în mâinile lui se află soarta tuturor. Militarii de elită, împreună cu generalii, inclusiv generalul Asibian, au intrat benevol în criogenie. Toată lumea era convinsă că oamenii lor de încredere vegheau însă la tot ce se întamplă pe navă. Materia ciudată luată de pe Adnana, asigura funcţionarea la capacitate maximă a sintetizatoarelor de hrană. Combustibil era suficient, aşa că starea de spirit a echipei excela în optimism.

Savanţii continuau experimentele şi încercau să înţeleagă mai multe din misterele noului compus. Era o febră continuă. Nimeni nu se plictisea. Într-un final, toţi au înţeles că posibilitatea de a rămâne singurii reprezentanţi în Univers ai rasei umane era mare. Partea mai delicată: transferul de date

spre Pământ era imposibil.

— Vom găsi un loc unde să putem sta măcar o vreme, rosti Bob mai mult pentru el.

În fiecare zi petrecea ore întregi cu ochii în hărţile complicate pe care le senzorii i le puneau la dispoziţie. A avut câteva idei, dar la o analiză mai atentă au picat toate. Parcă pe fiecare planetă sau asteroid mai mare Universul s-a încăpăţânat să planteze tot felul de obstacole. Unde oare aveau să mai găsească un loc primitor?

— Domnule, avem o problemă. Vă rog să priviţi.

Unul dintre senzorii interni clipea în disperare, ceea ce însemna că era o breşă în fuzelaj. Uşile ermetice s-au închis automat, compartimentul respectiv a fost depresurizat. Totul făcea parte din protocolul de siguranţă internă.

— Ce dracu o fi acolo? întrebă Karl. Dar cu pietroaiele astea în jur totul e posibil, completă el cu un ton savant.

— Domnule Karl, nu e vorba de microasteroizi. Avem un sistem special de protecţie a cărui eficienţă este maximă când suntem în ceaţa verde. E vorba de cu totul altceva.

În momentul în care Isaac a terminat de vorbit nava a decelerat automat şi luminile de pe puntea de comandă au început să fluctueze într-un cod morse enervant.

— Alertă de securitate, urlă Bob în microfon.

— Momentan rezistăm, domnule. E o cădere de energie, dar nu au fost afectate sistemele principale. Suntem în derivă, dar măcar în interior avem condiţii de viaţă, rosti Isaac, care a reuşit să se echipeze în costumul spaţial într-un timp record.

— Senzorii interni arată activitate energetică intensă în compartimentul sigilat, domnule.

— Două echipe să asigure zona. Anunţaţi-mă dacă aveţi contact vizual cu orice ar fi acolo.

— Domnule căpitan, suntem pe poziţii. Temperatura a scăzut. E frig ca-n cavou aici. Sper doar că ăsta să nu fie al nostru.

— În câteva clipe veţi primi întăriri. Formaţie standard şi atenţie sporită.

— Domnule, s-au stabilizat nivelele energetice. Avem putere maximă în reactoare. Putem reintra în ceaţa verde dacă ordonaţi.

— Rămânem în inerţia asta, Isaac. Nu vreau să risc. Şi,

orice ar fi, doresc să asolizăm pe primul bolovan care ne iese în cale.

Isaac intră în elementul lui. Timp de câteva minute studie toate datele, activă ecranul principal şi căzu într-o stare de meditaţie, la limita catatoniei. Aşa era el. În momentele alea puteai să-l îngropi, că tot nu se mişca. Într-un final, se uită la Bob.

— Domnul doreşte şi cina sau doar o asolizare lină? şopti el, încercând să fie spiritual.

— Eşti sigur că e locul potrivit?

— În partea asta de Univers nu poţi fi sigur de nimic, dar asteroidul ăsta e enorm. În mod sigur gravitaţia lui ne poate asigura o mică pauză.

— Domnilor, ceva nou în zona voastră?

— Domnule căpitan, nu se mişcă absolut nimic.

— Bob, sunt şi eu aici. E linişte, uşile sunt complet închise, nu se aude nimic. Parcă temperatura a mai scăzut în ultimele minute, dar în rest nu se observă nimic. Vocea lui Karl deveni sobră.

— Ceva nu îmi place însă. Se răcesc toţi pereţii într-un ritm rapid şi uniform. Asolizăm, într-un final?

— Karl, în câteva zeci de minute vom fi pe sol sau pe ce naiba o fi.

— Sistemele de compensare nu fac faţă. Ce dracu poate fi aşa rece?

Bob nu mai răspunse. Era ocupat cu poziţionarea navei, astfel încât să intercepteze traiectoria asteroidului. Zeci de luminiţe clipeau, senzorii funcţionau impecabil, corectând fin manevrele delicate ale pilotului. Încet, încet, s-au apropiat. Pe ecranul principal apăru imensul corp. De culoare roşiatică, avea multe cratere şi era luminat parţial de razele slabe ale unei stele îndepărtate.

— Suntem pe orbită. Se mişcă totuşi rapid. Sper să fim într-o oarecare siguranţă la suprafaţa lui. Isaac, ultimele calcule, te rog. Corectează-mi unghiul de abordare, nu vreau să ne facem praf pe aici.

— Domnule, am calibrat tot. Suntem pe traiectorie descendentă. Putem trece deja pe pilot automat

— Ok. Eliberez controlul manual. Karl, sosesc la voi.

— Ar fi bine să te grăbeşti. E o lumină ciudată aici. Sunt 243.15 K într-o arie de câţiva metri de la uşă.

— Treziţi pe toată lumea, ordonă Bob. E momentul să predăm comanda militarilor de elită, spuse el în timp ce îşi verifica autonomia de respiraţie în interiorul costumului.

Se grăbi apoi spre puntea unde se întâmplau toate aceste ciudăţenii. Avea senzaţia că se mişcă extrem de greu, deşi era un tip ce putea alerga suta de metri în parametri aproape olimpici.

Păşi pe coridorul împânzit de militari. Era rece. O frumoasă luminescenţă de culoare roşie împodobea pereţii calei sigilate. În acea locaţie erau depozitate multe din mostrele luate de pe Adnana.

— Să trăiţi, domnule căpitan, rosti comandantul echipei.

— Care este situaţia?

— La fel de calmă şi de răcoroasă. Avem temperaturi de 203.15 K la nivelul pereţilor.

— Karl, ce părere ai?

— Eu zic să intrăm cumva şi să executăm tot ce mişcă, apoi să punem întrebări.

— Şi crezi că vandalismul ăsta ne-ar ajuta? Poate e o formă de viaţă paşnică. Nu cred că e un fenomen natural.

— Domnule, se extinde, se auzi o voce sobră.

Ciudata lumină roşie începea să cuprindă o arie din ce în ce mai mare.

— Am trezit militarii de elită. Ei vor prelua comanda cât mai repede, spuse Bob. În cel mai scurt timp vom asoliza.

— Domnule, veniţi pe puntea principală. Vă înlocuiesc eu. Vreau să fac o serie de analize. Am câteva teorii. Poate reuşim să ne dăm seama cu ce avem de a face.

— Sosesc imediat. Cât mai durează până colegii noştri vor fi complet funcţionali?

— Nu mult, domnule, nu mult.

Cum ajunse Bob pe puntea de comandă, Isaac dispăru imediat, mânat de curiozitatea lui proverbială.

Suprafaţa asteroidului se apropia. O culoare roşie începu să cuprindă ecranul principal. Peste tot, numai cratere. Îl căută pe cel mai mare şi acolo decise să ducă nava. Erau măcar

apăraţi de microasteroizi, dacă trebuiau făcute ceva reparaţii în exterior.

— Domnilor, suntem la sol. Echipa ştiinţifică să înceapă un diagnostic complet.

Apoi comută pe frecvenţa trupelor de securitate.

— Cum stăm?

Nici un răspuns.

— Aici căpitanul. Către echipele din cala treizeci şi patru. Răspundeţi. E cineva pe frecvenţa asta?

Tăcere absolută. Toţi piloţii de pe punte şi-au calibrat armele. Priveau întrebători către el.

— Unul din voi rămâne aici, restul merge cu mine.

Din nou, pe frecvenţa generală.

— Domnule general Asibian sunteţi cu noi?

— Sunt, domnule căpitan, dar nu refăcut complet.

— Puteţi prelua comanda? Sunteţi informat despre situaţie?

— Sunt. Care e locaţia dumneavoastră exactă?

— Pe puntea de comandă. Mă pregătesc să merg spre locul acţiunii. Trupele care erau acolo nu mai răspund.

— Am trimis deja toţi oamenii mei. Şi nici ei nu răspund. Nu cred că e prudent să mergem acum.

— Domnule general, mă tem că nu avem alternativă.

— Atunci, treceţi să mă luaţi de la camera de refacere. Sunteţi înarmat?

— Şi eu, şi echipa mea. Ne vedem imediat.

Tăie comunicaţia si le făcu semn celorlalţi să-l urmeze. Cum au ieşit de pe puntea principală au rămas înmărmuriţi. Toţi pereţii aveau o culoare roşie şi senzorii de pe costum arătau temperaturi de 93.150 K. Se îndreptară încet spre uşile liftului, care erau deschise larg. Doar că nu mai era lift. Cablurile din titan care îl acţionau atârnau sinistru în gol.

— Rahat! izbucni Bob. Cum dracu ajungem jos?

Nava era construită printr-o suprapunere de niveluri. Singura cale de a urca sau coborî era doar cu ajutorul liftului. Aceste niveluri erau etanşe între ele.

— Poate încercăm să coborâm prin spaţiul fostului lift, propuse cineva.

— Trebuie să oprim gravitaţia artificială pe toată nava. Aşa ne putem mişca mai usor, rosti Bob. Edward, întrerupe

gravitaţia.

— Gravitaţia întreruptă în cinci secunde, domnule căpitan, răspunse pilotul de pe puntea principală.

— Activaţi tălpile magnetice.

Fiecare ştia ce are de făcut. S-au îndreptat spre puţul liftului şi au început coborârea. Aveau de străbătut douăzeci de etaje.

— Domnule general, se pare că nu putem veni în camera de refacere.

Tăcere totală.

— La dracu! Ori nu merg microfoanele, ori situaţia e delicată tare.

Într-un final, au ajuns la nivelul unde a început totul.

— Edward, pune din nou gravitaţia în funcţiune. Avem nevoie de libertate de mişcare.

— Imediat, domnule.

S-au lipit din nou de podea, în poziţia bipedă pe care rasa umană a dobândit-o după ani mulţi de evoluţie. Totul era roşu în jur. Uşile calei erau tot închise. Nici un militar nu era în perimetru.

— Unde dracu au dispărut toţi?

— Haideţi să încercăm să deschidem cala şi vom avea nişte răspunsuri. Edward, răspunde la comanda automată?

— Îmi pare rău, domnule. Nu răspunde.

— Atunci vom încerca varianta violentă, spuse Bob setând arma la capacitate maximă.

Cu un astfel de dispozitiv era în stare să pulverizeze orice corp solid. Spuneau hârţogarii că desfăcea cumva legăturile la nivel atomic.

— Un pas în spate, domnilor, rosti el.

Ţinti uşa şi eliberă raza distrugătoare. Făcu o breşă mare în ea şi, fără să piardă timpul, se aruncă înăuntru. Toţi ceilalţi îl urmară. Întunericul îi cuprinse definitiv. Era finalul călătoriei…

În afara navei, pe asteroidul imens începu furtuna. Vânturi înfiorătoare, praf roşu peste tot şi temperaturi care făceau ca totul să îngheţe instantaneu. În întunericul craterului imens nava parcă a prins viaţă. Era luminată din interior şi imaginea ei era aceea a unui imens bolovan incandescent. Valuri de particule luminoase ieşeau prin fuzelajul special şi,

încet, încet, au umplut tot craterul. În acel moment torentul luminos parcă a îngheţat şi s-a transformat în materie solidă. Câteva secunde mai târziu, asteroidul şi-a modificat traiectoria şi a început o călătorie stranie spre periferia galaxiei.

Ţinta finală: Pământul.

Reconstrucţia

— Ultimele echipamente au fost transferate, domnule comandant. Suntem gata să întrerupem orice contact exterior, anunţă o voce glacială în difuzorul bazei marţiene.

— Vreau să verific personal situaţia stocurilor, ordonă generalul Harlow.

— Cum doriţi, domnule. Toată lumea e pregătită pentru inspecţie. Am ordinul dumneavoastră de a finaliza izolarea habitatului?

— Afirmativ.

În acel moment, uriaşa sferă de metal de la suprafaţa planetei începu manevrele de scufundare în interiorul calotei de gheaţă.

Toţi cei care au ajuns aici erau deja la posturile lor, cu ochii pe monitoare. Stabilirea traiectoriei exacte a corpului necunoscut era singura prioritate.

Generalul Harlow medita, cu ochii pe ecrane.

„Vor descoperi savanţii ăştia ceva? Putem face ceva? Putem să-i modificăm traiectoria?”

Îi veni o idee.

— Lăsăm inspecţia pe mai târziu. Momentan, îi vreau pe doctorul Lamas şi pe colonelul Nielson la mine în birou. Ordon oprirea izolării bazei. Rămânem la suprafaţă.

— S-a înţeles, domnule comandant.

Luminile exterioare s-au reaprins, protocolul de scufundare a fost ridicat şi toată lumea a recăpătat permisiunea de a se deplasa nestingherită. Generalul aştepta, privind în gol. Minutele treceau cu greu. În mintea lui a prins deja contur o manevră îndrăzneaţă. Era un tip de acţiune şi, mai ales, era un tip curios. Unul care voia să ştie tot. Fenomele necunoscute îl enervau atât de tare încât atunci când savanţii i-au spus că nu ştiu nici măcar din ce se compune obiectul uriaş care le dădea atâtea bătăi de cap, i-a făcut pe toţi incompetenţi, folosind un limbaj de-a dreptul cazon.

— Domnule general, am sosit.

Vocea colonelului.

— Luaţi loc. Vreau să vă propun ceva.

Începu să turuie plin de entuziasm ideea lui genială. În esenţă, era vorba de folosirea unei sonde din componenţa observatorului de pe Triton. Sondă care ar putea studia măcar

la nivel macro corpul straniu care se afla acum deja la limita sistemului solar.

— Domnule general, întai de toate am noutăţi. Acest bolovan are o deplasare greu de înţeles. Se mişcă în salturi. Acum câteva minute am descoperit chestia asta şi vreau să spun că ne-a lăsat mască şi pe noi. Contrazice toate legile ştiute. Singura variantă plauzibilă este să plasăm sonda pe suprafaţa lui, pentru că altfel nu l-ar putea urmări. Din păcate raza ei de acţiune e destul de mică, oftă doctorul Lamas.

— De asemenea, completă colonelul Nielson, corpul ăsta emite radiaţii într-un spectru pe care nu suntem în stare să-l cuantificăm. Iar radiaţiile astea sunt discontinui. E ca şi cum ar dispărea dintr-un loc şi ar apărea în altul, la distanţă foarte mare. Aceste salturi ale lui, în timpul nostru, sunt la nivelul milisecundelor.

— Cum dracu? întrebă uluit generalul. Pare că stă într-un loc, dar de fapt a şi făcut milioane de kilometri? Ce e tâmpenia asta?

— Nu ştim, domnule, răspunseră subordonaţii într-un glas.

— Am făcut bine că ne-am refugiat aici, spuse generalul într-un final. E realizabilă ideea mea?

— Cred că este, aprobă doctorul. În ritmul ăsta de deplasare va ajunge foatre repede la noi.

— Staţi aşa, se grăbi generalul, dar, dacă spuneţi că se deplasează folosind un fel de dematerializare, nu ar fi posibil să evite ciocnirile cu corpurile care îi ies în cale?

— E posibil. Trebuie să vă mai spun că, după ultimele noastre calcule, în momentul în care va ajunge în sistemul nostru solar, pe traiectoria lui către Pământ se va interpune Jupiter. Poate îl va opri. Noi, ca savanţi, începem să ne obişnuim cu tot felul de ciudăţenii în ultima vreme.

— Se vede că nu aţi stat degeaba de la plecarea de pe Pământ. Să ne punem de acord cu ce avem de făcut pentru a urma ideea mea. Luaţi legătura cu Triton.

— Va dura un timp până va reacţiona sonda, răspunse doctorul.

— Avem activă şi naveta de urgenţă, domnule general. Pilotată cu un strop de nebunie poate ajunge pe Triton în maxim patru zile. La viteza pe care o dezvoltă corpul care vine

spre noi ar trebui ca în patru zile să se afle exact în dreptul lui Neptun. Nu ştim ce va face după ce a intrat în sistemul solar, dar ne rămâne ceva timp să ne dăm seama ce e cu el. Mă ofer voluntar să pilotez, în cazul în care aprobaţi ideea asta.

— Domnule colonel, e o acţiune îndrăzneaţă. Alte noutăţi mai aveţi?

Începu doctorul:

— Ca şef al departamentului de cercetare, nu am a vă spune ceva în plus.

— Nici eu. Suntem la dispoziţia dumneavoastră. Când ordonaţi ieşirea?

— În două ore puteţi să vă îmbarcaţi. Sunteţi liberi.

Cei doi salutară regulamentar şi părăsiră încăperea.

Generalul îşi luă capul în mâini. „Ce porcărie! Tot felul de ciudăţenii au loc în ultima vreme.” Se gândea la cei apropiaţi lui. La soţia şi cei doi copii pe care i-a lăsat pe Pământ. I-a condamnat la moarte. Normal, nimeni nu ştia nimic. Secretul era foarte bine păzit. S-au dat publicităţii câteva rapoarte false despre succesul misiunii de pe Adnana, aşa că marea majoritate a populaţiei a mai găsit o urmă de speranţă. „Oare ce face acum Michael? A băut laptele de dinainte de culcare şi, îmbrăcat în pijamaua lui albastră, s-a băgat în pat, lângă mama şi sora lui. Oare ce visează băiatul meu? Are doar şase ani şi lumea se va sfârşi. Odată cu el. De ce, Doamne, permiţi să se întâmple asta?”

Nu era un tip religios, chiar îi lua frecvent peste picior pe cei care practicau credinţa. Asta până într-o zi, când unul dintre preoţii militari i-a spus că sfârşitul lumii era precizat foarte clar în numeroase scrieri religioase.

— Domnule general, suntem la bord. Începem diagnoza standard. Avem nevoie de codul dumneavoastră pentru a accesa compartimentul de armament.

— Vin spre voi. Vreau să fiu de faţă când veţi pleca.

Se grăbi către navă. Când ajunse, toţi cei care lucrau acolo luară poziţia de drepţi.

— Totul e în regulă? întrebă el.

— Afirmativ, domnule general. A mai ramas de verificat doar armamentul, dar asta nu se poate fără codul dumneavoastră de autorizare.

— Colonelul Nielson e pe puntea principală?
— Da, domnule general.
— Părăsiţi nava.
Unele chestii trebuiau să rămână cunoscute doar de o mână de oameni. Pe puntea de comandă, doctorul Lamas şi colonelul Nielson erau deja echipaţi în costumele spaţiale. Fără nici un cuvânt, generalul a tastat codul şi a transferat controlul celor doi.
Uşile ermetice s-au închis în urma lui. Cu un zgomot uşor, nava s-a desprins de bază şi a început ascensiunea.
Colonelul calibră senzorii de distanţă pe obiectul misterios. Acesta era acoperit de un fel de ceaţă şi nu puteau vedea nici un detaliu de pe suprafaţa lui. Ceea ce au observat însă imediat a fost faptul că şi-a micşorat considerabil dimensiunile. Dacă la descoperirea lui era cam cât Luna de mare, acum s-a redus la jumătate.
— Când dracu s-a întâmplat asta? Şi mai ales, cum? întrebă el uimit.
Doctorul privi gânditor ecranul principal şi rosti, ca pentru el.
— Oare ce dimensiuni va avea când va ajunge la noi?
— Poate ajunge cât o minge şi noi ne-am făcut griji ca proştii, râse colonelul.
— E momentul să dăm raportul. Domnule general, totul e în regulă. Suntem pe drum către Jupiter. În cateva ore vom intra în centura de asteroizi şi vom activa ceaţa verde pe perioada traversării ei.
— Luaţi legătura cu laboratorul. Cei de acolo vă vor da veşti pe care voi le veţi înţelege mai bine.
— Domnule doctor Lamas, vă transmit ultimele date obţinute. Obiectul şi-a modificat dimensiunile, iar discontinuităţile sunt din ce în ce mai rare.
— Bine, dar asta înseamnă că încetineşte. Am estimat greşit timpul. Unde e acum exact?
— A ajuns lângă Neptun. Doamne! Se opreşte!
— Poftim?
— S-a oprit.
— Transmiteţi semnalul către sondă, ordonă generalul.
Cei doi au început să butoneze frenetic. Ghidată de la distanţă, sonda de pe observator îşi desfăcu antenele şi porni

automat motoarele auxiliare. Transmise o ultimă imagine cu un răsărit mirific al lui Neptun şi apoi începu ascensiunea.

— Ar trebui să se poată apropia suficient, rosti colonelul.

— Abia în momentele astea îţi dai seama cât de relativ e timpul şi cum se schimbă în funcţie de sistemul de referinţă. Asteroidul, sau ce dracu o fi, are timpul lui propriu, care, se pare, că e altul faţă de al nostru. Noi percepem în secunde ceea ce el poate percepe în ani. Sau invers. La naiba! Nu mai ştiu nimic, făcu doctorul, obosit.

— În câteva minute vom şti ceva. Sonda noastră a ieşit pe orbita lui Triton. Şi acum, hai să ne cunoaştem, domnule corp ceresc.

Imaginile au început să vină.

— Afurisita aia de ceaţă nu ne lasă să vedem nimic. Domnule general, vedeţi ceea ce vedem şi noi?

— Afirmativ, domnilor. Suntem toţi în laborator, cu ochii pe ecrane. Recepţia e excelentă.

Sonda se apropia uşor. Au căzut de acord ca ea să execute o rotaţie completă în jurul corpului misterios şi abia apoi să încerce o asolizare.

— Nu mai emite radiaţii şi cred că e cumva ecranat la orice tip de unde, pentru că nici o scanare nu e posibilă. Mai are dubii cineva că e o structură construită? lansă o săgeată colonelul Nielson.

O victorie mică pentru el. A avut intuiţia asta de la început şi acum avea dovada. Dar ciudăţeniile nu se opreau aici. Nu emitea nici o radiaţie. Pe nici o frecvenţă. Era clar. Aveau de a face cu ceva care depăşea puterea de înţelegere a rasei umane. Încet, încet, au început să apară imagini cu ceaţa roşie care-l înconjura. Datele nu relevau însă nimic cunoscut. Erau particule care nu se regăseau în nici o teorie de pe Pământ.

Sonda începu coborârea prin norii roşii. În câteva secunde încetă orice semnal. Cei doi piloţi recalibrară senzorii şi trimiseră din nou comenzi sondei. Fără nici un rezultat.

— Domnule general, am pierdut sonda.

— Paştele mă-sii de treabă, izbucni Harlow. Şi nu am aflat nimic încă. Nu am văzut nimic. Morţii mă-sii de bolovan!!

— Ordinele dumneavoatră, domnule, rosti colonelul sfios.

— Să aud scenariile voastre!
— Ori temperatura a distrus nava, ori norii ăia roşii împiedică transmisia. Oricum ar fi, trebuie ţinut cont că sonda nu era chiar fragilă.
— Ştiu asta. Acum avem doar imagini trimise de pe observator. Porniti spre Saturn şi contactaţi-mă când ajungeti acolo.
Fără nici o vorbă, piloţii intrară în ceaţa verde. Nava lor nu avea un sistem de protecţie avansat, aşa că traversarea centurii de asteroizi impunea manevra asta. Au setat oprirea automată pe orbita lui Titan şi s-au cufundat amândoi într-o profundă meditaţie.
— Domnule general, obiectul începe să emită radiaţii.
— Ce anume emite?
— O undă de scanare, domnule.
— Spre noi?
— Nu. Spre Triton.
— Observatorul.
Au spus asta toţi în acelaşi timp. Câteva secunde mai târziu au dispărut imaginile, iar Neptun avea un nou inel în formare din resturile fostului său satelit.
— Suntem pe poziţie. Am ieşit din ceaţa verde şi orbităm lin în jurul lui Titan.
— Aveţi imagini? întrebă generalul.
— Obiectul şi-a reluat cursa. Vine spre noi. De data asta nu mai are discontinuităţi. Se deplasează liniar, constant, iar viteza sa e comparabilă cu a noastră. Ce dracu s-a întâmplat cu Triton?
— Porcăria asta face curăţenie. Scanează şi apoi distruge. Cu ce, Dumnezeul meu, să tragi ca să distrugi o întreagă planetă? Domnilor, suntem condamnaţi. Faceţi ce vreţi. Dispăreţi cât mai puteţi. Intraţi în ceaţa verde şi fugiţi unde vedeţi cu ochii. Noi scufundăm baza, ecranăm tot şi sperăm. Cu bine.
Atât le transmise generalul.
— Protocol de scufundare. Cod de urgenţă.
— Şi noi ce dracu facem, doctore?
—Aţi auzit ce a spus generalul, domnule colonel. Nu ne putem întoarce la bază. Avem puţin combustibil. Nava nu e chiar cea mai performantă din flotă. Nu vom ajunge prea

departe.

— Mă gândesc să ne întoarcem pe Pământ. Măcar să murim acasă, împreună cu ai noştri, decât îngheţaţi undeva, printr-un colţ de Univers.

— Sau…

— Sau…

Gândeau la fel. Se priviră câteva secunde, apoi fixară coordonatele de zbor direct spre corpul misterios. Pe ecranul principal, imaginea lui era din ce în ce mai clară. Ceaţa care îl înconjura s-a dispersat şi se putea distinge o suprafaţă luminoasă, fără nici o formă proeminentă. Cei doi piloţi priveau încordaţi ecranele. Nu semăna cu nimic cunoscut, dar urmau un oarecare tipar. Au lansat semnalul de identificare al navei lor şi au început mişcarea pe traiectoria de interceptare. Nu a durat mult. S-au întâlnit în dreptul lui Saturn şi atunci obiectul a frânat brusc. Toate aparatele de la bordul navei au luat-o razna.

— Iată-ne faţă în faţă, vagabond stelar, rosti doctorul Lamas.

— Ne ţine pe loc. Nu mai avem putere în reactoare. Ce naiba aşteaptă?

— Parcă ar studia fiecare corp din sistemul solar. În dreptul lui Neptun a stat puţin, pe lângă Uranus nici nu a încetinit. Aici, în schimb, a oprit. Caută ceva, sunt sigur.

— Radiaţiile sunt uriaşe. Dacă ne mai ţine mult aşa ne vom vaporiza.

— Porneşte spre noi.

Au mai văzut doar o culoare roşie şi apoi întunericul îi cuprinse.

Sfera luminoasă şi-a continuat drumul. A oprit şi în dreptul lui Jupiter. Şi-a intensificat strălucirea şi a început traversarea centurii de asteroizi.

Marte. A fost scanată cu minuţiozitate. După ce a cules toate datele, obiectul ciudat s-a separat în două părţi egale. Una dintre ele a pornit cu viteză spre suprafaţa planetei. Impactul a fost devastator pentru că ţinta finală era nucleul. Nucleu, care era rece. Nucleu care nu mai era în stare să asigure nici activitatea geologică, nici câmpul magnetic. În momentul în care cele două structuri s-au combinat, a început

procesul de reanimare planetar.

Cealaltă jumătate s-a poziţionat deasupra regiunii unde era ascunsă baza, aşteptând parcă ceva. În urma coliziunii şi a imensei energii eliberate, calota de gheaţă, împreună cu baza din adancurile ei, s-a evaporat. Unda de scanare a confirmat dispariţia structurii pe care unii dintre pământeni o credeau inexpugnabilă. Totul decurgea după planurile misterioase pe care această sferă şi mai misterioasă le respecta cu sfinţenie. Odată Marte modificată, obiectul ciudat s-a îndreptat către ţinta lui finală: Pământul.

A ajuns. Era o zi ca oricare alta pe planetă. Mizerie, poluare, foamete şi haos. Nimic nu mai conta. Fiarele cu două picioare bântuiau peste tot, gata oricând să ucidă, să schilodească, să violeze. Energie nu mai exista pe nicăieri. Fiinţa numită om s-a reîntors la foc şi bâtă.

Obiectul s-a dilatat şi a învelit toată planeta. Încet, încet, a început contracţia. Ceaţa roşie se apropia din ce în ce mai mult antrenând tot ce era particulă nocivă în atmosferă. Aerul a redevenit curat, ca la începuturile vieţii. Numai că, această ciudată mantie cobora şi vaporiza tot în calea ei. Dezintegra organismele vii până la nivel de ADN. Nu s-a oprit la nivelul solului. Şi-a continuat călătoria către nucleul Pământului, unde s-a integrat. În particule roşii, ciudate, a fost ascuns şi protejat ADN-ul unei întregi rase, care va ieşi din nou la suprafaţă când forţele misterioase care guvernează Universul vor decide.

Agonie

Strângea între degetele sale mici o păpuşă făcută din cârpe. O păpuşă cu păr galben, cu ochi negri şi un zâmbet ciudat pe buze. Mai mult un rictus. O păpuşă suferindă, care se încadra perfect în peisajul din jur.

Era un copilaş de câţiva anişori. Nu mai mulţi de şase. Avea un păr lung, plin de sânge închegat, o faţă murdară de noroi şi ochişori albaştri de o limpezime şi o inocenţă care aminteau de picturile celebre cu îngeri dintr-un trecut îndepărtat.

Auzise el un cântec, pe care-l fredona mama sa, despre un bătrân ce aducea cadouri copiilor. Mergea fără o ţintă precisă. Era frig. Era noapte. O făptură fragilă şi tristă. Flămândă, într-un tablou apocaliptic. Avea o haină prea mică şi un tricou pe care era desenat soarele unei planete din ce în ce mai pustii. Buzele, cândva roşii, erau arse de sete. Era un copil subnutrit. Mergea aplecat, pe ceva ce mai demult fusese o autostradă. Se gândea la mama. Nu mai putea suporta foamea. Nu mâncase de câteva zile. Era greu să găsească ceva de mâncare. Nu mai avea nici lacrimi. Încerca să rămână viu într-o lume ce nu-i oferea decât singurătate şi pericole.

Păpuşa era caldă.

— Hai să ne jucăm!!

Un râs cristalin, ca sunetul unui izvor rece de munte.

— Eu o să mă ascund, iar tu o să mă găseşti!!

— Nu fugi de mine. Nu vreau să te ascunzi.

— Dar trebuie. Aşa e jocul.

— Nu pleca.

— Găseşte-mă!

Acelaşi râs.

O durere cumplită de stomac îl făcu să se aplece.

— Lasă-mă să te vindec!

— Mă doare!

— Te vei face bine.

— Nu fugi de mine. Te rog!

— Caută-mă! Sunt aproape!

Porni în căutarea păpuşii. Se abătu de la drum.

— Vino... Vino...

Alergă cât îl ţineau picioruşele minuscule. Fără să ţină cont de durerea de stomac şi de slăbiciunea ce-l copleşea.

— Te găsesc! Te găsesc!
Acelaşi râs cristalin.
— Vino, sunt aproape!
Fugea. Apoi, totul parcă s-a oprit. Un gol în jurul lui. Nu ştia că putea zbura. Era uşor ca un fulg, dar totuşi mult prea greu pentru un aer infestat.
— Ce frumos ne jucăm. Zburăm.
Din nou râsul acela obsesiv, care îl însoţi până în ultima clipă.

Îl găsiră a doua zi două epave umane. Un băieţel slab, care strângea la piept o păpuşă. Capul său, răsucit într-o poziţie nefirească, era acoperit de un păr năclăit de sânge. N-au stat mult pe gânduri. L-au acoperit cu o bucată de pânză murdară şi l-au luat cu ei. Vor avea ce mânca vreo două sau chiar trei zile. Doar asta conta. Nu interesa pe nimeni cum anume a ajuns acolo sau unde erau părinţii lui. Acum reprezenta doar o modalitate prin care alţii îşi puteau continua vieţile lor de nimic.

Zori de zi. Un soare roşiatic, sângeriu chiar, îşi arunca razele pe o planetă muribundă, unde mizeria şi foametea dominau. Frumuseţea asta a ţinut doar câteva clipe. Nori groşi au estompat lumina.

Bărbatul căra cu el un cărucior, în care trona toată averea vieţii lui, ce se rezuma la câteva haine, două fotografii şi un litru de apă. Se mişca greu, pe un drum de munte. Verdeaţă nu mai era de o bucată de vreme. Doar pietriş şi mult praf. Avea o barbă deasă şi un păr lung, slinos. Dinţii îi erau negri şi stricaţi. La cât de rar mânca, asta nu era o problemă. Cu chiu, cu vai, a ajuns la jumătatea muntelui. Planul era să urce până în vârf. Nu-i păsa de nimic. Nu mai avea nici o speranţă. Se uită în zare. În faţa lui era un peisaj sinistru. Se vedeau ruinele unui oraş cu ziduri înalte, urme de fum şi multe, prea multe, clădiri dărâmate. De acolo plecase el.
A încercat în zadar să ia contact cu cineva. Peste tot pe unde a umblat a găsit doar moarte, aşa că, foarte repede a

ajuns la o concluzie deprimantă: era singurul om viu din oraş. Luni întregi a bântuit pe străzi încercând să găsească ceva de mâncare. Din când în când a avut noroc. Cea mai mare descoperire a lui a fost depozitul ăla subteran. Ce zile a petrecut acolo… Zâmbi cu plăcere la amintirea asta. Aproape două săptămâni a mâncat cinci cutii de biscuiţi şi trei de compot. Dar ce savoare, ce energie în toate celulele sale.

Un zgomot de paşi îl făcu să se întoarcă. În urma sa veneau doi oameni, la fel de slabi ca şi el. La fel de distruşi. Mergeau grăbiţi, iar dacă au luat-o pe potecile astea lăturalnice, era clar că aveau ceva de preţ asupra lor. Se lipi de pământ şi îi urmări foarte atent. Unul din ei căra ceva învelit într-o pătură. Cel din spate avea un cuţit în mână. Îl ţinea la vedere. Nu-i era frică. Dorea să le ia tot ce aveau asupra lor. Poate ascundeau ceva mâncare. Scoase din pantaloni o ţeavă, lungă de un metru, pe care o găsise într-un apartament din oraş. Îşi adună ultimele forţe şi porni spre ei. Nu l-au văzut decât în ultima clipă. Pocni ţeasta primului apoi se întoarse spre celălalt. Ezită o fracţiune de secundă pentru că îşi dădu seama că era o femeie. Lovitura năprasnică se transformă în una de mai mică intensitate. Femeia căzu. Încă trăia. Găsi trupul copilului. Un braţ lipsea. După urmele lăsate de gurile celor doi îşi imagină ceea ce s-a întâmplat. Nici ochi nu mai avea. Auzise el la o emisiune mai demult că acolo se aflau tot felul de minerale si vitamine esenţiale pentru metabolismul uman. Nu se poate consuma numai carne fără ca toate reacţiile chimice din celule să nu o ia razna. Se pare că şi cei doi aveau asemenea cunoştinţe. Au supravieţuit destul de mult, la fel ca si el, deci ştiau tot felul de chestii utile. Nu simţea nici dezgust. Nu voia neapărat să supravieţuiască. Curiozitatea îl făcea să mai aştepte o zi, două, până ce se va arunca în prăpastie. Pentru asta a venit pe munte. Să se arunce de pe vârf.

Femeia dădea semne de revenire. Se uită la ea. Era slabă, murdară. Dar era femeie. Îl invadară instinctele. Nu a stat mult pe gânduri. O violă brutal. Nu i-a păsat de gemete şi rugăminţi. Simţea contracţiile involuntare, toată căldura şi catifeaua orgasmelor pe care i le dăruia fără să vrea. Era o brută. O bestie care trăia în mizerie şi moarte. Nimic nu mai conta. Doar instinctul. O specie muribundă care, chiar şi în ultimele

momente, voia să supravieţuiască. Explodă în interior, cu o violenţă şi o forţă inumană. Timpul parcă se opri în loc. Ultimele zvâcniri, ultimele gemete. Apoi linişte. Doar o adiere uşoară de vânt şi nori plumburii deasupra. Se ridică. Femeia îl privea cu ochi mari, ochi ce picurau încă lacrimi. Îşi văzu de drum în secunda următoare. Confuz şi ameţit escaladă muntele cu o energie pe care nu o mai simţise niciodată. Ajunse în vârf. Privi în jos şi un zâmbet amar i se întipări pe buze. Nu mai conta nimic. Se aruncă în gol.

Era un drum greu şi plin de pericole. Asfaltul lin şi neted ca un obraz de copil, ce a fost odată, se transformase într-un lung şir de gropi. Era frig. Un frig care pătrundea prin toate găurile hainelor. Tot ceea ce o ţinea în viată era copilul ce-l purta în pântec.

Avea cândva un păr frumos, lung şi negru. Acum era plin de fire albe. Îşi puse o mână pe burtă. Parcă erau bătăile unor aripi de fluture. Nu mai avea lacrimi. Cum să nască într-o asemenea lume? Ce viaţă să dăruiască? Dacă nu ar fi fost aşa frig poate că ar fi văzut altfel lucrurile. O durere violentă o opri din mers. Era timpul. Se întinse pe drum şi aşteptă continuarea. Era ceva instinctual, ceva natural. Dureri… Dureri cumplite. O senzaţie de presiune în tot corpul slăbit. Umezeală… Ceva fierbinte. Apoi contracţii din ce în ce mai dese.

Suferinţă, sânge şi sfâşiere. Nu putea respira de durere şi emoţie. Totul avea să urmeze calea bătătorită de mii de ani. Aşa era mersul lucrurilor.

Un ţipăt, o respiraţie, o mişcare.

Viaţă.

Era totul pentru ea. Această fiinţă fragilă, care tocmai vedea lumina unei lumi în agonie. Nu conta. Va lupta pentru această scânteie de divinitate. Cu dinţii secţionă cordonul ombilical şi aşteptă cuminte ultima fază. Trebuia să elimine placenta. Se transformă într-un animal. O mâncă, plină de lăcomie, deoarece ştia că proteinele din ea îi vor asigura zile de forţă şi de lapte pentru puiul ei. Lumea murea, dar ea năştea şi renăştea. Puse copilul la sânul ei moale şi simţi cum se hrăneşte odată cu el. Avea trei haine cu care încerca să facă faţă gerului. Din două, îi făcu un culcuş. Nu mai simţea frigul.

Doar o dorinţă de sacrificiu şi de luptă până la moarte pentru fiinţa care tocmai se născuse. Se ridică anevoios şi porni din nou la drum. Azi e o zi extraordinară. Mâine va trebui să se descurce cumva pentru a rămâne în viaţă amândoi. Dar va face asta. Era crezul ei. În tot corpul simţea o energie maximă şi o surescitare vecină cu nebunia. Pas cu pas. Respiraţie cu respiraţie. Drumul pe care-l urma nu conta. Strângea copilul, care nu înţelegea nimic. Copilul care nu va cunoaşte bucuria, râsul, grija unor părinţi iubitori.

Temperatura se schimba de la o oră la alta. Ziua era acceptabil. Nopţile erau extrem de reci. Tocmai o asemenea noapte trebuia să înfrunte. Epuizată şi îngheţată se întinse din nou pe asfalt. Strânse copilul în braţe. Nu mai avea lacrimi, doar un mare nod în gât.

Soarele răsări devreme şi două fiinţe înghesuite una în alta îl salutară cu o ultimă respiraţie şi o ultimă privire.

Oraşul era pustiu. Nimeni pe străzi şi nicio lumină în blocurile cu sute de etaje care dominau un peisaj sinistru. Navele erau la sol, avariate sau fără combustibil. Porţile erau larg deschise, dar nu mai era nici o fiinţă în periferii care să vrea să intre.

O lumină roşie, ciudată, se aşternu la un moment dat peste tot.

Magia

E o călătorie incredibilă, cea pe care o fac cu Adnana. Am tot felul de impresii şi de teorii despre Univers, despre imensitatea lui şi, mai ales, despre ceea ce înseamnă timp. Nu sunt sigur că mai au vreo valoare. Pentru mine timpul se măsura conform metabolismului meu. Conform sistemului de pe Pământ. În momentul în care a dispărut punctul de referinţă, am început să nu-l mai pot defini.

Percep însă multe forţe, multe interacţiuni între toate corpurile care orbitează în jurul unor stele mai mult sau mai puţin active.

Adnana e în continuare mulată peste forma mea umană. Mă întreb oare pe câte observatoare sau telescoape apar în momentele astea. Acum sunt convins acum că nu suntem singuri în Univers. Suntem printre cei mai înapoiaţi, dar şi printre cei mai iubiţi şi poate cei mai studiaţi.

Nu ştiu unde mergem, dar după ce am trecut de imensul soare în jurul căruia gravita cândva planeta spre care am pornit de pe Pământ, am văzut din nou doar o dungă neagră, ce se mişca rapid pe lângă mine, de fapt, pe lângă noi.

Din când în când ne opream, iar Adnana studia intens ba un sistem solar, ba o planetă singuratică.

A fost un moment frumos acela în care am asolizat pe o planetă pustie, aflată lângă o stea muribundă. Cerul era de un roşu aprins, se vedeau câţiva sateliţi, care răsăreau într-o anumită ordine. Era magnific.

Stăteam cu Adnana pe unul din munţii de acolo şi priveam cerul. Priveam un peisaj sălbatic şi periculos pentru mine, ca o fostă fiinţă extrem de fragilă. Era o linişte apăsătoare şi o lumină ciudată. Din senin, a început să ningă. Mă rog, nu cred că era zăpadă ceea ce vedeam eu, dar semăna perfect cu cea de pe Pământ.

„E senzaţional, Adnana. E ca pe Pământ, într-o iarnă teribilă, cu nopţi lungi, cu un vânt turbat care urlă pe afară şi cu un strop de magie şi de bucurie. Ne mai lipseşte un foc, o sticlă dubioasă de-a lui Karl şi apoi poveştile pot să înceapă. Ştii tu ce frumoase erau iernile odată? Ştii tu ce emoţii ne copleşeau iarna, când eram copii? Nu ai de unde să ştii astea.”

„Nu, dragul meu, dar le pot simţi acum prin tine.”

Şi atunci s-a întâmplat ceva fenomenal. Credeţi-mă că nu v-aş plictisi cu chestii din astea, dar merită. Aveţi încredere.

Mai întâi, Adnana a creat un fel de acoperiş, un fel de casă în jurul nostru. Apoi, ca prin minune a apărut lângă mine geanta cu echipament. Stătea în faţa mea şi mă privea zâmbind.

„Te rog să-mi arăţi.”

Am scos din geantă trusa de supravieţuire şi, dacă vreţi să mă credeţi, bine, dacă nu, ne vedem la capitolul următor, am făcut un foc. S-a aprins imediat. Am simţit căldura şi mirosul înţepător. Mi-au dat lacrimile. Pe bune. Continua să ningă, parcă şi mai puternic. Am scos din geantă una din cele două sticle pe care le şutisem de la Karl, un ultim pachet de ţigări, precum şi raţia de supă concentrată, normal, tot ultima porţie. Am pus la fiert mâncarea, am desfăcut sticla şi am improvizat două pahare din folia de protecţie pentru ochi. Şi aşa nu îmi folosea la nimic. Ca un gentleman, am invitat-o pe Adnana să se aşeze pe geantă şi i-am oferit un pahar. Eram chiar curios dacă va bea. Deşi eram în simbioză, eu tot nu ştiam foarte multe despre dânsa. Spre surprinderea mea, cu o oarecare cochetărie, a luat paharul şi mi-a zâmbit.

„Pot face tot ceea ce poţi tu, nu te îndoi de asta. Mulţumesc pentru lichidul ăsta şi să ştii, în caz că te întrebi, şi sunt sigură că o faci, pot chiar şi gusta.”

„Atunci, să ţinem un toast. Pentru tine, Adnana, şi pentru clipele minunate pe care mi le oferi.”

„Pentru tine, dragul meu, şi pentru emoţiile pe care mi le dăruieşti mereu.”

Fără alte vorbe, am sorbit din dubioşenia preparată de Karl şi m-a cuprins o mare nostalgie. Nu am îndrăznit să o întreb ce anume s-a întâmplat cu nava şi echipajul meu. Aveam totuşi o presimţire urâtă. Mi-am întins braţele şi am cuprins-o. Am băut în tăcere, apoi mi-am aprins o ţigară. Doamne, ce bine

era...

„Îmi dai şi mie?”

Râd frenetic.

„Fumezi, draga mea?”

Spuneţi şi voi ce porcării o învăţ. Chiar că sunt într-o ureche. Am aprins încă una şi i-am întins-o cu un gest larg. Fraţilor, să o vedeţi fumând pe Adnana. Cu ochii ăia ai ei stranii, cu formele ei perfecte, scoţând fum chiar şi pe nas... Şi în ce conjunctură. Numai mie mi se putea întâmpla aşa ceva.

Am izbucnit în râs amândoi. Cu un zgomot prelung, recipientul de pe foc ne anunţă că e gata masa. Am turnat supa în gamelă şi am servit-o pe curioasa mea companioană.

„E ciudat. Nu am mai făcut asta niciodată, dar ştiu că e o necesitate pentru voi. Aceea de a mânca. Deşi v-am vizitat de multe ori, niciodată nu am fost curioasă să încerc.”

„Nu e chiar un festin, e doar o porcărie de supă militară, seacă şi cam fără gust, dar, te rog, eşti invitata mea.”

Adnana a mâncat puţin. Mi-a întins restul de supă aburindă. O execut cu lăcomie, apoi umplu din nou paharele. Ciocnim. Focul parcă se întreţinea singur. Aprind o ţigară, mă întind lângă ea, o iau în braţe şi încep:

„Acum am să-ţi spun o poveste, draga mea. Te rog să o percepi cu... Mă rog, voiam să spun, cu inima ta, dar nu sunt sigur că ai aşa ceva.”

„Nu-ţi face griji, te ascult.” Replică ea, lipindu-mi-se de piept.

Culmea e că simţeam toate aceste atingeri. În momentele alea mi se părea că era chiar făcută din carne şi oase.

„Era un ger grozav. Ningea şi începuse a se înnopta. Parcă era ajunul anului nou. Pe frigul şi întunericul acela, mergea pe stradă o biată fetiţă. Cu capul şi picioarele goale. Avusese ea doar nişte papuci, când plecase de acasă, dar nu i-au folosit mult. Au fost nişte papuci mari, pe care mama aproape îi rupsese. Erau aşa de largi pentru ea...”

I-am spus Adnanei toată povestea. Era povestea mea preferată. Fetiţa cu chibrituri. Am plâns ca boul la final, aşa cum făceam de fiecare dată când o citeam sau mă gândeam la ea. Ştiam că simte totul prin mine şi ştiam că în momentele alea i-am dăruit o viziune asupra unei întregi rase pe care, ce-i

drept, ea a creat-o.

Focul s-a stins, sticla era goală, ţigări nu mai aveam.

I-am prezentat copilul din mine. Copilul vrăjit de tot ceea ce e frumos. Copilul plin de compasiune şi de încredere, uneori prea mare, în semenii lui. Copilul care crea o lume pe care doar el o vedea.

Nu a spus nimic Adnana. Doar m-a strâns în braţe şi a urmat un abandon total. Un abandon între două fiinţe singure, într-o iarnă teribilă, pe o planetă necunoscută. Simţeam fiori care îmi pătrundeau în toate celulele. Simţeam cum mă contract, prăbuşindu-mă în mine, pentru ca apoi să ţâşnesc spre înălţimile Universului. Senzaţiile astea erau definiţia sufletului. Ne contopeam la nivel molecular.

Într-un final, revenim la realitate. Ninsoarea a încetat. Peste tot s-a depus o substanţă albă cu tente verzui. Voiam să-i fac o surpriză Adnanei.

„Gândurile mele pot modifica materia."

Şi, în ceea ce numisem eu casă, am creat imaginea unui geam, pe care am proiectat flori de gheaţă.

„Pentru tine, draga mea." spun eu, extrem de mulţumit de rezultat.

„Eşti special. Să nu uiţi asta." şopti ea.

O sărut încet şi mă las cuprins de o toropeală placută. Să nu-ţi pese de nimic, să nu conteze timpul, să nu trebuiască să-ţi faci griji pentru ziua de mâine... Spuneţi şi voi, cum ar fi? Privesc în jur. Peisajul e magnific. Un munte înalt cu văi abrupte, dar şi cu câteva platouri gigantice. Din păcate, nu puteam vedea mai mult pentru că totul se pierdea în negura unor prăpăstii.

„Îţi place aici, dragul meu ?" mă întrebă ea încet.

„Îmi place oriunde eşti cu mine. Nu locul contează ci prezenţa ta."

„Putem sta aici o perioadă. Vreau să te pregatesc pentru ceea ce urmează. Pot modifica o întreagă planetă pentru tine."

„Mai bine, doar o mică parte. Nu vreau să dăm iluzii unora." zic eu cu o undă de regret.

„Mă poţi ajuta. Ştii, nu?"

Asta chiar nu mi-a trecut prin cap. Încep să îmi imaginez cum aş vrea să fie locul în care îmi voi petrece, să zic aşa, o

mare parte din timp. Timp care însă nu mai contează pentru mine.

Un munte imens, cu multă zăpadă şi mulţi, foarte mulţi, copaci. O cabană din lemn la poalele lui şi un lac îngheţat lângă ea. Apoi, neapărat, tot felul de vietăţi. Simt un imens zâmbet în interior.

„Eşti un tip rece?” râse ea.

„În nici un caz. Asta e viziunea la care visam încă de pe Pământ, cand trebuia să stau încorsetat între patru pereţi şi să lupt să pot învăţa disciplina.”

„Te-ai educat frumos, dar în interior tot rebel rămâi.”

Atât mi-a spus şi, în secunda următoare, tot ceea ce visasem eu a apărut ca prin farmec. Trăiam un basm, o feerie. Şi o aveam pe crăiasa zăpezilor cu mine. Asta, la cine ştie câte milioane de ani lumină departe de lumea în care m-am născut. Undeva, în inima mea, a mai rămas totuşi o vagă speranţă de a mă întoarce acasă cu o soluţie miraculoasă care ne va salva.

Nu ştiu cât timp am petrecut cu Adnana în acel paradis artificial, dar ceea ce ştiu cu siguranţă este faptul că m-a modificat profund. Cel mai frumos cadou pe care mi l-a făcut a fost acela că mă puteam adapta la orice mediu. Nu mai eram aşa fragil. Puteam supravieţui în spaţiu. Puteam să respir orice amestec dubios şi, mai ales, puteam să mă adaptez oricărei presiuni sau gravitaţii.

Sunt chestii greu de crezut, chiar şi pentru mine, deşi experimentez direct astfel de situaţii.

Obiceiurile mele umane însă tot mă bântuiau, aşa că am început să măsor momentele în care răsărea şi apunea steaua, care îşi trimitea razele pe planetă. Ştiam exact când apăreau pe cerul nopţii toţi sateliţii. Unul dintre ei mă fascina în mod deosebit pentru că semăna cu Luna.

Era o zi ca oricare alta. M-am trezit dimineaţa. Îmi era extrem de bine. Adnana a împrumutat obiceiurile mele şi lenevea până târziu în pat. Chiar dacă puteam face orice voiam, ţineam mult la unele deprinderi omeneşti. Cu toate că nu aveam neapărată nevoie de mâncare, îmi plăceau senzaţiile, gusturile, aromele. Vânam zilnic, pescuiam.

Am sărit din pat şi m-am spălat pe tot corpul. Am ieşit din

cabana călduroasă şi am început o alergare uşoară pe culmile muntoase. Aşa sunt eu. Sportiv. Efortul îmi făcea bine, mai ales la nivel mental şi mă menţinea în contact cu corpul meu.

Când m-am întors, am constatat cu surprindere, ca în fiecare zi, că Adnana îşi lua în serios rolul uman. A făcut patul, a deschis geamurile şi a început meticuloasă să pregătească micul dejun.

O sărut uşor.

„Adnana, nu trebuie să faci asta."

„E ceva inedit pentru mine, dragul meu. Învăţ în fiecare zi câte ceva. E plăcerea mea. Te rog să iei loc, lasă-mă să te răsfăţ."

Ce puteam să-i spun?

Nu ştiu de ce, am impresia că dimineata asta e specială. Poate pentru faptul că în ochii ei văd, în sfârşit, o strălucire? Poate, pentru că devenise mai tandră decât de obicei?

Mi-a închis accesul la mintea şi emoţiile ei?! Evolua sau involua Adnana?

Ne-am ascuns aici, într-o lume pierdută. Doar noi doi. Eu ca eu. Nu am pretenţii, dar o fiinţă ca ea? Eram oare doar o evadare pentru dânsa? Eram doar momentul ei de relaxare? Cine ştie? Adevărul e că ţinem enorm unul la altul. E prima oară când simt că sunt contopit cu cineva.

„Mulţumesc, dragul meu."

Citea în mine ca într-o carte deschisă.

Zâmbesc.

„Nu îţi pot dezvălui încă ceea ce se întâmplă în interiorul meu, dar mi-ai făcut cel mai frumos cadou. Mi-ai dăruit senzaţii pe care le aştept de milioane de ani, în timpul vostru. Prima etapă s-a încheiat. Vom pleca de aici."

„Unde vrei să mergem?" întreb eu curios.

„Ai răbdare. Vei şti la momentul potrivit."

Am o încredere enormă în ea, aşa că nu cer explicaţii. Sincer să fiu, nici nu voiam să stăm o veşnicie aici. Dacă nu a trecut deja. Cine ştie?

Am evoluat. Sunt convins că din înzestrarea mea umană a mai rămas doar modul de gândire. În mine au loc schimbări ciudate, reactii ascunse adânc în codul meu genetic.

Nu am întrebări. Simt însă că urmează să iau parte la ceva măreţ.

„Eşti chiar bună la asta.” spun eu gustând din micul dejun.

Ea îmi zâmbi, sfioasă.

„E un farmec în fiecare lucru pe care-l fac pentru tine. Nu cred că vei înţelege vreodată ce mi-ai dăruit.”

Şi atunci, în linişte a care ne înconjura, m-a fulgerat adevărul. Mereu m-am bazat pe intuiţie. Am simţit un fluviu de emoţii. Am privit-o şi am citit în ochii ei faptul că nu mă înşelam.

Nori negri

Sincer să fiu, aveam regrete mari că părăsim planeta. Ne-a fost casă pentru o vreme. Am învăţat-o, sau am încercat, pe Adnana câteva comportamente umane. Totul s-a întâmplat repede şi nu a rămas nimic în urma noastră.

Eram învăluit din nou în particule albastre. Mă irita faptul că nu vedeam nimic. Eram parcă pierdut în fiinţa ei.

„E pentru binele tău, dragul meu. Ceea ce urmează să facem acum e periculos. Chiar şi pentru mine. Nu pot risca să te pierd.”

Aveam senzaţii ciudate. Vă rog să mă credeţi. Orbecăiam parcă, nu simţeam absolut nimic. Nu voiam să o tulbur pe Adnana cu întrebări. A fost prima oară cand mi-a spus că e ceva periculos. Ce dracu putea fi?

Am văzut-o făcând multe lucruri. Am văzut-o încălcând multe legi, pe care eu le credeam universale. Ce anume putea fi periculos pentru o fiinţă care stăpânea spaţiul şi timpul? Mai era oare o dimensiune a existenţei, pe care doar ea o ştia şi în care doar ea avea acces? Cum mi-a spus ea atunci? La prima

noastră întâlnire. Că moartea era doar o etapă, o transformare. Poate se referea la moartea percepută în termenii noştri, umani. Se temea. O simţeam.

Ce frumos a început aventura noastră şi cât de motivaţi eram. Cât de încrezători că făceam ceva măreţ, ceva minunat pentru omenire. Şi ce am mai muşcat-o.

Nu mai am nici un dubiu. Sunt sigur că echipa mea a păţit ceva groaznic. Sunt sigur că Pământul s-a dus dracului. Cred că e posibil să fi trecut milioane de ani de la întâlnirea mea cu Adnana. La nivel universal, timpul nu contează.

Am evoluat totuşi frumos. Ca rasă. Numai că anumite lucruri ne-au fost interzise de la început. Oricât am încercat să ne depăşim limitele, nu am reuşit. Ceea ce a contat a fost efortul, lupta cu noi înşine.

Nu fac apologia omenirii. În principiu, suntem sau am fost plini de defecte, dar, totuşi capabili de multe. Dacă nu ar fi fost fragilitatea asta a noastră, multe uşi ni s-ar fi deschis în Univers.

Plutesc într-un fel de ceaţă. Sunt moleculele, sau ce-or fi, Adnanei. Încerc să îmi deschid mintea şi să-mi imaginez că eu aş fi ea, că face parte din mine. Încet, incet, încep din nou să am acces la trăirile şi memoriile ei. Imagini înfricoşătoare mi se prezintă, secvenţial. Lumini multe, zgomote ciudate şi, mai ales, o senzaţie de presiune şi de singurătate. În termenii mei, umani, parcă eram legat undeva, într-un loc întunecos şi rece. O anxietate generalizată mă cuprinde.

Totul parcă se micşora, era compactat, orice atom parcă suferea. În final, a venit eliberarea. A luat naştere o primă sferă luminoasă din care ieşeau o infinitate de raze într-o infinitate de direcţii.

Totul s-a schimbat. Am văzut o galaxie cu miliarde de stele, cu miliarde de planete, cu miliarde de găuri negre. Fiinţe, asemănătoare cu Adnana, se mişcau între toate aceste structuri şi modelau planete, corectau orbite. Într-un final, după ce echilibrul a fost obţinut, s-au contopit cu o materie neagră şi densă. Fără regrete, fără frică. Aşa cum un asteroid se dezintegrează în coliziunea cu o planetă oarecare, tot aşa dispăreau şi aceste fiinţe. Asta era menirea lor. Să modifice Universul, apoi să se integreze în el. Poate îşi continuau ciclul existenţei la nivelul unor particule elementare. Poate aşa

participipau la o potenţială renaştere. Poate acesta era pur şi simplu sfârşitul.

Nu m-a minţit Adnana. Chiar era ultima din rasa ei. O rasă care crea şi apoi dispărea fără să-şi asume nici un merit şi fără nici o emoţie.

Niciodată mintea ei nu mi-a fost în totalitate deschisă. Pusese o barieră. Nu am fost un tip filozof sau mistic. Am preferat să învăţ chestii utile, care, uneori, au făcut diferenţa între viaţă şi moarte pe navele pe care le-am pilotat. Am meditat îndelung la viaţa de pe Pământ, la puţinii prieteni pe care i-am avut, la lupta continuă din academie, la tot felul de sporturi, la Karl, la echipajul meu. Apoi m-a cuprins întunericul.

A fost un mecanism de protecţie al minţii mele, încă umane. Prea multe mi s-au dezvăluit şi prea brusc.

„A fost necesar. Trebuia să-ţi faci o idee despre mine, despre rasa mea. Să ştii de unde venim, pentru a ne putea ajuta."

Au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit.

O lumină orbitoare mi-a pătruns în ochi, deşi erau închişi. O durere cumplită de cap îmi tot dădea târcoale. Perversă chestie. Se atenua din când în când, pentru ca, mai apoi, să se reinstaleze şi mai al dracului. Bună treabă. Credeam că sunt deja imun la tot felul de mizerii umane din astea. Se pare că m-am înşelat.

Nu ştiu unde sunt. Deschid ochii încet şi constat cu surprindere că a dispărut lumina. Mă aflu într-o sferă dintr-un material ce pare metalic. Înăuntru e o temperatură plăcută, deşi, după antrenamentele mele cu Adnana, puteau să fie şi un milion de grade, că eu tot mă puteam adapta.

Mi-am amintit cât de rău mi-a fost în bază cand ea a plecat. Cam aşa mă simt şi acum. Mă ridic. Durerea începe să mă lase.

„Eşti cu mine?"

Nici un răspuns. E clar. Trebuie să mă descurc singur în situaţia asta. Fără să stau pe gânduri, mă concentrez puternic, focalizez sfera ca şi cum aş fi în afara ei şi încep încet, încet, să o traversez. Simt, la nivel molecular, cum mă contopesc cu materialul ăsta ciudat. Mă afund în el, dar ceva intervine şi

procesul se întrerupe. Mă pomenesc din nou înăuntrul ei, în acelaşi întuneric.

S-a dus naibii parapsihologia. E timpul să mă reîntorc la vandalism. Trag aer sau ce naiba o fi ăsta până în profunzimea plămânilor şi cârpesc o bucată zdravănă materialului. Nici un efect. Încep să urlu ca un apucat, valuri de sânge mi se urcă în cap. Izbesc cu pumnii şi picioarele până cad lat de efort. Normal, fără să produc stricăciuni.

Ce porcărie de cuşcă. Cine naiba m-a pus aici? Şi pe unde e Adnana?

E posibil să fi ajuns în galaxia ei şi e posibil ca lucrurile să fi evoluat prost. Poate are duşmani. Poate se pregăteşte o bătălie de mari proporţii.

Trebuie să mă calmez, să redevin impasibil, să aplic ceea ce am învăţat. Cum îmi spunea? Să nu mai gândesc încorsetat.

Gândurile mele pot modifica materia.

Mă gândesc la sfera asta ca la o bucată de gheaţă. O gheaţă subţire şi transparentă. O peliculă de apă, care, la o anumită temperatură, devine solidă. Imediat, sfera a devenit transparentă. Nu ştiu însă dacă e chiar de gheaţă, dar văd prin ea. Şi nu-mi place deloc peisajul.

Mai întâi de toate, structura asta e suspendată într-o incintă de mari dimensiuni. Nu e nici un sistem de susţinere şi partea cea mai nasoală abia acum urmează. Mai e o sferă chiar lângă a mea, de o culoare neagră, dar un negru ce mă afectează fizic. Un negru înfiorător, care îmi dă o senzaţie de frică, de necunoscut, de sfârşeală, de revoltă. Ciudate emoţii am în faţa unei culori.

Oare ce naiba o fi în ea?

Nu vreau să petrec prea mult timp în închisoarea asta ciudată. Partea proastă e că nu ştiu cum să ies. Risc totul pe o carte. Trebuie să am încredere în gândurile mele. Fără să şovăi, iau la pumni structura şi, spre marea mea bucurie, începe să cedeze. Execut o ploaie de lovituri, ca în sala de antrenament. În sfârşit, mâna mea iese afară. Lărgesc orificiul şi fac destul loc cât să mă strecor. Fără să îmi pese de înălţime, mă arunc în gol. Din păcate, nu mă pot opri din cădere şi, credeţi-mă, e ceva distanţă până jos. Sunt sigur că tot felul de surprize perverse mă vor aştepta la sosire. Dar nu

am ce face. Căderea pare să dureze la nesfârşit. Mă pomenesc afundat într-o chestie cleioasă şi rece. În momentul imediat următor, o peliculă albastră mă înconjoară. Casc felinarele, în speranţa că voi descoperi ceva util. Vreau să ies de aici, dar ceva din interior mă trage înapoi. Trebuie să eliberez şi fiinţa care se află în cealaltă sferă. Păşesc peste pasta asta neagră.

Ajung, cu mari eforturi, la o coloană înaltă, groasă cam cât un trunchi de arbore de pe planeta mea. Încep ascensiunea. Mă bazez doar pe calităţile mele fizice. De câte ori am încercat să folosesc puterea minţii, nu mi-a reuşit nimic. Braţele mele puternice fac însă treabă bună. Deja încep să zăresc sfera. Nu voi lăsa locul ăsta de rahat să mă învingă.

Am ajuns la acelaşi nivel cu cealaltă închisoare. Mă arunc. Pericolul e să nu ajung la ea şi să fiu nevoit să urc din nou. Norocul meu proverbial mă ajută şi de data asta. Aterizez la ţintă. Din nou, negrul ăsta înfiorător. Îmi face rău. Fizic. Simt teamă în toate celulele. Teamă amestecată cu nesiguranţă. La dracu! Doar nu o să fac acum o depresie de la o amărâtă de culoare. Mă enervez instantaneu şi încep să mă simt mai bine. Îmi ţin echilibrul, relativ uşor, pe suprafaţa ei. O suprafaţă rugoasă. Nu e mare. Are diametrul cam cât înălţimea mea, iar eu nu sunt un tip foarte înalt. Îmi vine în minte un clişeu patetic referitor la esenţele tari care se ţin în sticluţe mici. Mă buşeşte râsul. Mă întind cu faţa în sus şi meditez la acţiunile următoare.

Ca prin minune, apare lângă mine geanta cu echipament. Mi-a lăsat multe Adnana. Mă abţin să mă întreb ce aş face dacă ea a dispărut definitiv. Am alte chestii de rezolvat acum. Scotocesc prin gentoi, în speranţa că voi găsi ceva util. Am câteva schimburi, ceasul meu performant, medalionul prin care, inţial, comunicam cu Adnana, multe chestii militare de orientare, arma care dezintegra, cică, orice, un cablu flexibil, din titan, lung de câteva zeci de metri, un cuţit de vânătoare, care mi-a plăcut mereu şi o mică bombă cu fuziune. În rest, numai porcării de igienă personală şi câteva poze. Cum dracu să mă ajute astea? Meditez câteva clipe şi încep să îmi vină idei nebuneşti. Cum era vorba aia? Cine nu riscă, nu bea şampanie. Mai e şi o continuare abjectă, dar mă abţin să o reproduc, cu toate că o gândesc.

Încep o operaţiune disperată. Mai întâi, mă leg cu cablul de sferă. Mi-a luat ceva timp şi nervi să pot reuşi performanţa

de a-l arunca pe sub ea, dar, după ce am epuizat tot arsenalul de înjurături din dotare, am reuşit. Am mâinile libere. Verific dacă mica mea bomba e funcţională şi rânjesc satisfăcut. O amorsez şi o arunc în gol. Acum să văd, deşteptule, ce şampanie vei bea tu. Aştept calm derularea evenimentelor. Chiar încep să fredonez o porcărie de cântec despre un tip care iubea o panaramă de fată, care iubea, la rândul ei, o mulţime de alţi tipi. M-am sonat. Pe bune!

Când credeam că mă voi lua singur la palme, se produce explozia. Mai întâi o lumină puternică, apoi un zgomot infernal, după care, un suflu ce m-a propulsat, legat cum eram de sferă, în afara zonei. Am provocat un mare dezastru. M-am pomenit într-un câmp, pe un sol care semăna cu nisipul. Era o lumină orbitoare. Execut o inspecţie rapidă asupra fizicului meu şi sunt mulţumit de rezultat. Nu am păţit nimic. Mă dezleg, şi, cu arma într-o mână, încep să studiez ciudatul obiect pentru care am făcut atâtea pagube. Întâi de toate, constat că negrul ăla dubios a dispărut. În lumina asta puternică, a devenit mai degrabă un gri care se degradează cu repeziciune. A devenit transparentă. În interior, pâlpâia o mică flacără albastră.

Adnana…!

Nu percep nimic din partea ei. Turbez. Oricine e responsabil de asta, va plăti groaznic. Toată moştenirea mea de om primitiv, de om al cavernelor, imi aleargă prin minte.

Sfera s-a topit, iar eu am ridicat mica lumină. Cât de fragilă e ea acum. Mi-au dat lacrimile. Am scos medalionul şi l-am apropiat de ea. A intrat imediat înăuntru. Mi l-am pus la piept şi am privit în jur extrem de dezorientat.

Ţin sfat cu mine. Şi acum, curajosule, unde vei merge? Bună întrebare.

Sunt înconjurat de pelicula protectoare. Mintea mea funcţionează din nou la parametrii dăruiţi de Adnana. Urc în înaltul cerului şi imediat ajung în spaţiu. Văd planeta. E ciudată. O jumătate din ea e luminată, cealaltă parte e de un negru înfiorător. Ca dimensiune, e de câteva ori mai mare ca Jupiter. E imobilă. Ceva o menţine aşa.

Sunt sigur că întunericul ăla nu e ceva natural, sunt sigur că a afectat-o pe Adnana. De el se temea. Asta era chestia periculoasă. Mie însă nu mi-a facut nimic. E drept, mi-a blocat progresiv abilităţile mentale, dar fizic nu m-a afectat.

Dacă ea ştia că i se poate întâmpla ceva, de ce a mai venit în locul ăsta? Poate asta e planeta ei natală. Poate voia să o elibereze de ceva. Poate are nevoie de ceva de aici.

Studiez atent împrejurimile. Trebuie să găsesc un loc unde să pot sta o perioadă pentru a concepe un plan.

Am observat că planeta avea câţiva sateliţi. Pe unul din ei va fi cartierul meu general. Am pregătire militară. Trebuie să mă folosesc de ea acum pentru a declanşa un război, iar prima regulă într-o confruntare este cunoaşterea inamicului.

Domnule întuneric înfiorător, pregăteşte-te de luptă. Eu sunt deja în gardă şi îţi voi servi câteva porţii de neprevăzut direct în mutra ta hidoasă. Asta în cazul în care posezi aşa ceva.

Cu aceste ganduri belicoase, mă lansez spre cel mai strălucitor satelit. În apropierea unui crater de mari dimensiuni îmi stabilesc cartierul general.

Dualism

Am devenit o fiinţă spaţială. Îmi e al naibii de dor de Adnana. Nu ştiu cum a suportat ea singurătatea absolută atâţia eoni. Din ce am mai văzut pe la simulările savanţilor, o fiinţă dotată cu inteligenţă are un impluls irezistibil pentru comunicare, pentru a găsi alte inteligenţe. Cum dracu să mai am încredere în ceea ce au gândit ei? Mai ales că sunt acum exemplul viu care îi putea arunca în disperare?

Oare dacă m-ar vedea, ce ar face? Ar da naibii toate teoriile lor şi şi-ar dezbrăca halatele? Cred că tâmpesc. Trebuie neapărat să fac ceva pentru a-mi păstra sănătatea mintală. Sunt sigur că lupta asta e exact ce-mi trebuie.

Inspectez locul în care mă aflu. Craterul e imens. Decid că voi fi mai protejat înăuntrul lui. Cobor. E inutil să vă mai

precizez că nu mă afectează nimic pentru că sunt înconjurat de pelicula albastră. Singura chestie care mă incomodează acum e faptul că nu mai am noţiunea timpului. Mi-am pus ceasul la mână, dar nu funcţionează. A rămas blocat la 15.30.01. Astea erau orele şi secundele. Data, 20 martie. Culmea, ziua mea de naştere. Puls zero, grade zero, concentraţie de oxigen zero. Nu îmi e de mare ajutor micul dispozitiv, dar îmi face bine atingerea lui. E o nostalgie a vieţii mele pământene.

Ajung. Instantaneu, o lumină blândă, albastră, îmi luminează drumul. Solul e dur, acoperit cu un praf maroniu. E frumos peisajul. Sunt sigur că mulţi oameni ar fi renunţat bucuroşi la câţiva ani din viaţă pentru a vedea, măcar câteva secunde, ceea ce văd eu acum.

Aici, departe de întunericul dubios, puterile mele mentale funcţionează.

„Gandurile mele pot modifica materia.”

Asta e fraza care declanşează totul. Materia se schimbă cum îmi doresc pentru că tot ceea ce este în Univers are la bază particule elementare şi, dacă ştii să acţionezi asupra lor, să le combini în modul potrivit, te poţi transforma într-un creator. Asta e una din lecţiile de bază, pe care mi le-a inoculat Adnana.

Mă bucur că nu simt nici o limitare a puterilor. Voi avea nevoie de multe chestii pentru a învinge în lupta asta.

Întâi, trebuie să văd ce e cu Adnana. Învelişul meu protector se dedublează, transformându-se într-un adăpost destul de mare. Apare şi geanta, cu fărâma de echipament care mi-a mai rămas. Ce porcărie! E prea linişte. Mi-e dor să mă aud vorbind, aşa că tot ceea ce vă scriu eu acum a fost rostit cu glas tare.

La naiba cu toate misterele astea spatiale! Mi s-a cam acrit. Ce n-aş da să fiu acum pe Pământ şi să stau dracului liniştit pe marginea unui lac împreună cu Karl şi cu o sută de beri. Dar nu, a trebuit să fac pe eroul salvator al planetei.

Scot medalionul şi mă concentrez asupra lui.

„Adnana!”

Nici un semn, nici o vibraţie, nici un gând. Fac eforturi să mă încurajez, dar, în interior, un mare semn de întrebare mă apasă. O îndoială chinuitoare, o teamă că voi rămâne singur pe aici.

Trebuie să obţin o certitudine. Trebuie să am un punct de sprijin în toată lupta asta.

„Adnana, te rog dă-mi un semn că eşti cu mine. Eşti rănită? Eşti într-o stare pe care eu nu o pot înţelege?”

Linişte.

Paştele mă-sii de situaţie. Să vedeţi ce mizerii o să produc eu pe planeta aia. Ce chestii nasoale voi declanşa! Pun din nou medalionul la piept. Percep un uşor fior. Nu de intensitate mare, dar ceva cunoscut, ceva special. E cu mine. Atât aşteptam, o confirmare.

„Stai liniştită, draga mea, te-am perceput. E rândul meu să am grijă de tine.”

Nu ştiu încă ce să fac, dar cred că doar simpla mea prezenţă o poate ajuta. A modificat în mine multe şi sunt sigur că a lăsat undeva o resursă şi pentru ea. Sunt convins că a anticipat chestia asta prin care trecem acum.

E momentul să trec la acţiune, să concep un plan. Cum dracu să fac? Cum să abordez problema? Mi-e clar că Adnana, şi cei ca ea, care au încercat să contracareze cumva întunericul ăsta, nu au reuşit. Se pare că e imun la metodele lor. De data asta însă are de a face cu un tip care împleteşte foarte bine inteligenţa cu violenţa. Şi tare mă bântuie impresia că violenţa e soluţia corectă.

Atunci când am aruncat bomba aia, de putere relativ mică, am avut rezultate. Am ieşit din întuneric şi mi-am recăpătat calităţile mentale. Deci, aici e punctul de plecare. Asta e metoda. Trebuie să ies din nou în spaţiu pentru a vedea câte planete sunt învelite de acest invadator. Să văd ce dimensiuni are, apoi să-i găsesc un punct slab. Chiar dacă aş construi o bombă de mare putere, nu aş putea distruge toate planetele. Altă treabă urâtă e că lumina nu poate pătrunde prin el.

Strâng medalionul la piept şi încep să urc. Privită de la distanţă, prima planeta pare foarte mare şi este formată din două jumătăţi colorate diferit. Mă lansez într-o călătorie prin sistemul ăsta, în căutare de indicii. Ceea ce văd îmi aduce moralul la zero. Toate planetele sunt acoperite de întuneric. Decid să mă întorc la bază. În momentul în care m-am apropiat de satelit, acesta a dispărut într-o imensă culoare neagră. La dracu! Se mişcă repede inamicul meu de moarte.

Din nou îmi pun întrebarea dacă nu cumva sunt defazat faţă de timpul valabil în acest colţ de Univers. Ceea ce pentru mine a părut un moment, poate că, pentru fenomenul ăsta, a însemnat o veşnicie. Încep să simt din nou limitările mele de fiinţă umană.

Rahat! Nu voi putea realiza nimic dacă mă iau depresiile. Oricum, ceea ce am văzut până acum poate fi doar o mică parte din fenomen. Cine îmi poate garanta că nu e prinsă o întreagă galaxie în mrejele acestui întuneric?

Stau în spaţiu şi meditez. Încet, încet, toţi sateliţii au dispărut. În schimb, planeta a rămas împărţită în jumătate. Hopa! Primul punct important. Ceva îl ţine pe loc. Poate îmi voi găsi un aliat.

Mă lansez spre fostul meu loc de carceră. Dacă ar fi fost un pic mai deştept, inamicul ăsta al meu m-ar fi legat nabii bine undeva şi eu aş fi petrecut mult timp încercând să evadez. De aici, deduc că nu mă cunoaşte, nu ştie ce pui de lele sunt. Sunt convins că nu a mai văzut o fiinţă ca mine şi nu ştie cum să îmi facă tot felul de mizerii. Cred că am un avantaj.

Trec de o perdea de nori pufoşi. Asolizez pe partea luminoasă.

Câţiva bolovani pe un câmp deschis. Sper din toată inima să găsesc măcar o urmă a civilizaţiei care a trăit aici. Văd o structură gigantică în depărtare. Nu ştiu dacă nu e doar rodul imaginaţiei mele. Surescitat şi plin de speranţă, ating o viteză infernală. Mă apropii... Şi rămân fără glas. E ceva magnific, măreţ. Nu ştiu cum să mă exprim. Sunt fenomene şi peisaje pe care doar le poţi trăi sau vedea. Să le descrii e greu.

Revin pe sol, la baza unor coloane, în număr de câteva milioane, cred, dintr-un material care seamănă cu granitul de pe Pământ. Sunt pe ele inscripţii complicate, semne cum nu am mai văzut niciodată. Mă învârt ca un bezmetic şi încerc să memorez cât mai multe. Poate informaţiile îmi vor prinde bine, la un moment dat. Cine poate şti?

Coloanele sunt foarte înalte. Urc. Urmează un platou de culoare albastră, care, în lumina stelei gigante, străluceşte minunat. Deasupra lui, alte coloane, de data asta, în număr mai mic. Printre acestea sunt o multitudine de coridoare imense. Pe măsură ce înaintez, o frumoasă lumină albastră îmi deschide drumul. Pătrund într-o încăpere largă.

În momentul în care am păşit înăuntru, medalionul meu a început să vibreze puternic şi a căpătat o strălucire minunată.

„Adnana!”

Nimic.

Merg înainte cu o stare de spirit optimistă. Sunt convins că fac bine ceea ce fac. În centrul încăperii e un pietroi imens, de culoare albastră, care pulsează într-un ritm lent. Se aprinde şi se stinge. Mă zăpăceşte codul ăsta morse, sincer să fiu.

Iniţial m-am gândit că încearcă să comunice. Strălucirile sale urmau un tipar precis, intervale egale între nuanţe. Şi se repetau la infinit. Numai privindu-l puteai ajunge la balamuc.

La dracu! Mă uit ca boul la un fel de bec spaţial. Poate că nu mai are curent de a luat-o razna aşa.

Spuneţi şi voi ce superficial pot fi. Altul, în locul meu, ar fi tras tot felul de concluzii. Parcă îl şi văd pe Isaac, într-un halat alb, căzând în catatonie în faţa acestui fenomen. Un zâmbet amar.

Morţii mă-sii de situaţie! De ce dracu s-a supărat pe noi Universul? Am făcut greşeli, e adevărat. Ne-am bătut joc de Terra, dar nu e vina noastră că am fost creaţi aşa fragili. Parcă nu am fi putut pleca mai repede? Parcă nu am fi putut coloniza alte planete, mai apropiate, dacă ni s-ar fi dăruit o mai mare adaptabilitate? Adnana, de ce ne-ai făcut aşa neajutoraţi? De ce nu ai putut sa ne salvezi? Sau poate nu ai vrut…

A avut motivele ei, iar motivele astea ne depăşesc puterea de înţelegere. Sunt sigur. Sper doar ca toată povestea aia cu nemurirea sufletului să fie adevarată. N-aş suporta, ca atunci când voi da ortul, să nu mai fie nimic.

Din nou deviez, dar în ipostaza în care mă aflu, de ceva vreme, am nevoie de certitudini. E foarte uşor să o iei razna când tot ceea ce ai considerat adevăr absolut se duce naibii.

Mă apropii de bolovan. Când sunt lângă el, medalionul meu cade jos, o mică flacără albastră iese din el şi se integrează în pulsaţia aia psihotică.

Instantaneu, parcă prinde viaţă. Lumina devine constantă, de o intensitate dureroasă pentru mine. Mă retrag într-un colţ şi mă întind. Mă simt stors, mă prăbuşesc.

Miracol

Sincer să fiu, m-am cam săturat să mă trezesc în tot felul de locuri ciudate. Ceva se întâmplă cu mine. Simt o presiune enormă. Am senzaţia că tot ceea ce am trăit până acum a fost o joacă, faţă de ceea ce urmează.

Cu aceste gânduri, fac ochi. Din nou, lumina aia de intensitate draconică îmi provoacă arsuri pe retină. Cu tot riscul, mă uit spre bolovan. Acesta nu se mai distinge clar pentru că e înconjurat de o mare de particule albastre.

„Multumesc, dragul meu. M-ai salvat.”

„Adnana! Cât de mult mi-ai lipsit. Ce e locul ăsta? Şi cum dracu se stinge lumina? Îmi face rău.”

„Te vei obişnui. E necesar să stai, o perioadă, în ea. Aici e locul unde m-am născut, e locul din care îmi trag toată energia, toată forţa şi, la rândul meu, dăruiesc o parte din mine pentru a-l menţine viu.”

„E viu bolovanul?” Fac eu uimit.

„E însăşi viaţa. A mea. A ta. Şi a fiinţei care s-a născut din noi.”

Uauuu! Rămân mască. Am intuit eu ceva, dar clarificarea asta a stârnit în mine multe sentimente. Mereu m-am întrebat cum voi reacţiona atunci când voi avea un copil. Dar chiar să particip la aşa o creaţie, de asemenea dimensiuni, nu mă aşteptam.

„Nu fi speriat. Şi eu sunt copleşită.”

În mintea mea, încep să se limpezească multe. De asta m-a adus aici. Pentru a oferi o şansă acestei noi fiinţe. De a o modela cu toate energiile de care avea nevoie. Încep să înţeleg.

„Adnana, pot să-l văd?”

„Acum nu. Nu este încă în formă fizică. Nici eu nu pot lua forma asemănătoare ţie.”

Adăugă apoi, timidă parcă:

„Formă care ţi-a plăcut atât de mult.”

Zâmbesc.

„Da. Chiar mi-a plăcut mult. Şi îmi e foarte dor de ea. De tine.”

„Răbdare, dragul meu. Vom ţine sfat toţi trei în curând. Până atunci, odihneşte-te şi bucură-te de tot ceea ce ti-am dăruit. Foloseşte-ţi la maxim toate capacităţile. Ai grijă să nu intri în partea întunecată. Nimeni, în afară de tine, nu a reuşit

să se întoarcă. Nu-ţi forţa norocul, te rog. Avem mare nevoie de tine.”

Plec. Intru pe alt coridor. Imens şi acesta. Pe pereţi sunt desene ciudate. Bântui ca fantoma prin toată clădirea, dar nu găsesc nimic spectaculos. Camere multe, coridoare. Cred că aici locuiau sau se întâlneau cei din rasa Adnanei. Mă plictisesc repede de explorarea asta şi decid că e timpul să văd ce prostii a mai făcut duşmanul meu. Acum am mai multe avantaje. Nu mai sunt singur în lupta asta. Suntem trei deja, iar Adnana îmi va deschide alte perspective de abordare. Ea îl cunoaşte, ştie câte ceva despre el.

Am ieşit în spaţiu. Planeta respectă aceeaşi împărţire strictă între lumină şi întuneric. În jur totul e negru. Nu mai există nici un satelit. Parcă şi steaua care e centrul acestui sistem începe să păleasca. Ce dracu o fi asta?

Văd o mică lumină albastră. Vine de pe planetă. Mă înconjoară instantaneu. Recunosc moleculele.

„Ai sosit, draga mea.”

O mulţime de gânduri duioase mă copleşesc.

„Nu mai este mult. Vom fi împreună toţi trei, dar nu aici. Trebuie să vii înapoi. Sistemul meu de orientare e perturbat în apropierea răului. Te rog, du-mă pe partea luminoasă.”

Aha! Deci aşa a căzut în capcană. Cu o parte din mistere dezlegate, mă îndrept fulgerător spre casa noastră, în mijlocul căreia tronează becul spaţial.

„Nu te poţi abţine, nu-i aşa?”

„Cum adică?” întreb eu surprins.

„Chiar iei totul in glumă, nu?”

Râd sec.

„Cine se ia prea în serios riscă să aibă numai dezamăgiri.”

„Ai un farmec aparte.”

„Totul e bine?”

„Cum nu se poate mai bine. Mi-a întrecut toate aşteptările. Şi, cum cunosc obiceiurile voastre, cred că trebuie să-i punem un nume. Te voi lăsa să te gândeşti la asta.”

Mi s-a pus un nod în gât.

Am ajuns la locul acţiunii. Lumina era parcă mai difuză. Mă opresc în faţa bolovanului. Adnana e lângă mine, sub forma

unui nor uriaş de particule albastre, dar minţile noastre sunt unite.

Din interiorul bolovanului iese o fiinţă asemănătoare cu ea. Un roi imens de particule albastre. În clipa următoare, pulsaţiile au revenit la intensitatea şi ritmicitatea pe care le aveau atunci când le-am descoperit. Norul proaspăt născut s-a contopit cu Adnana.

După o perioadă s-au separat. Adnana a luat formă umanoidă şi m-a privit cu un zâmbet misterios pe chip. Erau în acel zâmbet şi iubire şi mândrie şi tandreţe şi recunoştinţă.

A fost rândul meu să fiu învăluit. Particule albastre se învârteau în jurul meu şi am simţit o legătură tainică, un sprijin până la sacrificiu. Era şi o parte din mine în toate particulele alea.

„Mulţumesc pentru că m-ai creat, tată.”

Aici am clacat şi am plâns cum nu am mai făcut-o niciodată. Am trimis toate gândurile încărcate de dragoste şi tandreţe către această fiinţă care m-a copleşit. Pentru prima oară în viaţă, am fost incapabil să vorbesc, să exprim prin cuvinte sentimentele mele, pentru simplul motiv că ele m-au covârşit.

O iau pe Adnana de mână. Simt la nivel fizic atingerea ei. Ce bine e.

„Hai să mergem într-un loc unde putem face planuri. Ceea ce am văzut mi-a produs o mare îngrijorare. În sistemul ăsta totul a fost înghiţit. Nu ştiu prin ce fenomen, doar planeta asta mai rezistă, însă doar pe jumătate.”

„Aşa a fost chiar şi atunci când m-am născut. Îţi voi povesti tot. Să mergem în fosta mea casă.”

Şi, uite aşa, trei fiinţe diferite, dar cu un punct comun important, am plecat spre o structură nelocuită de milioane de ani.

Adnana ne conduce. Am ajuns la o uşă imensă. A zăbovit o clipă în faţa ei şi apoi a păşit.

Uşa s-a deschis fără nici un zgomot.

Intrăm. O mulţime de sfere, de diferite culori şi mărimi erau peste tot. În centrul camerei am văzut un material identic cu cel din care era făcut bolovanul stroboscopic. De dimensiuni considerabil mai mici, acesta strălucea uşor. Nu i-am dat atenţie.

„Aici e locul în care am trăit, înconjurată de cei care îmi erau apropiaţi. Aceste sfere erau locurile noastre de refacere. Nu au mai fost folosite după ce toţi au început să dispară, înghiţiţi de întunericul acesta nemilos. Edificiul este construit pentru forma noastră vaporoasă. Suntem nori, dragul meu. Putem imita însă orice formă de viaţă şi ne putem adapta la orice gândire, la orice emisie de particule.”

„Frumos loc.” Fac eu, căutând din priviri ceva confortabil în sau pe care să mă întind.

„Adnana, m-am tot gândit. Aş dori să-l numim Angel.”

Ea zâmbi delicat. Ştia ce înseamnă acest cuvânt pe Pământ.

„Ăsta va fi atunci numele meu, tată.”

A luat formă umanoidă. Îl privesc. Un tip zvelt, atletic. Ochii lui sunt ca ai Adnanei, la începutul aventurii noastre. Albaştri, fără să-i pot pătrunde.

„Angel, fiule!”

„Împreună vom face multe. Universul are nevoie de noi acum. Vom cere, la sfârşit, o recompensă care, în mod sigur, nu ne va fi refuzată.”zambi el.

Râd şi eu. Ce atitudine are tânărul ăsta.

„Să o ascultăm pe Adnana. Trebuie să ne spună mai multe despre cel cu care trebuie să luptăm.”

„Planeta a fost cândva un izvor de viaţă pentru toată partea asta de Univers. Steaua în jurul căreia gravităm era de milioane de ori mai strălucitoare. Noi eram fiinţele luminii. Puteam crea viaţă din nimic. Puteam aranja particulele elementare în orice combinaţie. Nu eram mulţi. În gândire umană, doar câteva milioane de fiinţe. Cel care ne-a creat a stabilit pentru noi un set de reguli scrise pe aceşti pereţi. Aceste reguli aduceau un echilibru în tot ceea ce făceam. Ne folosea mereu pentru a modifica un sistem planetar, pentru a aduce strălucire unor stele moarte, pentru a mai zăgăzui forţa unor găuri negre. Doar cei mai avansaţi dintre noi puteau crea viaţa. Totul era în echilibru, până într-o zi, când creatorul nostru a hotărât să facă un experiment. Scopul era controlul. Câţiva dintre noi şi-au depăşit conditia, au evoluat prin nu ştiu ce mutaţie şi au început să sfideze regulile. Nu mai voiau să se supună nimănui. Acest întuneric, acest parazit avea tocmai

rolul de a ne bloca toate puterile până când ne transformam din nou în particule elementare. Lucrurile s-au complicat, iar acest parazit a început să distrugă tot.

Creatorul nostru a dispărut, atins de această plagă, pe care el a declanşat-o. Toate acestea mi s-au povestit. Eu nu l-am cunoscut, nu am avut privilegiul de a fi modelată de el. Pe atunci eram într-un stadiu incipient, deşi purtam în molecule toate cunoştinţele celor asemenea mie.

A început lupta în care au dispărut toţi. Am rămas ultima pe planeta asta şi mi-am dat seama că nu am ce face. Nu ştiu dacă tu poţi gândi timpul la scara Universului, dar, milioane de ani lumină, am călătorit. Mi-am cizelat abilităţile moştenite şi aşa am ajuns la nivelul de acum. Pot crea viaţa, pot modela legile galactice, dar nu pot învinge acest experiment.

Ţi-am spus mai demult că am creat o biologie aparte pe Pământ, în speranţa că voi putea găsi o soluţie. Pot crea fiinţe, dar nu pot influenţa evoluţia ulterioară a lor, aşa că, unele din cuceririle voastre m-au luat şi pe mine prin surprindere.

Când am văzut câtă ardoare şi câtă motivaţie aveţi pentru a vă depăşi condiţia, mi-am dat seama că la voi e cheia problemelor mele.

Miliarde de eoni în spaţiu. Fără a cunoaşte emoţii decât acum, prin tine. Îţi dai seama ce ai făcut pentru mine?”

Mă lumina Adnana. Mintea-mi devenea tot mai cuprinzătoare. Vedeam, parcă, tot ceea ce mi-a povestit. O tristeţe fără margini m-a cuprins. Eram acum ultimul din rasa mea.

„Tată, nu eşti singur. Suntem aici reprezentanţii a trei rase diferite.Voi sunteţi creatorii mei. Eu voi învăţa de la voi să creez. Sunt rezultatul unei simbioze. Am emoţii, am sentimente, de la tine. De la mama am infinitul şi puterea nelimitată asupra materiei. Orice aţi gândi voi acum nu poate schimba faptul că singurătea s-a terminat.”

Frumos discurs.

„Are dreptate, Adnana. Nu suntem izolaţi. Suntem împreună. Spune-mi, te rog, de ce planeta asta a rămas asa? De ce nu a fost înghiţită ca toate celelalte?”

„Din cauza pulsaţiilor luminoase pe care le-ai descoperit. Materialul care facilitează naşterea noastră are o capacitate extraordinară de a transforma mereu particulele elementare.

Ele se opun invaziei. Din păcate, puterea lui a scăzut. Ţi-am spus că trebuie să dau ceva înapoi. Fiind singura din rasa mea nu am rezervele necesare pentru a-l face să învingă parazitul. Dacă am fi mai mulţi, am putea restabili echilibrul.”

Meditez la ceea ce am aflat. Lupta se dă la nivelul particulelor elementare, în cazul ăsta, nu? În mod logic, şi parazitul trebuie să aibă o sursă de energie şi de multiplicare. Planul meu e simplu. Găsesc sursa, o anihilez prin metodele mele şi apoi ne vedem de drum. Vorba vine.

„Adnana, atunci când am fost în întuneric, noi doi eram ţinuţi în două sfere.”

„Nu-mi amintesc decât o stare de descompunere.”

„Poate înăuntrul parazitului se află semenii tăi, prizonieri, aşa cum am fost noi. Dacă reuşim să-i scoatem de acolo, reanimăm becul ăsta planetar şi câştigăm lupta.”

„Ai şi motive pentru optimismul ăsta?”

„Nu ştiu de ce am eu aşa o intuiţie. Parazitul nu a mai văzut o fiinţă asemenea mie.”

„Nici ca mine.” spuse Angel cu entuziasm.

„Nu pot nega faptul că aveţi un avantaj faţă de mine. Eu sunt complet neajutorată în faţa lui.”

Riscuri sunt cu duiumul însă. Cine îmi poate garanta faptul că voi mai reuşi să ies dintr-o eventuală sferă neagră? Poate avea totuşi un mecanism de adaptare parazitul ăsta. Poate data viitoare când mă va prinde, va şti să mă anihileze. În mintea mi se strecura îndoiala. Plus că nu voiam să risc viaţa lui Angel. El era diferit de Adnana, dar tot putea fi vulnerabil faţă de întuneric.

Voi face singur o încercare. Dacă mă voi întoarce, vom avea suficiente date pentru un plan eficient.

„Şi noi vom sta fără să facem nimic?”

„Haideţi, fiţi rezonabili. E singura variantă.Voi sunteţi prea importanţi pentru rasele voastre. Eu sunt doar ultimul reprezentant al unei omeniri, din păcate, apuse.”

„Nu cunoşti puterile Universului, tată.”

Jur că am văzut cum mi-a facut cu ochiul. E un tip plin de surprize. Promite multe. Însă aveam conturile mele de reglat. Dacă nu am putut salva Pământul, măcar voi salva planeta Adnanei. Chiar dacă ar fi să îmi las pielea pe aici, încercând.

În momentul ăla am simţit ce înseamnă să te agăţi cu

disperare de o motivaţie. Am văzut suficiente de când am plecat de pe Pământ, am experimentat lucruri pe care mintea umană cu greu le poate accepta. Ce dracu putea să mi se mai ofere?

Mă uit la ceas. Puls zero. Sunt mort? Sunt doar o plăsmuire a minţii mele? Asta m-a învăţat Adnana? Să pot da forma fizică gândurilor? Oare doar mintea mea e acum aici?

Îmi vine să îmi ard una peste mutră, doar pentru a mă convinge că îmi dă borşul.

„Nu intra în depresii din astea, dragul meu. Tocmai forma ta fizică, materială, fost cea care a făcut posibilă creaţia de lângă noi. Îţi aminteşti?"

O nostalgie în glasul ei. Şi mă copleşesc instantaneu amintirile minunate ale clipelor de dăruire care au fost între noi. Nu, nu putea fi totul doar un vis.

„Adnana, dacă scăpăm cu bine din asta, te rog să-mi promiţi că mă vei duce pe Pământ."

„Vom merge împreună. Ai cuvântul meu!"

„E timpul să trecem la acţiune. E o misiune de recunoaştere, dar tot trebuie să mă asigur că voi avea cu mine ceva dispozitive de distrugere."

Lângă mine a apărut gentoiul celebru. Scot din el arma pe care nu am avut posibilitatea să o încerc. O verific şi constat că e funcţională. Iau la ochi uşa de la casa Adnanei şi, un moment mai târziu, ne uităm toţi la o gaură de mari dimensiuni.

„Iertare, draga mea."

Un zâmbet frumos pe chipul ei. Imediat, uşa e ca nouă.

„Sper să funcţioneze şi în întuneric. Aici poţi face tot ce vrei doar cu puterea gândurilor."

„Vă rog, nu veniţi după mine!"

Parazitul

Voi mă cunoaşteţi. Ştiţi că sunt un tip emotiv, dar, în momentul în care decid să întreprind ceva, mă transform într-un robot şi mă concentrez exclusiv pe misiunea mea.

Părăsesc locuinţa Adnanei şi mă lansez spre cerul planetei. În câteva secunde sunt în spaţiu. Tot vă spun de secunde, dar din nou sunt nevoit să precizez că nu am nici un punct de referinţă pentru a măsura timpul. Şi asta, cred că sunteţi de acord, mă exasperează la culme. Sunt mulţumit să constat că planeta a păstrat aceleaşi proporţii între lumină şi întuneric.

Mă îndrept spre partea întunecată cu un sentiment de răzvrătire şi cu nişte nervi de zile mari. Sincer să fiu, îmi zvâcnesc tâmplele. Cobor uşor, înconjurat de o ceaţă neagră. La primul contact cu particulele astea am din nou senzaţia de rău fizic. Deprimantă culoare. Dacă scap, jur că nu voi mai purta negru. Cică negrul slăbeşte. Niciodată nu am vrut să par mai slab. Cum dracu să ai prestanţă dacă arăţi de două zeci de kile?

Coborârea devine tot mai grea. Parcă aş fi într-o pastă. Nu am nici cea mai mică idee unde mă aflu, dar continui să mă afund. Într-un final, simt cum mă părăsesc puterile mentale. Acum sunt doar o masă de câteva zeci de kilograme. Gravitaţia face restul.

Trec de cleiul ăsta şi cad în gol. Totul e întunecat. Încerc să mă adun, dar e greu să gândeşti coerent când plonjezi ca un pietroi. Mă las în voia forţelor care trag de mine. Şi aşa nu am ce face.

Ce bou am fost! Cred că am abordat greşit intrarea în partea asta de planetă. Puteam foarte bine să merg pe jos până când se termina lumina, apoi să intru în parazit. Măcar aş fi avut certitudinea solului sub tălpi. Rahat!

Când mă văd din nou învelit de pelicula albastră

protectoare, îmi revine moralul. Sunt sigur că voi face faţă contactului cu solul.

Am avut dreptate. Mă ridic şi încerc să pătrund cu privirea ce e în jurul meu. Nu disting nimic. La dracu! Am orbit? În buzunarele mele largi am o lanternă destul de puternică. Plus o brichetă cu arc electric.

Să facem un pic de lumină.

În sinea mea, sunt conştient că aceste cuvinte au mai fost rostite de către cineva care a avut strânse legături cu Pământul. Fascicolul subţire străbate întunericul. Văd câţiva bolovani. Minunată locaţie. Iau unul şi îl arunc cu toată forţa.

Mă plimb, aparent liniştit, dar sunt încordat ca un arc. Tot aştept să se întâmple ceva. În jurul meu sunt doar bolovani deprimanţi. La un moment dat, lanterna intră în grevă. Scap de ea cu câteva înjurături şi aprind bricheta. Canci lumină. Dacă aş fi avut, mai bine aş fi adus ceva ţigări.

Încep totuşi să urlu ca un disperat, poate mă aude blestematul ăsta şi îmi face ceva. Sunt surprins de ignoranţa cu care mă tratează. Continui să merg în întuneric. Zăresc doar la un pas în faţă, datorită peliculei făcută cadou de Adnana.

Mă cuprinde o senzaţie de lehamite. Pot să străbat toată jumătatea de planetă şi să nu se întâmple nimic? Ce dracu să fac să îmi semnalizez prezenţa?

Scot arma şi o setez pe capacitate de distrugere maximă. Ţintesc aiurea. Un zâmbet imens mi se lăţeşte pe mutră. Razele armei fac trasee gri în întuneric. Verific puterea ei. Pe Pământ mi s-a spus că, practic, pot trage la infinit. Frumos. Numai că acum, infinitul e ceva relativ.

Merg ca semănătorul de moarte, cu arma în mâini. Într-un final, se produce un fenomen ciudat. Întunericul devine mai dens şi începe să se concentreze în jurul meu. Uite aşa m-a prins. Parcă încearcă să mă închidă într-o sferă. Dar nu mă las. Trag în continuare. Mă deplasez constant şi reuşesc să-i dau peste cap planurile. Râd sfidător şi moralul meu începe să urce imediat. „Nu prea ai ce să-mi faci, nu?”

Se pare că a înţeles şi el asta. Am câştigat prima rundă. Porcăria asta a fost creată doar pentru a limita şi controla puterile celor din rasa Adnanei. Nu cred că i s-a dat şi o mare capacitate de adaptare. A fost construit pentru fiinţe energetice, vaporoase, nu pentru vandali ca mine.

Îmi continui calm călătoria şi, cum timpul nu contează, nu am nimic de pierdut. Renunţ să mai trag. Bag arma în buzunar şi îmi forţez ochii. Ciudatul ăsta a ridicat steagul alb, pentru că, în faţa mea, începe să se facă lumină. Se destramă întunericul aşa cum se despărţeau apele în calea unui tip celebru de pe o planetă ascunsă în imensitatea unei galaxii spiralate.

Mă recunoaşte de stăpân. Poate aşa a fost programat. Dacă nu poate învinge, se supune. O fi un mecanism de feedback sau feedbefore, pielea mea, nu ştiu. E clar însă că nu are minte. Nu e ceva biologic.

În lumină, îmi revin şi capacităţile. Pe unde trec, întunericul dispare. Deasupra mea e steaua care centrează acest sistem. Razele ei mă scaldă. Am câştigat, cel puţin aşa cred, dar nu e încă momentul să mă întorc la ai mei. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu restul. În zare e un perete înalt, negru, prin care nu trece nici o rază. Cred că a renunţat temporar la anumite teritorii şi şi-a concentrat toată puterea acolo. Ajung instantaneu şi constat că e o structură asemănătoare cu cea în care locuia Adnana.

Nu forţez nota. Vreau să privesc de la distanţă ceea ce am făcut până acum, să am o imagine de ansamblu. Urc spre spaţiu. Mi-a devenit familiar acum. Ma mişc nestingherit printre planete, aşa cum, odinioară, mă mişcam printre blocuri.

Ahh, Adnana! Dacă toţi oamenii ar fi putut evolua ca mine. Mă corectez. Ce mare brânză ar fi făcut? Cu toate defectele şi imperfecţiunile noastre cred că totuşi ar fi fost suficient loc în Univers şi pentru noi, ca fiinţe spaţiale. Iar mă apucă nostalgia.

Privită de sus, planeta e luminoasă, cu un singur punct negru pe suprafaţa ei. Constat bucuros că au renăscut şi sateliţii. Am reuşit să reanimez sistemul ăsta. E o chestie ce trebuie sărbătorită. Dacă aş fi avut nişte kerosen de la Karl, ar fi fost minunat să tragem o beţie toţi trei.

„Adnana!”

Imediat văd cum, de pe planetă, ţâşnesc spre mine două lumini albastre. Sunt învăluit de particule.

„Dagul meu… Eşti…”

Am simţit-o! A rămas fără cuvinte. Se pare că emoţiile o biciuiesc frenetic. A început să simtă cu adevărat. A început

evoluţia ei. O parte din gândurile ei sunt şi ale mele. Niciodată nu am simţit, organic, sentimentele ei, ca acum. A lăsat garda jos. E în mintea mea şi eu în a ei. La nivel profund structural.

Nu pot descrie ceea ce a urmat. Sunt un tip cu un vocabular bogat, mai ales în obscenităţi, dar acum sunt dat peste cap. Să ai recunoştinţa şi iubirea unei astfel de fiinţe e ceva ce transcede umanul.

„Adnana, nu e totul terminat. A mai rămas ceva.”

„Nu mai depinde de tine. Tu ai netezit calea, ai dominat ceea ce o generaţie întreagă de fiinţe aproape supreme nu au reuşit. Forţa mea şi a lui Angel e suficientă pentru a rezolva ceea ce a mai rămas.”

Deci becul spaţial nu e chiar aşa fragil. E dat dracului, pietroiul.

„Te rog, tată, nu mai glumi pe tema asta.”

„Angel, fiule, e modul meu de a defini unele lucruri. Poate voi percepeţi altfel chestia asta pentru că face parte din fiinţa voastră, dar eu nu mă simt legat în nici un fel de el.”

„Nu e un bec spaţial, e un gardian spaţial.”

Am perceput un râs înfundat. Spuneti şi voi. Aşa tată, aşa fiu.

„Să mergem. Avem ceva de terminat.” spuse Adnana, cu o urmă de dojană în glas.

„Unde anume?” întreb eu.

„La becul spaţial, normal.” râse ea.

E clar. Am o influenţă proastă asupra celor din jurul meu. Fără alte comentarii, ajungem la faţa locului. Ei doi s-au contopit din nou cu roca aceea ciudată. Neavând nimic de făcut am decis să mă duc la ultimul bastion al întunericului. Să văd cu ochii mei lupta finală.

E o structură de mari dimensiuni, de un negru intens. Cred că e cel mai negru negru din tot Universul, dacă îmi permiteţi aşa o expresie. De când cu aventurile mele spaţiale, v-am descris tot felul de chestii ciudate. Sper doar să nu vă par antipatic sau plictisitor şi să aveţi o oarece îngăduinţă cu limbajul meu necizelat. La urma urmei, sunt doar un pilot, un soldat, nu vreun savant sau literat de excepţie. Nu vă aud. Ce aţi spus? Că e totul OK? Vă mulţumesc.

Sunt în faţa structurii. Fără să gândesc prea mult, scot

arma şi-mi ordon. Foc de voie. Câteva pete gri îmi confirmă faptul că e vulnerabil. Mă apropii şi ating cu mâinile pilonii de susţinere. Simt o uşoară vibraţie şi, imediat, totul devine albastru. O mulţime de raze ies, destrămând tot locul.

Sunt semenii Adnanei. Am avut dreptate. Erau ţinuţi prizonieri.

E o feerie. Cerul devine albastru intens, iar totul parcă prinde viaţă. În minte îmi sună o mulţime de armonii. Parcă toţi ar fi încercat să rezoneze cu mine. Mă înconjoară o mulţime de particule şi simt cum mă contopesc cu ele. E ceva magic. E strigătul de eliberare al unei rase întregi.

Ce se va întâmpla cu mine acum?

E timpul să urmez sfatul lui Angel şi să cer Universului o recompensă. Nu-mi poate fi refuzată.

O secundă de eternitate

Nu mai zăbovesc. Mă îndrept grăbit către Adnana. Sper să am o vorbă cu ea, înainte de marea reuniune. Nu le cunosc, dar nu cred că fiinţele astea vor sărbători victoria cu o beţie de zile mari.

Ceea ce văd în depărtare mă smulge însă din filosofiile astea. E o mare sferă albastră, care a cuprins tot edificiul becului spaţial. Mă simt atras ca de un magnet.

Pătrund. O lumină orbitoare şi un zgomot infernal mă sfâşie. Încerc să mă detaşez de tot. Să cuprind totul în mine. E un spaţiu infinit. Astea sunt particulele elementare. Mi se dezvăluie ceva magnific, divin.

„Adnana!”

Mi se răspunde pe o infinitate de voci. E modul lor de a mă accepta. Realizez brusc faptul că asta poate deveni o a doua casă pentru mine. Sentimentele mele de singurătate au dispărut. Complet.

E momentul să particip şi eu la memoria colectivă. Proiectez imaginea Pământului, a clipelor frumoase din viaţa mea. Trec apoi la misiunile multiple, la excesele mele de toate felurile, la motivaţiile mele, la temerile mele şi, în sfârşit, la visurile şi speranţele pe care le aveam ca fiinţă umană. Zgomotul infernal a încetat. Le-am captat atenţia. Sunt în stare să le dăruiesc şi eu ceva. Sunt ca o bacterie la un microscop, numai că sunt conştient de asta. Am învăţat de la Adnana să îmi deschid mintea. Să mă las invadat.

E plăcut. Reprezint, cu succes, o întreagă rasă, de fapt, o întreagă fostă rasă. Urlu în mine.

„Daaaa!! Sunt creaţia Adnanei. Nu ştiu cum o numiţi voi, dar mie numele ăsta îmi place în mod special. Am venit dintr-un sistem, care poate că nu mai există, dar eu tot visez la planeta mea. Universul a fost nemilos cu noi. Sunt conştient de asta, dar nu vreau să accept. Pur şi simplu, nu accept. Angel, e momentul să cerem recompensa. Hai cu mine, aşa cum mi-ai promis. Mergem spre Pământ, casa mea. Toţi sunteţi invitaţii mei.”

Patetic discurs. Nu ştiu ce a fost în capul meu. De obicei nu sunt aşa, dar acum am hotărât că e timpul să se termine, într-un fel, totul. Simt că nu o voi putea lua pe Adnana cu mine. Locul ei e aici. Are alte îndatoriri, alte preocupări, alte responsabilităţi. Face parte din ceva măreţ. E nevoie de ea în spaţiul şi timp. Oricare ar fi ele.

Am obosit. Mi s-a acrit de toate. Vreau să stau naibii într-un loc, pe care să-l pot numi casă. Departe de complicaţii. Ciudat paradox. Nu am noţiunea timpului, dar mă simt bătrân.

„E doar o reacţie a celulelor tale. Oricâte te-am învăţat eu, oricât m-am străduit să te modelez, am eşuat. Nu am putut stinge în tine percepţia umană.”

„Adnana, orice ar urma de acum înainte, trebuie să mă duci pe planeta mea. În orice stare ar fi ea.”

Reveria se termină. A dispărut totul. Sunt în faţa constructiei gigantice. De pe coloanele imense au dispărut toate însemnele. Deasupra mea, platoul străluceşte mirific.

O atingere fină pe umăr.

E ea. Mă întorc şi o cuprind. Un sărut spaţial, imens, o

contopire a două rase. Îi citesc în minte. A renunţat la tot, a lăsat în urmă tot ce o lega de casa ei, pentru a merge cu mine într-o altă aventură, într-o altă încercare, într-un mereu început.

Şi atunci, în razele minunate ale giganticei stele, realizez că mă va duce spre casa mea. Mă va duce pe planeta mea. Ceea ce vom găsi acolo nu ştie nici ea, dar e o călătorie pe care trebuie să o facem, iar amândoi simţim că va fi doar un popas. Am câştigat Universul, am câştigat dominaţia asupra particulelor elementare, dar am pierdut motivaţia de a sta într-un singur loc.

„Ce se va întâmpla cu Angel?” întreb eu îngrijorat.

„El e nevoit să se întoarcă după călătoria asta. Evoluţia lui nu e completă. Are nevoie de locul ăsta pentru a-şi descătuşa potenţialul. Apoi, nimic nu e imposibil. Sunt sigură că Universul are mari planuri cu el. E ceva nou, iar noutăţile înseamnă progres. Iau lucrurile prea în serios?”

Râd.

„Acum nu mai contează nimic. Veţi veni cu mine. Îmi faceţi cel mai frumos cadou.”

„Aici greseşti. Vom veni toţi cu tine.”

„Poftim?” fac eu uluit.

„Îţi datorăm asta. Şi apoi, tu ne-ai invitat.”

Nu mă aşteptam la aşa ceva. Sper doar să pot menţine calitatea de gazdă la un nivel ridicat, la ce invitaţi de marcă am. A fost ultimul meu gând. Adnana m-a învăluit. Plec acasă.

Deschid ochii şi văd ceva familiar. Neptun. Santinela sistemului nostru solar. La plecare, nu prea am băgat-o în seamă, dar acum mă bucur enorm să o văd. Nori. Nori frumoşi, chiar dacă sunt din gaze care ar putea suprima orice licărire de viaţă. Îmi plac, iubesc norii ăştia. Ahhh! Planetă sinistră. Frumuseţea ta e depăşită doar de siguranţa morţii, pe care o afişezi.

Adnana e mulată pe mine şi pot vedea toată splendoarea sistemului. Trec de Uranus şi ajung pe orbita lui Jupiter. Nu s-a schimbat mult, gigantul. Parcă imensa pată roşie a mai slăbit în intensitate. Ard de nerăbdare.

„Să mergem mai repede, te rog.”

Din instinct, mă uit la ceas. Am puls, fraţilor! Şi creşte cu

o viteză ameţitoare. Urlu. Nu ştiu ce altceva să fac. A dispărut centura de asteroizi.

„Nu mai e nevoie de protecţie. Acum nimic nu mai poate ameninţa acest loc uitat de timp.”

„Adnana!”

E Marte. În faţa mea. La fel de roşie. Uit că am urât-o mereu. E singura planetă pe care am evitat-o. Acum aş săruta fiecare firişor de praf de pe suprafaţa ei.

Apare un punct mic. Albastru. O bucată de rocă pierdută într-un sistem solar oarecare. E planeta mea. Acum are doi sateliţi. Luna şi un corp mai mic. Ce frumoase trebuie să fie nopţile. Nu mai rezist, mă arunc în atmosferă.

Apă. Apă multă.

Soare.

Soare care lumineaza aşa cum ţin eu minte. Enervant de călduros.

E momentul meu. Şi toţi ştiu asta. Nici măcar Adnana nu a păstrat contactul cu mine.

Am plonjat într-un ocean. Nu ştiu dacă mai e aceeaşi geografie din timpurile mele, dar nu mai contează. Mă las purtat de valuri. E magnific. Oare sunt ceva vieţuitoare pe aici? Ar fi culmea ca primul meu contact să fie cu un vreun rechin nemilos. Cred că şi-ar rupe colţii, muşcând din mine. Râd ca un descreierat.

Stau relaxat între valuri. Mă uit la ceas. Concentraţie de oxigen optimă, puls 72, data e neschimbată. Mă ridic deasupra întinderii de lichid şi pornesc aiurea, căutând uscatul.

Primul pas. Pelicula albastră din jurul meu a dispărut. Simt din nou aerul curat. Îmi simt din nou greutatea.

Nisip. Nisip fierbinte.

Picioarele mele sunt în bocancii de armată. Arunc tot de pe mine. Rămân gol în razele soarelui. Splendoarea unui corp, care s-a întors la origini. În interior simt fragilitatea mea de om, de trestie în bătaia vântului şi o foame ancestrală, o foame care mă motivează, un instinct primordial.

Fac pachet hainele şi încălţările, aşa cum am învăţat în academie, şi pornesc spre nicăieri. În zare e un pâlc de copaci. Acolo sigur voi găsi ceva.

Ajung. E răcoare. Sunt doar câţiva arbuşti, dar umbra lor

mă înconjoară ca o mantie de catifea.

Frunze.

Fără să stau pe gânduri, gust una. E amară şi iute.

Lăcrimez. Asta e viaţa mea. Asta e tot ce contează. Senzaţii, emoţii, armonie.

„Adnana!”

Nimic. Încerc să mă ridic în înaltul cerului. Nu pot. Am rămas doar cu însuşirile fizice. Nu fac mare caz de asta, doar sunt acasă. La mine. Chiar dacă aş fi singurul om de pe planetă, tot ar fi minunat.

Depăşesc pâlcul de arbuşti şi mă pomenesc într-un câmp. La câţiva kilometri în faţă văd câteva corturi, făcute din piei de animale.

Mi s-a pus un nod în gât. Câteva dâre de fum îmi demonstrează totuşi că nu erau chiar înapoiaţi strămosii sau urmaşii mei. Cum dracu să-i numesc?

Decid că mi se va rupe-n paişpe, cu condiţia să îmi dea ceva de mâncare. Sunt rupt de foame şi de sete. Pedant, aşa cum mă descria un fost tovarăş, trag pe mine uniforma, bocancii şi îmi aranjez părul. Fără nici un fel de jenă mă îndrept spre ei. Nu îmi iau nici o precauţie. Şi chiar dacă as fi avut de gând, cum aş fi putut să mă impun? Arme nu am, limba lor nu o ştiu, superioritate nu îmi pot crea. Mă las în voia sorţii.

Mă observă de departe şi se anunţă unii pe alţii cu câteva ţipete stridente. Corturile sunt imense, iar ei sunt pe măsură. Imaginaţi-vă câteva duzini de oameni la doi metri şi peste o sută de kile bucata. Numai muşchi şi instincte. Iar eu, mic ca o muscă, între ei, cu un zâmbet tâmp şi cu lacrimi în ochi.

Îmi pun mainile la ceafă şi mă aşez în genunchi.

Priviri curioase.

Unul dintre ei vine spre mine. Mă atinge şi îmi spune ceva. Nu înţeleg nimic. Cu prudenţă, îmi duc mâna la stomac şi fac un gest sugestiv. O umbră de zâmbet îi apare pe faţă. Rage ceva colegilor şi îmi face semn să-l urmez.

Fraţilor, chiolhanul care a urmat l-ar fi lăsat până şi pe Karl fără cuvinte. Am mâncat până am vărsat, am băut, în cantităţi enorme, ceva ce mi-a amintit de kerosenul pe care-l serveam pe navă şi am executat un fel de dans rirualic, care m-a lăsat fără suflare.

Ce pot să vă spun? Am savurat fiecare exces, desi sunt un tip echilibrat sau, mă rog, am fost.

Noapte.

Noapte cu tot felul de zgomote ciudate, cu două luni pe cer şi cu mine întins într-un cort, pe o blană călduroasă. Meditez la tot ceea ce am trăit. Cât de departe mi se par toate. Acum tot ceea ce contează pentru mine este clipa asta. Ating cadranul ceasului, care se luminează instantaneu. Aceeaşi dată, aceeaşi oră, aceleaşi secunde. După părerea lui, timpul s-a oprit.

Locul unde mă aflu e oarecum izolat, un fel de apartament în imensul cort. Un foşnet uşor. În faţa mea se arată o faptură înaltă, cu un păr lung negru, care mă priveşte sfios. Nu mai ţin cont de nimic. Mă las prada instinctelor animalice şi în momentele astea încep din nou să percep timpul, să fiu conştient de faptul că sunt viu.

Dimineaţă.

Mă trezesc dintr-un somn greoi, fără vise, sub spectrul unor colici biliare sau hepatice, care îmi fac însă o mare plăcere. Sunt gol puşcă, dar ies ca un nesimţit în splendoarea zilei care stă să înceapă. Arome superbe vin de la un foc din mijlocul taberei. În jurul lui e un grup de femei. Se uită la mine şi râd. Nu mă ruşinez. Observ un vas mare, plin cu apă. Mi-l torn în cap, apoi mă întorc în vastul apartament, să mă îmbrac.

Atunci se produce magia. Sunt din nou învăluit de pelicula albastră, care m-a însoţit în negrele mele escapade.

„Adnana!”

„Dragul meu, e timpul să laşi lucrurile să evolueze. Nu ai dreptul să intervii. Omenirea a primit şansa ei. Misiunea ta s-a incheiat.”

Mă uit la ceas.

15.30.02.

A trecut doar o secundă.

Ies din cort. Mă uit la toţi cei care vor duce steagul mai departe. Gândesc cu glas tare.

„Succes!”

Un val de particule albastre mă învăluie. O simt. E cu mine. Moştenirea mea umană a rămas în urmă.

E timpul pentru eternitate.

Eternitatea mea şi a ei.